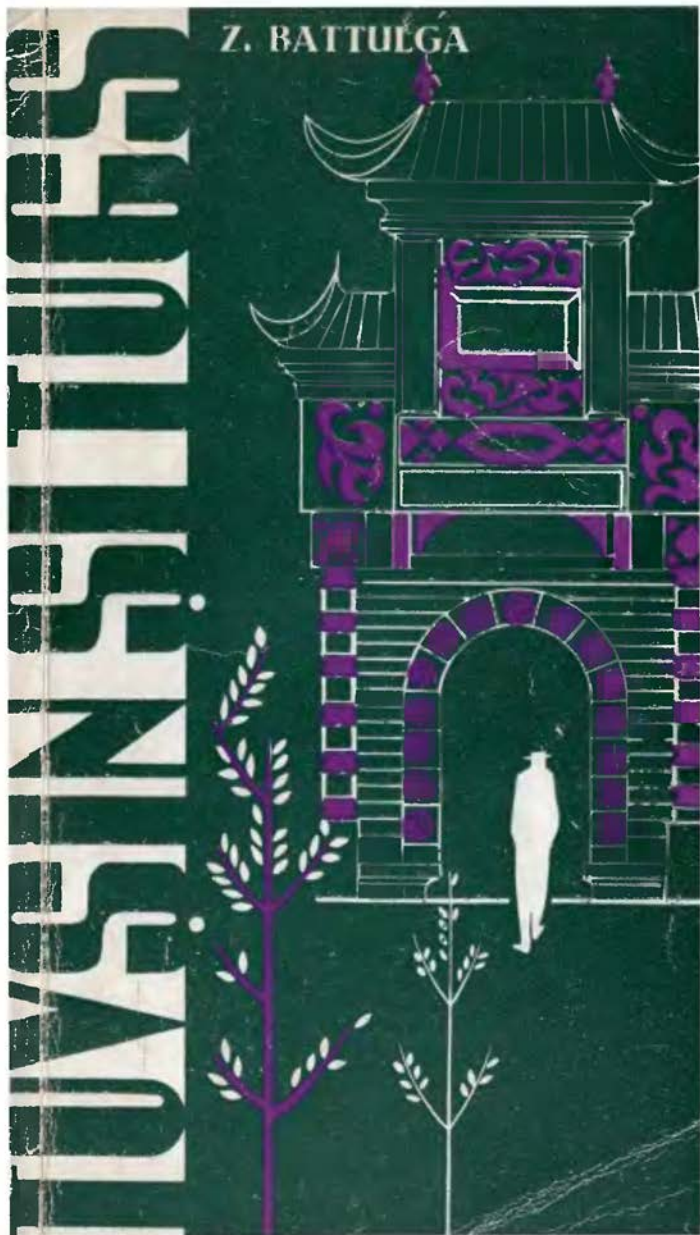

Z. BATTULGA

Z. BATTULGA

TUVШИН ШИ ТУГС

Z. BATTULGA

TUVŞIN ŞI TUGS

Bucureşti 1963

**EDITURA
PENTRU
LITERATURĂ
UNIVERSALĂ**

În românește de
ÉVA SZÉKELY și NICOLAE ANDRONESCU

Coperta de
DUMITRU IONESCU

З. Баттулга

ЗА ЧЕРНЫМ ЗАНАВЕСОМ — Повесть
ИЗДАТЕЛЬСТВО ИНОСТРАННОЙ ЛИТЕРАТУРЫ
МОСКВА 1961

Cuvînt înainte

Deschis la Asia și urmărit în partea de est a continentului, acolo unde Uniunea Sovietică se desparte de China, orice atlas din zilele noastre ne va informa că Mongolia este un imens podiș cu o suprafață de șapte ori mai mare decît a țării noastre, dar cu un număr de numai un milion și ceva de locuitori.

Mușcată în partea de sud de faimosul deșert Gobi, republică populară încă din 1924, Mongolia este o țară de pașnici crescători de vite. Cu toate acestea, pasionatul de călătorii comode și nezdruncinate, pe filele cu foșnet mîngîietor al atlasului, va fi plăcut surprins să afle, citind, că Mongolia, țară bogată în grîne, ovine, bovine, cabaline, cămile, piei, blănuri, lînă, cărbune, cupru, sare, antimoniu, grafit... etc. se poate mîndri azi și cu specialiști calificați.

Acum mii și mii de camioane încarcă și descarcă, transportă, duc și aduc, smulgînd colinele cenușii din somnul lor milenar și făcîndu-le să tresalte ca valurile.

Dacă aceasta ar fi totul și încă ar fi emoționant. Urmașii neînfrînatului Gingis Han, neîntrecuții călăreți și harnicii conducători de caravane peste Asia s-au despărțit de bravii lor căluți și de înțeleptele și răbdătoarele lor cămile, au lepădat frîiele și biciul și au apucat volanul, s-au făcut șoferi. Șoferi păstrîndu-și însă măiestria, curajul, vitejia și tenacitatea strămoșească, șoferi eroi, șoferi „sutamiiști”, străbătînd adică o sută, două, trei și așa mai departe de mii de kilometri fără a face reparații capitale la mașină.

Pentru fiecare sută de mii de kilometri parcursă — o stea mare, albă, în cinci colțuri, pictată pe parbriz. Și rare sînt camioanele care să alerge peste stepa mongolă împodobite numai cu o stea.

Dar nici aceasta nu e totul.

Am amintit anume de constelațiile de pe parbriz ca să sugerăm saltul uriaș pe care l-a făcut, pe calea civilizației, Mongolia Populară. Camioanele aleargă peste stepă ducînd cu ele pretutindeni viața nouă și sigură, belșugul, prosperitatea și bucuria construcției.

Cu ajutorul efectiv al Uniunii Sovietice, Partidul Popular Mongol a înfăptuit revoluția din 1921 eliberînd țara de sub jugul imperialiștilor chinezi (care ocupau Mongolia din 1691) și a contrarevoluționarilor ruși refugiați aici. Trei ani mai târziu, prin desființarea monarhiei, se proclamă republica populară, după care, treptat, sub conducerea partidului denumit mai târziu Partidul Popular Revoluționar, se desăvîrșește revoluția și se trece la marile realizări revoluționare menite să asigure viața și prosperitatea unui popor pînă atunci muls și jupuit ca și vitele pe care le creștea.

Astăzi capitala Mongoliei este un oraș cu o cetate universitară și un palat al pionierilor, o industrie tînără dar înfloritoare, un oraș care se transformă cuprins de efervescența romantică a construcțiilor specifică tuturor orașelor socialismului. Provinciile, cu așezările lor mici sau mari azvîrlite la sute și mii de kilometri prin văgăunile podișului, pulsează de viață, construind și muncind. Gospodăriile agricole și mai ales zootehnice dau roade necunoscute vreodată în Asia, bucurîndu-se de realizările cele mai moderne ale științei și tehnicii, spitalele și casele de naștere se întrec la număr cu școlile, analfabetismul și tuberculoza sînt aproape lichidate și *iurtele* — acele ciuperci mizerabile de pînză, făcute să fie cărate între cocoșele cămilei și menite să țină loc de adăpost, de cort, după o instalație sumară, pier văzînd cu ochii, dînd locul caselor solide de zid, prevăzute cu instalație sanitară completă, cu lumină electrică, radio și confort.

Pînă și Gobi, deșertul cel înspăimîntător, bîntuit de „spirite rele” care se repezeau să înhațe călătorii rătăciți (cel puțin așa ne încredințează neuitatul călător italian Marco Polo), a fost învins, străbătut în lat de o imensă cale ferată (Moscova — Ulan-Bator — Pekin) și în adînc de ghearele neistovite ale unor sonde care au făcut să rodească această aridă porțiune de pe scoarța globului.

Toate acestea (aflate de la alții, din cărți) ne vin în minte acum, cînd citim povestirea *Tuvșin* și *Tugs* a scriitorului mongol Z. Battulga.

Scriitorul s-a născut în 1919, iar cînd a publicat cartea era tînăr, avea 35 de ani. Și, ca orice scriitor tînăr, a scris o carte de dragoste. Iar dacă vom reaminti că povestirea se numește *Tuvșin și Tugs*, și vom afla că primul e un nume de bărbat, celălalt de fată, cititorii probabil că vor ghici numaidecît și între cine se leagă această dragoste.

Dar iată că nu-i așa !

Dragostea din cartea aceasta este mai vastă, mai cuprinzătoare, ea pune în mișcare mai mult decît două persoane. E dragostea întregului popor mongol pentru patrie și pentru realizările sale revoluționare, dragostea pentru independență și pentru pace.

Totul se petrece cam în jurul anului 1945, anul terminării celui de-al doilea război mondial. Povestirea urmărește activitatea eroică a unui luptător din serviciul militar de informații al R. P. M. trimis într-o misiune specială pe teritoriul Mongoliei ocupate de imperialiștii japonezi.

Japonezii stăpîneau, după cîmpirea Manciuriei în 1931, regiunile mongole din China de nord-est. Cîțiva ani mai tîrziu, ei au creat pe teritoriul Mongoliei interioare o așa-zisă Provincie Unită Sinan (Hingan), instaurînd aici o cruntă robie de tip colonialist. Jefeind regiunea pentru a-și întreține armata, militariștii japonezi au și controlat-o cu sălbăticie, separînd-o cu prudență de restul lumii prin ceea ce s-a numit „cortina neagră”.

Fiind și bine situată din punct de vedere strategic, japonezii intenționau să folosească regiunea Hingan ca un cap de pod pentru a ataca pe de o parte Mongolia Populară, iar pe de alta Uniunea Sovietică, pe care o socoteau prea ocupată în războiul cu Germania hitleristă ca să poată face față și acestui al doilea front. Iată de ce Tuvșin, din serviciul de informații al Mongoliei Populare, e trimis tocmai aici sub înfățișarea pașnică a unui abil negustor chinez.

Dubla postură în care se manifestă eroul cărții, Van An-cen — alias Tuvșin — precum și faptul că serviciul de contraspionaj japonez îl ia drept un membru de seamă al Partidului Comunist Chinez, obligă povestirea la o respirație grăbită, nervoasă, apăsătoare, de roman de aventuri. Urmărindu-și eroul prin diferitele ambianțe și medii, oficiale ori tainice, pe care le frecventează, autorul execută o interesantă trecere în revistă a forțelor care se ciocnesc în teritoriul mongol ocupat de japonezi.

Așa, de pildă, ofițerii japonezi care ocupau orașul Vaniemiao, îngîmfați, temători și cruzi pînă la bestialitate. Opuși lor —

oamenii din popor, tăcînd cu prudență, amenințători și încordați, sau activînd în secret, organizați de comuniști. Între ei, negustorii locali, mînați de dorința de a mușamaliza totul, de a slei energiile luptătoare în vederea obținerii de profituri cît mai mari. Printre rînduri: micii funcționari lași și prăbușiți moralmente, gata să se vîndă cu ușurință celui mai tare, și numărul mare de cerșetori, oameni înfrinți care pun în peisaj tonuri deprimante, de un realism zguduitor.

Fresca aceasta de dimensiuni mari dă posibilități scriitorului ca, o dată cu descrierea unui strat social, să desprindă și unul din elementele sale constitutive. De aici numeroasele portrete care dau viață și realitate cărții.

Vom nutri, așadar, sentimente de simpatie pentru bătrînul și destoinicul patriot Sun Șan-li, pentru eroicul zugrav, venerabilul Sun Da-ghe, pentru neînfricatul luptător Fu Cen, pentru curajoșii săi prieteni Se și tînărul coreean. Creînd aceste personaje, scriitorul reușește să sugereze cu pregnanță dragostea, curajul și inițiativa cu care poporul înțelege să-și apere patria și s-o salveze de la pieirea la care o sortiseră imperialiștii japonezi.

Aceeași simpatie — de data asta pentru scriitor — ne-o trezește felul cum sînt concepute portretele dușmanilor, ale ofițerilor japonezi și ale uneltelor lor. Spiritul de observație nu lipsește scriitorului, iar asprimea, perseverența, adesea cînar sarcasmul cu care-și urmărește personajele negative, vădesc poziția de fierbinte patriotism pe care se situează.

Unul dintre faimoasele proverbe mongole spune că: „șarpele e pestriț pe dinafară — omul pe dinăuntru”. Și într-adevăr, prezentînd figurile colonelului Ken, șeful contraspionajului japonez din Vaniemiao, a maiorului Ma, a generalului Ta, Battulga arată că uneori și sentimente ca lașitatea, cruzimea, lăcomia, și infatuarea pot da omului impresia puterii și a dreptății, o impresie cu atît mai falsă și mai prostească, cu cît confruntarea ei cu realitatea aduce de cele mai multe ori corectări dintre cele mai dramatice.

Tot aici este locul să amintim și de celelalte portrete, anexate la cele ale dușmanilor declarați. E vorba de micul funcționar Țzo Li-țze, dezumanizat de aprigul sentiment de lăcomie invidioasă, iscoadă dezgustătoare a contraspionajului japonez, precum și placidul, dar nu mai puțin periculosul negustor patron al firmei „Va”, care strînge profituri uriașe exploataînd cu cruzime, dar cu o mască de cumsecădenie miloasă lipită pe față.

Am lăsat la urmă cele două personaje centrale: Tuvşin (*pace în limba mongolă*) şi Tugs (*împlinire, desăvârşire*).

Tugs, gingaşa fiică a bucătarului, reprezintă în carte frumuseţea şi poezia, curăţenia morală a poporului, puterea pe care o are visul când sufletul e curat. Chiar dacă nu aceasta este impresia imediată pe care ţi-o dă rîndul scris în cartea lui Battulga, gîndurile îţi ajung neapărat tot aici după ce l-ai citit (în carte Tugs este o fată frumoasă şi mîndră, care luptă cu toată puterea sufletului pentru a-şi ajuta logodnicul în lupta împotriva cotropitorilor).

Van An-cen, sau Tuvşin, este comunistul călit în luptă, disciplinat şi inteligent, care printr-o muncă chibzuit organizată şi netulburată de nici una din piedicile numeroase care-i stau în cale, contribuie, în rîndurile partidului, la victoria asupra ocupanţilor japonezi, realizîndu-se astfel unificarea regiunii Hingan cu Mongolia Populară.

Deşi acţiunile victorioase ale eroului sînt uneori rezolvate cu prea multă uşurinţă de scriitor, figura sa hotărîtă, luminoasă, dîrză, pilduitoare se naşte din bucuria scriitorului de-a vorbi despre luptătorii patriei sale, pe care i-a cunoscut.

Concepută ca un roman de aventuri, povestirea lui Battulga îţi stîrneşte interesul de la primele rînduri. Proverbele cu care e presărat textul (faimoasele proverbe mongole!), preferinţa insistentă pentru eroul din marea masă populară, accentele didactice pe care le ia uneori fraza, precum şi urmărirea încordată a evenimentelor leagă cartea lui Battulga de vechea tradiţie a literaturii populare mongole.

Altfel, prin problematica şi avîntul ei combativ, cartea se înscrie în cea mai nouă mişcare literară din Mongolia spre făurirea unei literaturi revoluţionare, mişcare iniţiată de primul congres al scriitorilor mongoli din 1948.

Noi, pe lîngă toate cele spuse mai sus, o recomandăm cititorilor din ţara noastră şi pentru valoarea ei de scurt metraj despre oamenii şi năzuinţele unei ţări îndepărtate din Asia.

Florin Chiriţescu

La Vaniemiao ¹

Funcționarul hotelului, un tânăr chinez, îl privi cu atenție pe noul venit.

Apoi, cu un aer plictisit, deschise registrul în care înscrisa călătorii.

— Sînteți singur ?

— Da, singur.

— Stați mai mult timp la noi ?

— Deocamdată aș dori să rămîn peste noapte.

Călătorul scoase din mîneacă o batistă de mătase, o flutură cu gestul elegant obișnuit comercianților și își șterse buzele uscate de vînt.

După ce termină înregistrarea, funcționarul îi luă geamantanul și-l invită să-l urmeze.

— Iată camera dumneavoastră. Pofțiți, instalați-vă. Dacă aveți nevoie de ceva, vă stau oricînd la dispoziție.

— Mulțumesc. Deocamdată n-am nevoie de nimic. E destul de tîrziu. Cred că e timpul să mă odihnesc, răspunse călătorul.

— Da, aveți dreptate. Vă doresc noapte bună.

Funcționarul ieși, făcînd o plecăciune adîncă.

Rămas singur, Van An-cen — așa se numea călătorul — încuie ușa. Își duse apoi geamantanul într-un colț și

¹ Azi *Ulan-Hoto*, oraș de pe teritoriul Mongoliei Interioare (regiune autonomă din R. P. Chineză).

se așeză pe divanul care ocupa cea mai mare parte din odaia mică și îngustă.

În fața divanului acoperit cu rogojini de paie înnegrite de vreme, se afla o măsuță foarte joasă ; pe cele două laturi ale mesei zăceau, parcă zvîrlite la întâmplare, câteva saltele de pîslă, tapisate cu o pînză albastră murdară și cîrpită cu o sumedenie de petice albe.

Pe marginile mesei se înșirau grămăjoare de scrum, scuturate din pipele ultimilor locatari ai camerei. Sub lumina mohorîtă a becului electric, înnegrit de praful care îl acoperea, grămăjoarele de scrum semănau cu niște vulcani de pe meleaguri depărtate, parcă pierduți într-o pîclă cenușie. Dacă s-ar mai fi ridicat din ele rotocoale de fum, ar fi amintit de fumul focurilor și incendiilor care pîrjoleau biata țară...

Numai că pipele se stinseseră de mult, iar fumul lor se risipise, lăsînd în urmă doar amintirea lor : grămăjoarele de cenușă, ce păreau a constitui un simbol. Fiindcă avea să vină vremea cînd, aidoma tutunului, din toată asuprirea cotropitorilor nu se va alege decît scrum. Și vremea aceea nu era departe.

Van An-cen își roti privirea pe pereții mînjiți de ne-numărate urme de ploșnițe strivite. „Se cunoaște că nu s-a mai făcut de mult curățenie sau reparații !” își zise. Tavanul era negru ca hornul și pretutindeni atîrnau pînze de păianjen.

Proprietarul acestui cuiabar de ploșnițe, intitulat hotel, nu se gîndise cîtuși de puțin la confortul clienților săi, fiindcă, oricum, cîștiga destul de pe urma lor. Van An-cen îl știa pe escroc. Era zgîrcit și un cămătar cum nu se poate mai nemilos, care, ca toate lepădăturile de teapa lui, disprețuia pe cei săraci, era slugarnic față de cei bogați și lîngea cu sîrg călcîiele cotropitorilor. Unui om ca Van An-cen, venit din altă țară, dintr-o altă lume, i se părea ciudat să se regăsească printre asemenea oameni.

Abia cînd se văzu în cameră își dădu seama de situația neobișnuită în care se afla din nou. Își aminti de cîtă șiretenie, inventivitate și dîrzenie avusese nevoie pentru a putea pătrunde în acest ținut pe care forțele ocupante îl izolaseră de restul lumii printr-o cortină neagră.

După ce se mai învîrți puțin prin cameră, stinse lumina și se întinse îmbrăcat pe divan.

Stînd cu ochii deschiși, revăzu parcă aievea meleagurile pe care se născuse și pe care le părăsise nu demult. Și fără să vrea, retrăi zbuciumul și grijile din ultimele luni.

Multă vreme nu putu scăpa de senzația că nu trăiește în realitate și că ceea ce se petrece cu el este un vis. Așa se va fi simțind pe vapor călătorul ațipit într-un pat ce i se pare că se leagănă îndată ce vasul a ieșit în larg. Din cînd în cînd ațipea, dar după cîteva clipe se trezea. Gîndurile care îl frămîntau îi alungau somnul. Da, chiar de mîine va lua legătura cu cîțiva. Bătrînul acela, cînd îl va revedea, se va simți în al nouălea cer. Îi apărură în minte trupul viguros, bărbuța cărunță, ascuțită și fruntea brăzdată de zbîrcituri ale bătrînului Sun Șan-li, bucătarul lui Va, negustorul. Cîtă apă cursese pe rîu de cînd se legaseră printr-o prietenie statornică ! O prietenie durată de lupta comună împotriva japonezilor, născută sub loviturile cravașelor ofițerești. Bătrînul acela sfătos, cu vorba cumpătată, liniștită și înțeleaptă, era o adevărată întruchipare a curajului și a stăruinței. Se dovedise a fi un ajutor de neprețuit. Și Van An-cen își aminti de prietenul său cu multă admirație. Da, fără îndoială, se putea bizui pe bătrînul Sun Șan-li.

Pe domnul Va, proprietarul „Firmei comerciale Va“, îl cunoscuse în 1939. Relațiile de afaceri dintre ei se transformaseră, curînd, într-o prietenie.

Van An-cen fusese timp de cîteva luni oaspetele lui Va și locuise în casa lui. La despărțire, Va îi declarase că pe viitor îl consideră cel mai bun prieten al său și că se poate bizui oricînd pe ajutorul și ospitalitatea sa. Van An-cen îl revăzu în minte și pe el, așa cum arăta cu fața lui mică și palidă, cu fruntea lată, trupul înalt și osos și cu mersul lui greoi ca de urs. Își aduse aminte pînă și de gestul lui obișnuit de a-și mîngîia mustățile negre în timp ce vorbea...

Tot prin regiunea asta mai cunoscuse un om în care pînă acum socotise că se poate încrede, anume pescarul Țze, care trăia în localitatea numită Apele Fierbinți. Tre-

cuse însă un an de cînd pescarul nu-i mai dăduse nici un semn de viață. Pe unde o fi și ce s-o fi întîmplat cu el? Să fi căzut în darul beției? El, personal, nu-l văzuse niciodată bînd, dar auzise că omul se cam avea bine cu băutura. „Vinul e hărăzit bărbatului spre mulțumirea lui”, spunea din cînd în cînd pescarul, vesel și rîzînd cu gura pînă la urechi, încît i se vedeau dinții mari și albi ce contrastau cu fața arsă de soare. „Deh, mai știi? Beția repede poate duce la o decădere fizică și morală! Își spuse Van An-cen. Să fi trădat, sau pur și simplu a lăsat totul baltă și a plecat de la Apele Fierbinți? Va trebui, în primul rînd, să descopăr unde se află. Dacă îl mai găsesc la Apele Fierbinți, trebuie să fiu foarte prudent.”

Aflată în plin centru al fortificațiilor japoneze de la Hingan, localitatea Apele Fierbinți constituia un important punct strategic, fiind unul dintre capetele de pod pe care militarismul japonez voia să le folosească pentru continuarea războiului de cîmpire. Regiunea era împînzită cu agenții contraspionajului japonez, care o fereau de ochii oricărui străin, pentru că de acolo plănuiau cîmpitorii să reverse moartea și pîrjolul asupra țărilor vecine.

Faptul că pescarului Țze i se încredințase o misiune importantă îl neliniștea pe Van An-cen. Hotărît, era ciudat că, de atîta vreme, nu mai primiseră nici o veste de la el. Să-l fi dus într-adevăr băutura la pierzanie? Poate că da. Pescarul însă era extrem de prevăzător și nici corupt nu părea a fi, cu toată slăbiciunea lui pentru băutură. Atunci, ce să se fi întîmplat? Va trebui el însuși să lămurească totul. Deocamdată va începe cu firma „Va”... Bucătarul îi va fi de mare ajutor. Mai era apoi acel prieten încercat, numit „A”, care lucra la statul-major al armatei de la Cianciun¹, prieten căruia, chiar în gînd, Van An-cen îi spunea tot „A”. Se vor mai găsi cu siguranță și alte ajutoare. Cine se sprijină pe poporul care luptă nu se poate îndoii de izbîndă. Deocamdată, important era să fie prudent. Deseori dușmanul se pre-

¹ Oraș în nord-estul R. P. Chineze, capitala provinciei Ghirin.

face că doarme, dar în realitate veghează și privirea lui te urmărește pretutindeni. Trebuie deci să fii vigilent, să nu te dai de gol atrăgându-ți bănuielile altora, și cată să-i încurci dușmanului ițele.

Absorbit de gânduri, Van An-cen nu simți decît foarte tîrziu liota de ploșnițe care îl pișcau fără milă pe mîini și pe față. Cum somnul nu se lipea de el, se sculă și aprinse lumina. Pe pereți, ploșnițele fugeau speriate. Unele dintre ele, slabe și flămînde, se ascunseră grăbite prin crăpături. Altele însă, umflate de sînge, se tîrau încet și înaintau alene, amintind de caricaturile chinezești ce reprezentau pe „domnii” bogătași, îmbuibăți din sudoarea și sîngele poporului.

— Am primit o comunicare importantă. Un agent al comuniștilor chinezi — un oarecare Cijou — a plecat din Pekin și, după ce s-a strecurat prin toate opreliștile, se îndreaptă spre orașul nostru, dacă n-o fi ajuns între timp.

Anunțînd această veste, colonelul Ken se ridică, făcu un ocol și se opri în fața biroului la care lucra. Clocotind de furie, își încrucișă pe piept brațele scurte, terminate cu niște mîini mici și puhave, apoi începu să se plimbe cu pași apăsăți dintr-un colț într-altul al spațioasei încăperi, încruntîndu-și fruntea și mușcîndu-și buzele. De ochii lumii, colonelul juca rolul redactorului-șef al ziarului *Steagul albastru*, publicație ce servea de paravan contra-spionajului japonez, al cărui șef era în realitate acest Ken.

Din cînd în cînd colonelul arunca priviri aspre către locțiitorul său, maiorul Ma, redactor-șef adjunct și în același timp locțiitor al șefului contraspionajului. Maiorul Ma, înalt, slab și deșirat, ședea pe canapea într-o atitudine slugarnică, simțindu-se parcă vinovat sub privirile șefului său, pe care se străduia totuși să-l privească drept în ochi. Fața colonelului era pămîntie și ciupită de vărsat.

„Ce dispoziție are să-mi dea? Desigur, o însărcinare foarte grea”, își spunea maiorul, trosnindu-și nervos degetele.

În sfîrșit, colonelul continuă :

— Cum și pe ce cale a ajuns acest agent pînă aici, nu se știe. Poate că n-a ajuns încă... Vei trimite, în orice caz, pe toate străzile orașului numărul necesar de agenți și de informatori secreți. Ia măsuri să se țină sub observație hotelul *Tentailui*, precum și toate celelalte localuri unde pot poposi călătorii nou-veniți. Vei așeza observatori și pichete de soldați pe drumurile de acces dinspre est, vest și sud, și le vei menține pînă vei primi un nou ordin direct de la mine. Am dat adineauri dispozițiile corespunzătoare lui Țzo Li-tze de la „Firma comercială Va”. Tot dispozitivul trebuie să fie în picioare. Trebuie să-l prindem neapărat pe agent.

Ken se opri în fața locuitorului său și-l privi cu atenție.

— Am înțeles, domnule colonel ! rosti maiorul, ridicîndu-se în grabă de pe canapea și luînd poziția de drepti în fața superiorului. Simt de pe acum plăcerea pe care o vom avea cînd îl vom frige pe gînsacul ăsta cu tot ceremonialul cuvenit ! Și o să mai născocim și ceva nou !

— Înainte de a frige vînatul, trebuie mai întîi să-l împuști ! observă ironic colonelul. Pînă atunci, avem destul timp să ne gîndim cum o să-i scoatem măruntaiele, cum o să-l punem la frigare. Deocamdată, chibzuiește cum să punem mîna pe el.

Maiorul, care parcă se chircise, ieși din cabinetul colonelului ascunzîndu-și capul între umeri.

Rămas singur, Ken mai străbătu de cîteva ori încăperea, apoi se instală în fotoliu și căzu pe gînduri. „După cît se pare, dușmanul ăsta nu e un începător. Vom avea puțină bătaie de cap cu el. Dar trebuie prins... Trebuie !” își spuse colonelul, gîndindu-se la sutele de perechi de ochi iscoditori și la rețeaua de curse pe care le avea la dispoziție.

— Rămîneți la noi în oraș, sau aveți de gînd să plecați mai departe ? întrebă slujbașul hotelului, în timp ce aduna pe o tavă tacîmurile de care se servise la masă Van An-cen. Punînd întrebarea, slujbașul, un tinerel cu

obrajii îmbujorați, îl cerceta atent pe oaspetele pe care nu-l putuse vedea destul de bine noaptea trecută.

— Sînt comerciant, iar dumneata știi că orice comerciant e foarte grăbit să ajungă acolo unde crede că va realiza un cîștig cît mai bun. S-ar putea să rămîn la Vaniemiao, dar poate că am să plec mai departe, răspunse Van An-cen urmărind mișcările îndemînatice ale tînărului. Surprinzînd privirea cercetătoare a Slujbașului, Van An-cen își opri și el asupra lui ochii săi mici și strălucitori, pierduți sub niște sprîncene negre și stufoase. Dar schimbul de priviri nu păru să-l tulbure pe slujbaș.

— Desigur, așa trebuie să fie, consimți el zîmbindu-i prietenos lui Van An-cen.

După ce plăti costul camerei, Van An-cen îl anunță pe tînăr că dorește să-și lase acolo geamantanul cu lucrurile sale, pînă ce va trimite, mai tîrziu, pe cineva de la firma „Va” pentru a-l lua.

— Bine, răspunse slujbașul. Il puteți lăsa fără grijă. Nimeni nu se va atinge de el.

Nu-și dădea seama de ce, dar călătorul acesta îi plăcea foarte mult. Cînd plecă Van An-cen, îl urmări cu privirea. „Are ochii atît de vioi ! Se cunoaște îndată că e un om deștept. Știe ce vrea și ar fi destul de greu să ghicești ce gînduri se ascund sub fruntea lui încruntată.”

Van An-cen dădu o raită prin oraș. Ajungînd pe strada Sinantze, rămase uimit de ceea ce-i fu dat să vadă. De ambele părți ale străzi se înșirau bărbați, femei și copii, goi, arși de soare și negri de murdărie. Îndată ce zăreau un trecător, nenorociții întindeau mîinile și cereau de pomană cu glasuri stinse și tremurate. Din loc în loc, se auzeau hohote de plîns și gemete. Unii dintre cerșetori se aruncau în mijlocul drumului și se prăbușeau la picioarele trecătorilor, căutînd să le stîrnească mila.

Ofițerii și agenții japonezi treceau pe lîngă ei mîndri, cu capul sus și cu pieptul umflat, arătîndu-și ostentativ disprețul.

Fetele bieților cerșetori trădau tristețea și umilința. Observîndu-i mai atent, Van An-cen descoperi în ochii

lor, aparent stinși, o ură mocnită. „Da... Sînt fulgerele îndepărtate care vestesc furtuna, se gîndi Van An-cen. Dar va veni vremea cînd în locul disperării și chinului, pe fețele lor va străluci voința și dîrzenia, iar din piepturile lor scofîlcite vor țîșni flăcările ce vor aprinde pămîntul sub picioarele cotropitorilor.”

— Hei, ăla de colo ! Stai pe loc ! strigă aspru un polițist de pe cealaltă parte a străzii și, apropiindu-se de Van An-cen, îi ceru răstit : Buletinul de identitate ! Autorizația !

— Poftiți, vă rog, spuse Van An-cen, prezentînd agentului buletinul și autorizația de intrare și ședere în Provincia Unită Sinan¹.

Polițistul cercetă cu atenție actele, apoi scoase din buzunar un carnet în care își notă numele celui legitimat, precum și localitatea de unde venea și încotro se ducea.

— Vă puteți continua drumul, spuse scurt, restituindu-i lui Van An-cen actele.

„Tipul nu pare suspect. Se cunoaște cît de colo că e un comerciant serios, care călătorește pentru afaceri”, își spuse polițistul în timp ce se îndrepta spre hotelul *Tentailui*.

Vesel, și surîzător, Van An-cen își văzu de drum. „Călătoria s-a sfîrșit cu bine, se gîndi. Iată-mă și aici, în vestitul Vaniemiao.”

Ajungînd la poarta firmei comerciale „Va”, intră cu fața încă luminată de surîs. Dar cînd își aminti că tot acolo locuia și bătrînul Sun Șan-li, zîmbetul i se șterse și făcu loc unei puternice emoții, care-i străbătu ca un fior tot trupul.

Ușa încăperii în care se afla proprietarul firmei „Va” era larg deschisă. Patronul stătea cu spatele spre intrare și cerceta registrul debitorilor, făcînd socoteli la abac. Cufundat în calcule, nu băgă de seamă că a intrat cineva.

¹ În 1943, ocupanții japonezi au creat în regiunile mongole din nord-estul Chinei așa-numita Provincie Unită Sinan (Hingan), pe care au încorporat-o la teritoriul statului marionetă Manclu-ko, întemeiat de ei în 1932.

Va arăta întocmai cum și-l închipuise Van An-cen în timpul nopții petrecute la hotel. Numai mustățile îi erau mai cărunte.

Van An-cen își scoase pălăria.

— Vă salut, stimată Va ! spuse el făcînd o adîncă plecăciune.

Fără grabă, Va se întoarse și cercetă cu o privire liniștită pe cel care intrase. Deodată, însă, țîșni în picioare și se repezi să-l îmbrățișeze.

— Dumneata erai ? Ce surpriză ! Scumpul meu prieten ! De unde vii ? Cînd ai sosit ? Te rog, ia loc și povestește-mi totul, spuse într-o suflare Va, instalîndu-și oaspetele într-un fotoliu. Pe unde ai fost de ai lipsit atîta timp ? Nu mi-ai trimis nici o scrisoare.

„Ca de început, nu e rău. Primirea e călduroasă și dovedește prietenie. După ce-a fost, pînă de curînd, atît de întunecat, cerul pare să se însenineze. Dar, atenție... Nu trebuie să mă încred prea devreme. Pînă una-alta să vedem ce urmează”, se gîndi Van An-cen și începu să povestească :

— Am sosit la Vaniemiao cu trenul de noapte și am tras la hotelul *Tentailui*.

— De ce n-ai venit de-a dreptul la mine ? Ți s-a făcut poftă să hrănești ploșnițele ? Auzi ! La hotel *Tentailui* ! O adevărată hrubă cu scîrnăvii !

— Am sosit tîrziu și n-am vrut să vă deranjez la o oră atît de nepotrivită. Mi-am lăsat lucrurile la hotel. Ați putea trimite pe cineva după ele ? întrebă Van An-cen întinzîndu-i lui Va fisa de aramă.

— Bineînțeles — răspunse patronul — am să trimit îndată un hamal. Dar acum, te rog să poștești în locuința mea.

În sufragerie, slujbașii firmei așternură în grabă masa, aducînd farfurii mari și mici și cești din porțelan chinezesc, frumos pictate. Aduseră apoi cîteva carafe cu mai multe feluri de vinuri, printre care și vestitul vin din podgoria Pu-tu. La urmă, fură servite gustări calde.

Așezat într-un fotoliu adînc din lemn sculptat, lăcuit în roșu, Va se arăta foarte grijuliu față de oaspetele său.

— Nu ne-am văzut de mult, fiule. Aproape că pierdusem nădejdea de a ne mai revedea vreodată. Credeam că m-ai uitat. Spune-mi, cum o duci cu sănătatea și cum merg treburile? Sper că ai avut noroc în afaceri, nu?

— Mulțumesc, totul merge bine. Dumneavoastră, însă, venerabile coleg, arătați excelent. Chiar mai bine decât ultima dată când v-am văzut.

— E adevărat, mila cerului nu mă ocolește. Datorită faptelor bune săvârșite în ultimele luni, venerabilul dumitale coleg își permite să ducă o viață fericită și îndestulată.

— Am bănuیت și sînt foarte bucuros. Ați meritat bunăvoința cerului și izbîndiți acum în toate. Aș fi fericit să pot urma exemplul dumneavoastră. Virtutea e întotdeauna răsplătită și prin ea ajungi la bogăție și fericire.

— Se cunoaște, fiule, că ești un om priceput. Sînt într-adevăr bogat și fericit! confirmă Va rîzînd zgotos.

Van An-cen rîse și el, mulțumit că a izbutit să fie pe placul lui Va.

Patronul umplu din nou paharele și porunci unui bătrîn servitor chinez :

— Du-te și cheamă pe bucătar, și trimite pe cineva la hotelul *Tentailui* după bagajul domnului. Uite, ia fisa de la garderoba hotelului.

Se înotarse apoi din nou spre oaspetele său și îi declară bucuros :

— Știi, cînd ai fost ultima dată l-ai cucerit și pe bucătarul meu. De atunci mereu amîntește de tine. „Scumpul meu fiu Van An-cen“, așa-ți spune!

— Nici nu-i de mirare. Vă amintiți, probabil, și dumneavoastră de întîmplarea cu consilierul japonez? L-am scos atunci, împreună, dintr-o mare nenorocire. Era la un pas de moarte. Putea să piară o dată cu bătrîna Togos.

— Cum să nu-mi amintesc de sărmana Togos, horcina¹. Era o tovarășă credincioasă a bătrînului bucătar.

¹ Horcini — locuitori din Mongolia Interioară.

— Bătrîna Togos era o femeie tare cumsecade. Mare păcat că a pierit în împrejurări atît de nenorocite ! Noroc că l-am mai putut salva pe bătrîn. Altfel rămînea fetița lor orfană de amîndoi părinții. De cîte ori avem prilejul, trebuie să-i ajutăm pe oamenii sărmani și lipsiți de apărare, nu-i așa, venerabilul meu frate ?

— Ai dreptate, scumpul meu prieten. Uite, de asta-mi ești atît de drag, pentru inima ta bună. De ani de zile, de cînd sînt proprietarul acestei firme, n-am jignit nicio dată pe vreunul dintre angajații mei. Cel care jignește pe altul, mai devreme sau mai tîrziu va avea el însuși de suferit. Nu cred că pot trage vreun folos din umilierea cuiva. Socot că poți cîștiga mult mai mult dacă cei care te slujesc au încredere în tine și te consideră un om drept. Cînd trăiești în bună înțelegere cu oamenii, ai și-un cîștig mai mare, conchise Va.

— Cuvintele dumneavoastră sînt pline de înțelepciune, venerabile coleg. Mă bucură că avem aceleași păreri. Trebuie să ne purtăm întotdeauna cu milă față de sărmani și de cei lipsiți de apărare.

În clipa aceea se deschise ușa și în prag apăru Sun Șan-li.

— Intră, intră, bătrîne ! Ia privește cine a venit ! îi strigă stăpînul.

— Ah ! Fiul meu iubit ! Cît sînt de fericit că te văd ! Nădăduiesc că ești sănătos și că treburile merg bine, fiule ! exclamă bucătarul plecîndu-se respectuos în fața lui Van An-cen, care se ridică și îl salută la fel de prietenos.

— Bine te-am găsit, taică ! Și eu mă bucur să te revăd. Te rog să bei un pahar cu noi ! spuse Van An-cen oferind bucătarului un pahar cu vin.

Bătrînul mulțumi și, fără să-și ia ochii de la oaspete, își bău vinul pe îndelete. Van An-cen luă bețișoarele cu care mîncase și, ca din întîmplare, le așeză cruciș. O clipă, fața bucătarului avu o expresie fugară — un mic semn că a înțeles. Lui Van An-cen îi scînteiară ochii și privirea i se luminează.

Luă apoi un bețișor, îl așeză în picioare și, proptindu-și mîna pe el, spuse :

— Îmi place să ghicesc viitorul cu bețișoarele cu care am mâncat. Ele-mi vestesc întotdeauna evenimente îmbucurătoare... Când vreau să aflu în ce loc trebuie să-mi caut norocul, îmi proptesc, uite-așa, mîna pe un bețișor, ca pe un baston, și spun în gînd numele locului, care după aceea se dovedește a fi într-adevăr norocos.

Bătrînul bucătar goli paharul și-l puse pe masă.

— Îți mulțumesc încă o dată, fiule, spuse el. Vă mulțumesc și dumneavoastră, stăpîne! Vă urez mult noroc în toate. Vă rog să-mi permiteți acum să mă retrag, căci mai am multă treabă.

Făcînd o plecăciune adîncă, bucătarul ieși alene din cameră.

— Ai adus mărfuri bune? întrebă Va.

— De data asta n-am venit cu mărfuri. Am însă bani. Un mic capital, pe care aș vrea să-l învestesc. Sper că aici am să reușesc să-l fructific.

— E foarte cuminte ceea ce vrei să faci. Cîștigul comercianților depinde în primul rînd de importanța pieței de desfacere a mărfii. Când ai însă destui bani, poți să te bizui pe un cîștig mare. Cu cît e capitalul mai mare, cu atît ai un cîmp de activitate mai larg, spuse cu glas mîeros Va, gîndindu-se la posibilitatea de a-l atrage pe Van An-cen ca asociat la firma sa, ceea ce i-ar fi sporit cîștigurile.

— Adevărat, răspunse Van An-cen. De altfel am stat și-am chibzuit, și m-am hotărît să renunț la profesia mea de comis-voiajor. Am vîndut toate bunurile moștenite de la tata, și cu banii primiți am de gînd să-mi încerc norocul la o firmă serioasă. Am mai fost și prin alte părți, dar mereu mă simțeam atras spre dumneavoastră. Nu știu dacă nu sînt prea îndrăzneț. Aș vrea să vă rog să mă primiți ca asociat la firma dumneavoastră.

— Bine! Te primesc cu plăcere ca asociat și sper că n-are să-ți pară rău. Cu tot războiul, treburile merg deocamdată bine și vei putea să-ți înmulțești banii. Ținutul se află sub protecția Imperiului Soarelui¹ și sînt

¹ Numire dată Japoniei (despre a cărei dinastie imperială legenda spune că ar fi descins din Amaterasu, zeița Soarelui).

foarte mulțumit că trăiesc aici, unde n-are nici o importanță dacă ești chinez, japonez, harcin¹ sau horcin. Protectorii noștri ne sprijină deopotrivă pe toți patronii bogați, pentru că prin grija pe care o avem de a ne spori averea, contribuim la bunăstarea tuturor. Trebuie să ne rugăm cu toții cerului să-și trimită harul asupra acestei țări mari care ne scapă de urgie. Avem cu toții aceleași interese și trebuie să rămânem uniți și să ne ajutăm unul pe celălalt. Cît mă privește, îți promit, fiule, tot ajutorul și sprijinul meu.

În timp ce asculta această cuvîntare încîlcită și sforăitoare, Van An-cen fu cuprins de două simțăminte. Era desigur mulțumit că planul lui de a deveni asociatul lui Va se realiza cu mai multă ușurință decît sperase. În același timp, însă, abia își putea stăpîni ura ce-o nutrea față de șarlatanul din fața lui. Știa de mult pe cine reprezintă acest negustor priceput și viclean, care izbutea să fie în relații bune cu toată lumea, cu noionii² mongoli, cu funcționarii manciurieni și cu ofițerii japonezi. Și asta pentru că Va însuși îi sprijinea și era sluga lor plecată. Mai încerca însă, cu multă dibăcie, să pară omenos, un apărător al oamenilor sărmani și nevoiași, ceea ce îi dădea posibilitatea să slujească și mai bine pe adevărații lui stăpîni, cotropitorii japonezi. Va urmărea întotdeauna în primul rînd cîștigul lui. Van An-cen știa că toate astea nu-l caracterizau numai pe Va, ci erau însăși trăsăturile caracteristice ale clasei din care făcea parte proprietarul firmei. De aceea, mutra smerită a negustorului și cuvintele lui mieroase îl scîrbeau.

„Ar trebui să mă ridic și să-i spun vreo două cuvinte pungașului ăstuia ! Să vezi ce-ar mai țipa !” se gîndi Van An-cen.

Față de Va, însă, continuă să se arate plin de respect și de stimă.

— Mărinimia dumneavoastră nu cunoaște margini, venerabile coleg ! spuse el făcînd o adîncă plecăciune. Vă rămîn îndatorat pe veci.

¹ Populație de pe teritoriul Mongoliei Interloare.

² *Noion* — prinț, domn.

După ce schimbă farfuriile, servitorul aduse tot felul de mâncăruri calde.

— Mai pune un tacîm și invită-l pe domnul Țzo Li-țze la masă, porunci Va servitorului. Apoi îl lămuri pe Van An-cen : Am să ți-l prezint pe Țzo Li-țze. Îl cunosc de acum doi ani, cînd a depus o cotă de participare la firmă. De atunci e administratorul meu. Te sfătuiesc să te împrietenești cu el.

— Voi fi bucuros să-l cunosc și mă voi împrieteni cu plăcere cu el, dacă, bineînțeles, prietenia mea nu-l va deranja. Mă întreb dacă domnul Țzo Li-țze nu are de obiectat împotriva intrării mele ca asociat la firma dumneavoastră.

— Sînt stăpînul firmei și ca atare eu hotărăsc pe cine mi-l iau ca asociat ! răspunse Va foarte mulțumit de sine.

În clipa aceea intră Țzo Li-țze, care, făcînd o plecăciune adîncă, îl întrebă pe Va :

— M-ați chemat, stăpîne ?

— Da. Ia loc, te rog, uite aici, și fă cunoștință cu dumnealui. E un bun și vechi prieten de-al meu, negustorul Van An-cen. Te rog să-l primești cum se cuvine. Eu însumi îl iubesc ca pe un fiu. Domnul Van An-cen își aduce participația de capital și intră la firma noastră.

Țzo Li-țze îl salută curtenitor pe Van An-cen și se prezintă :

— Țzo Li-țze, administratorul firmei. Pe zi ce trece, renumele firmei noastre ajunge tot mai departe și în curînd ne vom putea bucura de toate avantajele din lume.

Țzo Li-țze zîmbea și îl privea iscoditor pe Van An-cen.

Avea un obraz rotund și plin, destul de plăcut la înfățișare. Vorbea tăragănat și își însoțea cuvintele cu gesturi molatice. După fiecare frază, închidea un ochi, așteptînd parcă un răspuns.

După strălucirea ochilor căprui și arcuirea sprîncenelor subțiri, Van An-cen își dădu seama că noua lui cunoștință era un om șiret, care știe ce vrea, un fățarnic, în ciuda faptului că se arată a fi destul de simpatic.

Privindu-l, Van An-cen își aminti zicala : „Șarpele e pestriț pe dinafară, iar omul pe dinăuntru”.

Va luă un ulcior de porțelan cu gît lung și subțire, și turnă tacticos vin fierț în pahare. Paharele se aburiră ușor.

Van An-cen căzu pe gînduri. Așadar, rezolvase una dintre probleme, intrarea sa în firma Va. Dar oare nu mersese totul prea ușor ? Să i se fi întins vreo cursă ? Nu, nu era cazul să se neliniștească. Va e, desigur, un escroc și un pungaș, dar, în general, nu e prea deștept. Iar față de el s-a dovedit a fi lipsit de suspiciuni și cît se poate de binevoitor. În ceea ce-l privește pe Țzo Li-țze, mai trebuie să tatoneze în ce ape se scaldă.

Toastul lui Va îi întrerupse șirul gîndurilor.

— Să bem pentru reușita noastră, pentru un viitor fericit !

Băură cu toții.

— Iar acum, dragi prieteni — continuă Va netezindu-și mustățile — să discutăm despre treburile noastre. Stimate Țzo Li-țze, îți comunic că, începînd de azi, domnul Van An-cen devine asociatul meu și directorul firmei. Cu toate că e încă tînăr, știu că e un negustor foarte priceput, un om energic, inteligent și învățat. Sînt convins că firma noastră are nevoie de un asemenea director. Ești de aceeași părere, Țzo ?

— În totul, stăpîne ! răspunse Țzo Li-țze ferindu-și privirile.

— Dar tu, ce părere ai ? îl întrebă patronul pe Van An-cen.

— Eu... nici nu știu ce să spun. E o cinste prea mare și neașteptată pentru mine. În orice caz, vă asigur că mă voi strădui să justific încrederea pe care mi-o arătați, răspunse Van An-cen, înțelegînd că Va e foarte interesat să atragă capitalul lui în firmă și că are în același timp nevoie de un colaborator tînăr și energic. Nu pentru că Va n-ar fi fost priceput și chiar foarte abil în afaceri comerciale, dar nu-i plăcea să muncească.

Țzo Li-țze stătea retras și studia comportarea lui Van An-cen.

Apariția unui nou asociat, care, pe deasupra, devenea și director, nu-i plăcea cîtuși de puțin. Cine știe ce întorsătură vor lua lucrurile? S-ar putea ca necunoscutul ăsta să nu se lase dominat, ba, dimpotrivă, să-i dea lui ordine. După cîte se pare, Van An-cen nu-i decît un vîntură-lume, un aventurier venit nu se știe de unde pentru a-i periclita privilegiile și drepturile abia cîștigate. În sufletul lui, invidia și ura creșteau, dar pe buze continua să-i fluture același surîs prietenos. Ridicînd paharul, rosti cu glas tare :

— În sănătatea noului asociat !

După ce își goli paharul, Țzo Li-țze îl întrebă pe Van An-cen :

— De unde sînteți ?

— De fel, sînt din Pekin — răspunse Van An-cen — dar am părăsit de multă vreme orașul meu natal și am călătorit mult. A fost un timp cînd am avut legături de afaceri cu firma dumneavoastră și de atunci m-am simțit ca la mine acasă, iar pe domnul Va l-am respectat ca pe tatăl meu. Iată că acum ne-am întîlnit din nou.

— Drumurile oamenilor bogați se încrucișează adesea. Vorba zicalei : „Șarpele știe să ia urma șarpelui”, spuse rîzînd Țzo Li-țze.

— Și e foarte bine așa, interveni Va, apoi i se adresă lui Van An-cen : Am să dau dispoziții să ți se pregătească locuința în clădirile din curtea firmei. Pînă atunci ai să locuiești la mine. Soția și copiii își amintesc de tine și vor fi foarte bucuroși să te vadă.

— Pentru onorabilul Van An-cen se va găsi întotdeauna loc și în casa mea, spuse Țzo Li-țze. Familia mea e mai puțin numeroasă decît a domnului Va. Poate că domnului Van An-cen îi va fi mai ușor să locuiască la mine.

— Vă sînt foarte recunoscător amîndurora, spuse Van An-cen. Primesc cu plăcere invitația vechiului meu prieten, domnul Va. În schimb, vă asigur, domnule Țzo Li-țze, că vă voi vizita atît de des, încît mă tem că vi se va urî cu prezența mea. Găsesc că e foarte nimerit ca locuința mea să fie în curtea firmei la care voi lucra.

V-aș ruga, însă, să-mi permiteți să mă ocup personal de aranjarea ei, pentru că nu vreau să obosesc pe nimeni.

Țzo Li-țze urmărea atent fiecare mișcare a lui Van An-cen și în același timp asculta cum pronunță cuvintele. Avea într-adevăr accentul locuitorilor din Pekin. Totuși, rostea unele cuvinte în dialectul popular al provinciei Șansi. Cine să fie oare omul ăsta? Deodată Țzo Li-țze își aminti de însărcinarea primită ieri de la colonelul Ken, în biroul redacției ziarului *Steagul Albastru*.

Țzo Li-țze era de mulți ani la dispoziția serviciului de contrainformații japonez. Devenise agentul lor încă pe vremea când lucra ca tehnician la centrala telefonică locală. Mai târziu, cu ajutorul japonezilor, ajunsese asociat la o firmă ce nu era atît o întreprindere comercială, cît o filială a serviciului de contrainformații.

„Puțin îmi pasă dacă proștii ăștia cred că sînt superiorii mei și mă socotesc un incapabil. Va e convins că e stăpînul meu. În realitate, eu sînt stăpînul lor și pot oricînd să-i fac să joace cum le cînt, căută să se consoleze Țzo Li-țze, simțindu-se profund jignit. Mi se pare că au mîncat fără mine și au băut și vin fiert !”

— Vă rog să serviți supă, îi pofti servitorul așezînd pe masă un castron cu supă drcasă cu ouă de rîndunele, care răspîndea un miros plăcut.

CAPITOLUL

II

La templul Gheserhan.

„Bețișoarele așezate cruciș formau cifra romană zece. Înseamnă că mi-a indicat ora de întîlnire. Apoi mi-a spus : Alegînd locul, mă sprijin pe bețișor ca pe un baston. Da, da... S-a referit la preoții de la templul *Gheserhan*... Toți au cîte un toiag. Așadar, întîlnirea a fost fixată la templu”, își spuse Sun Șan-li în timp ce înainta fără grabă pe strada principală din Vaniemiao. Bătrînul bucătar învățase de mult să descifreze semnele lui Van An-cen și-l înțelesese și de data asta fără greș.

Nu mult după aceea, Van An-cen îl părăsi pe Va, motivînd că ține foarte mult să viziteze orașul și să vadă templul *Gheserhan*. După ce trecu prin cartierul caselor de toleranță, se îndreptă către Poarta de Răsărit a orașului.

Acoperișul de faianță albastră al templului strălucea sub razele orbitoare ale soarelui. Arșița încingea și pîrjolea întreaga vegetație. Apele rîului Turiin, pe țărmul căruia se ridica templul, curgeau alene. Din depărtare, de după zidurile de cărămidă albastră ale templului, răzbăteau glasurile monotone ale călugărilor, care-și citeau rugăciunile, răspîndind în jur tristețea și deznădejdea ce se puteau citi pe fețele oamenilor întîlniți de Van An-cen.

La ora stabilită, bătrînul Sun Șan-li ajunsese la porțile templului.

— E ora zece ?

— Da.

— Mă aștepți de mult, fiule ?

— Nu — răspunse Van An-cen — dar nu putem sta prea mult timp împreună. De-acum încolo ne vom întîlni la locuința mea. În curînd vă voi comunica și misiunile pe care va trebui să le îndepliniți. Deocamdată, vreau numai să vă rog să mă ajutați la amenajarea unei ascunzători sub dușumeaua viitoare mele locuințe. Va trebui să se lucreze în timpul nopții.

— Bine.

— Cum o mai duce surioara ?

— A crescut, are nouăsprezece ani și mă ajută în toate.

— Mă bucur de ceea ce îmi spui. Dar, în general, cum o mai duceți ?

— Trăim.

— Bine, spuse zîmbind Van An-cen după o scurtă pauză. De altfel vom mai discuta. Nădăjduiesc că mă vei ajuta cît îți stă în putință, ca și altădată.

— Sper că nu te-ai îndoit vreodată de mine, fiule ! Viața mea aparține poporului și sînt hotărît să lupt pînă la capăt pentru fericirea lui ! răspunse Sun Șan-li.

— Știu și te cred, taică ! Să mergem acum să ne rugăm, adăugă Van An-cen.

Intrară amîndoi pe poarta principală. În incinta templului, îi întâmpină un bonz chinez cu țeasta cheală, unul dintre acei credincioși care și-au consacrat cea mai mare parte a vieții pentru învățarea pe de rost a rugăciunilor și a nenumăratelor legende religioase.

Van An-cen îi cunoștea foarte bine pe acești sfinți părinți. Asculța întotdeauna foarte atent predicile lor despre sfințenia milosteniei și a cumpătărilor, dar, în același timp, îi urmărea și îi vedea cum săvîrșesc ei înșiși, în cea mai mare taină, păcatele lumești cele mai plăcute. Jupuiau poporul deopotrivă cu noionii și negustorii, dar fiindcă îi ajutau pe exploatare, îi mai ciupeau și pe aceștia. Poporul, însă, tot se mai încredea în ei și le ducea ultimul ban.

Bonzul îi conduse în templul central. Acolo, înaintară pînă în fața statuii de lut a zeului Gheserhan, vopsită în roșu aprins, afară de barbă și mustăți, care erau vopsite în negru. În fața idolului se aflau niște bețișoare de bambus cu ajutorul cărora bonzii ghiceau și prevesteau soarta. Bonzul care îi însoțea își descoperi capul, ridică un bețișor și începu să rostească rugăciunea cu o voce subțire, de femeie, tot închizîndu-și și deschizîndu-și ochii.

În ruga bonzului se deslușeau mereu cuvintele : „Fiți milostivi ! Feriți-vă de păcat !”

Van An-cen și Sun Șan-li luară și ei cîte un bețișor de bambus. Bonzul îi cercetă cu atenție pe cei doi evlavioși, căutînd să deslușească, după aspectul lor și după îmbrăcăminte, ce fel de oameni erau. Arătînd apoi cu bețișorul în direcția lui Van An-cen, îi spuse :

— Soarta vă este binevoitoare. Veți izbîndi și veți fi bogat. Norocul nu vă va părăsi pînă la sfîrșitul vieții.

Întorcîndu-se apoi spre Sun Șan-li, bonzul glăsui :

— Dumneata, tăicuță, o duci greu deocamdată. Roagă-te cerului și el îți va trimite harul său !

Se vede că bonzului îi era mai ușor să prevestească viitorul, decît să bage de seamă că rugăciunea și prevestirile lui nu-i interesau pe cei doi evlavioși, care veniseră acolo pentru cu totul altceva.

Cei doi stăteau însă în genunchi și băteau de zor mătănii.

Din timp în timp apăreau alți și alți credincioși și începeau să se roage.

Van An-cen rosti de trei ori rugăciunea, apoi se ridică și plecă. Sun Șan-li rămase în templu, continuând să se închine.

Colonelul Ken intră grăbit în biroul maiorului Ma și-l întreabă :

— Ei, ce mai e nou ?

— Deocamdată nimic, domnule colonel. Cercetările continuă.

Fața colonelului, vineție și ciupită de vărsat, se congestionează de furie. Clipind des, strigă repezit și cu glas răgușit :

— De câte ori te întreb, îmi răspunzi același lucru : „cercetările continuă”. V-ați împotmolit cu toții ! Toată ziua vă omorâți cu cercetările ! Ce fac informatorii dumitale ? Aș vrea și eu să-i zăresc la față. Văd că ți-ai recrutat niște pisoi orbi și niște pungași.

— Iertați-mă, domnule colonel, dar agenții noștri sînt foarte destoinici ; putem avea toată încrederea în ei. Totuși, nu s-a descoperit încă nimic suspect, răspunse maiorul descumpănit.

— Agenți destoinici, agenți destoinici ! Nu sînt buni de nimic ! Dușmanul se plimbă sub nasul nostru, iar ăstora nici nu le pasă ! izbucni din nou colonelul.

Se duse la fereastră și privi cîtva timp în tăcere oamenii care treceau pe stradă. Se întoarse apoi din nou, brusc, spre maior :

— Nu știu dacă dumneata cunoști măcar în linii mari situația... Dacă înțelegi ce se petrece pe toate fronturile... Dacă îți dai seama că peste tot au început să zumzăie comuniștii ca albinele într-un stup. Agenții dușmanului cutreieră întreg ținutul, în timp ce noi „continuăm cercetările”. Am primit un raport privind direct pe agentul comunist din Pekin, iar noi nu reușim să-i dăm de

urmă. Bagă de seamă, domnule maior, că dacă vom lăsa să ne scape această fiară, n-are să ni se ierte !

— N-are să ne scape, domnule colonel. Îi vom prinde pe toți și o să-i facem pastramă, răspunse maiorul, căutînd să-l liniștească pe colonel.

— După ce o faci, pastrama e foarte bună. Numai să nu ne uscăm noi mai repede. Chibzuiește cum ar trebui organizată mai bine toată treaba. Strînge-i în chingi pe colaboratorii dumitale. Strînge-i pînă le piere piuitul.

Cineva bătu în ușă. Coborînd vocea, colonelul Ken îi ordonă maiorului :

— Du-te la ușă și vezi cine-i.

În prag apăru Țzo Li-tze, administratorul „Firmei comerciale Va”.

— Îmi permiteți să intru, domnule maior ?

— Intră, intră, îl îndemnă maiorul.

Zărimdu-l pe colonelul Ken, administratorul se plecă adînc în fața lui.

— Sînteți și dumneavoastră aici, domnule colonel ? Nădărduesc că vă simțiți deplin sănătos.

— Da, sînt sănătos. Dar cum merg treburile dumitale ? Ne-ai adus vești interesante ?

Un zîmbet plin de prefăcută bunăvoință dezveli dinții galbeni ai colonelului, pe cînd îl cerceta din priviri pe agent.

— Din păcate, domnule colonel, deocamdată nimic deosebit, răspunse Țzo Li-tze. Totuși, e ceva nou. De curînd a sosit în localitate un oarecare Van An-cen. Un comerciant din Pekin, care a mai fost pe aici cu cîțiva ani în urmă și are de atunci legături de afaceri cu firma noastră. Acum intenționează să se stabilească aici și a adus o însemnată cotă de participație la firmă. Domnul Va l-a primit ca asociat și l-a numit directorul firmei. Se vede că ține foarte mult la el.

Cînd se afla în fața colonelului, Țzo Li-tze uita deîndată felul lui obișnuit de a vorbi, încet și tărăgănat, și de a cerceta, după fiecare cuvînt, cum reacționează cel cu care vorbea. În fața lui Ken se străduia să vorbească repede și concis, pentru a-și demonstra inteligența.

— Știi cînd a plecat din Pekin ? întrebă colonelul.

— După spusele lui, ar fi părăsit Pekinul de cîțiva ani.
— Dar la Vaniemiao cînd a sosit ?
— Noaptea trecută.
— Așa ? Și ce ocupație are ? Comis-voiajor ? Negustor ambulant ? întrebă maiorul plin de nerăbdare.

— Se pare că așa ceva, răspunse Țzo Li-țze. Dar, după părerea mea, e un om suspect. Zice că e originar din Pekin. Ce-i drept, în general vorbește în dialectul din regiunea Pekin, dar uneori se simte în vorbirea lui dialectul vulgar din Șansi. Personal, n-aș putea afirma că e originar din Pekin. S-ar putea să fi mințit.

După ce bătu darabana cu degetele pe marginea biroului, colonelul observă :

— Bănuielile nu sînt lipsite de oarecare temei. Comerțianții sînt în general niște oameni suspecti. Mai ales voiajorii. Nu trebuie, totuși, să uităm că mulți dintre ei cutreieră țara, fiincă e normal să fie atrași acolo unde pot realiza cîștiguri mai mari. Desigur că dialectul pe care îl folosește e un indiciu serios. S-ar putea, totuși, să fi trăit vreme îndelungată în provincia Șansi și asta să aibă o înrîurire asupra felului lui de a vorbi.

— Foarte adevărat, domnule colonel, consimți Țzo Li-țze.

— Totuși, nu-i exclus ca tocmai el să fie agentul din Pekin pe care îl căutăm. Dacă e așa, sarcina dumitale este de a-l demasca. Ocupă-te de asta, dar acționează cu prudență. Vezi să nu-l sperii înainte de vreme. E indicat să-l cunoști mai bine și chiar să te străduiești a te împrieteni cu el. În primul rînd vezi dacă cunoaște într-adevăr Pekinul așa cum trebuie să-l cunoască un om care a crescut în acel oraș. Caută de află prin ce regiuni sau orașe a trăit mai multă vreme. Dar fiindcă veni vorba, dumneata cunoști bine Pekinul ?

— Destul de bine, răspunse prompt Țzo. Am trăit acolo șapte ani împreună cu fratele meu mai mare.

— În acest caz, procedează așa cum ți-am spus. Dacă e dușman, vom izbuti să-l demascăm și vom aduce astfel un mare serviciu mării noastre patrii, Japonia. Acum poți pleca. Nădărduiesc că ai înțeles bine misiunea ce

ți-am încredințat-o și vei fi în stare s-o duci la capăt cu succes.

— Mă voi strădui să fac tot ce-mi va sta în putință, domnule colonel. Sluga dumneavoastră credincioasă. Sper că nu mă veți uita, iar strălucita țară a Soarelui Răsare va aprecia, când va veni timpul, serviciile mele.

Peste câteva zile Van An-cen terminase amenajarea locuinței sale compuse din trei camere. Tavanul era acoperit cu hîrtie argintie, după obiceiul și stilul local. Ușile dulapurilor din perete erau colorate și pictate la fel ca pereții, așa că, la prima vedere, nu se distingeau.

În timpul lucrărilor, și cu ajutorul lui Sun Șan-li, Van An-cen reușise să pregătească și o ascunzătoare sub dușumea, adîncă de doi metri, iar ușa secretă care ducea în subterană se afla în fundul unui dulap din perete și era atît de bine camuflată, încît nici ochiul cel mai ager n-o putea descoperi. Ascunzătoarea urma să servească la adăpostirea stației de radio-emisie și recepție și putea la nevoie să fie folosită și ca laborator fotografic.

Într-o dimineață, Țzo Li-țze intră pe neașteptate la Van An-cen.

— V-ați sculat? Întrebă el, examinînd cu atenție camera.

— Da, de-abia m-am sculat și am apucat să mă spăl, răspunse Van An-cen, ștergîndu-și obrazul cu un prosop plușat. Am fost foarte obosit, fiindcă ieri m-am apucat să-mi aranjez lucrurile și m-a apucat miezul nopții. În schimb, știu că am dormit buștean. Dar luați loc vă rog. Fumați? Întrebă Van An-cen întinzînd oaspetelui tabachera de argint pe care o luase de pe o măsută scundă și elegantă.

— Mulțumesc, mulțumesc! Dar de ce v-ați obosit singur cu mutatul mobilei? Firma are destui servitori și slujbași. De altfel am trecut pe aici tocmai ca să vă ajut, în cazul cînd n-ați izbutit să terminați. Văd însă că totul se află la locul potrivit. Sînteți într-adevăr un om

energic și expeditiv. Dar merită să vă irosiți puterile, cînd aveți atîtea ajutoare la dispoziție ?

— M-am obișnuit să fac totul singur. Și-apoi îmi place să-mi aranjez locuința după gustul meu.

— Trebuie să recunosc că aveți gust. Mobila e foarte potrivit așezată, iar apartamentul e cît se poate de plăcut.

— În general, nu sînt un om prea pretențios. M-am obișnuit să fiu mereu pe drumuri și mă mulțumesc să stau în orice condiții. Ar fi fost însă păcat să mobilez oricum o locuință atît de bună ca asta. Un apartament atît de frumos trebuia decorat cum se cuvine. Cu atît mai mult, cu cît am hotărît să mă las de călătorii și poate chiar, mai tîrziu, am să-mi întemeiez și o familie.

— Minunată idee ! Nu e bine să n-ai familie. Bărbatului, cît e tînăr, i se pare că însurătoarea e o problemă pe care are tot timpul s-o rezolve într-un viitor depărtat. Dar pe nesimțite vine vremea și pentru asta. Desigur, e plăcut să trăiești singur, să te duci cînd vrei prin localurile de petrecere. Totuși, soția și copiii îți dau destule bucurii.

— Se pare că așa e.

— Într-adevăr, nu se poate să rămîi o viață întreagă burlac. Mai cu seamă noi, comercianții, care avem o situație destul de bună. Dacă nu ai copii, cui îi rămîne averea pe care o strîngi ? E dureros să știi că va ajunge în mîini străine.

— Așa e. Totuși, deocamdată nu m-am gîndit încă prea serios nici la însurătoare și cu atît mai puțin la copii. Dar parcă poți ști ce-ți aduce ziua de mîine ? Roiesc în jurul nostru atîtea fete, încît nu-ți mai dai seama cînd te lași prins, iar dacă îți mai face și un copil, chiar că nu mai poți scăpa.

Țzo Li-țze, căruia discuțiile de acest gen îi făceau mare plăcere, rîse zgomotos :

— Așa-i, așa-i ! Vorba zicalei : „Paraua, cît de mică, tot la punga grasă pică”. Așa și cu fetele. Dacă află că ești bogat, încep să-ți dea tîrcoale, să legene din șolduri, și pe negîndite te-au și zăpăcit. Dacă, însă, ai posibilitatea să-ți alegi, ia-ți o fată cît mai frumoasă, ca să te invidieze toți bărbații. Dar, în altă ordine de idei, am

auzit că de la un timp la Pekin se fabrică mobilă foarte frumoasă și de calitate. Ce oraș minunat e Pekinul !...

După obiceiul său, Țzo Li-tze făcu mai întâi ochii mari, apoi închise un ochi și plecându-și puțin capul într-o parte, așteptă răspunsul.

— Într-adevăr, Pekinul e un oraș de toată frumusețea. Unul dintre cele mai frumoase și mai renumite orașe din China. Dar dumneavoastră de unde sînteți ?

— Din Mukden.

— Și Mukdenul e frumos. De cînd i s-a alipit Noul Mukden, construit de glorioasa Japonie, orașul s-a dezvoltat mult. Și ce piață minunată există acolo ! Japonezii o numesc „Kasuga“, spuse Van An-cen.

— Nimic de zis, Mukdenul nu e un oraș urît. Dar apropo de Pekin. Patronul mi-a spus că are acolo un prieten foarte bun, asociat la o firmă. Nu mai țin minte ce firmă, dar în orice caz una dintre cele mai cunoscute.

Spunînd acestea, Țzo Li-tze se gîndea : „Se pare că într-adevăr cunoaște Pekinul. Și nu numai Pekinul, ci și Mukdenul.“

— Cunosc firma la care vă referiți. E vorba de *Dunhua*, o firmă serioasă, cu sediul pe strada Vanfutzin. Am avut prilejul să lucrez cu ea. Dar n-am mai fost de mult la Pekin și nu știu ce o mai fi pe acolo.

— Înseamnă că nici cu rudele dumneavoastră nu v-ați văzut de multă vreme ?

— N-am nici o rudă apropiată. Dacă ar trăi părinții mei...

Van An-cen se întristă, lăsînd fraza neterminată. „În fond, ce urmărește omul ăsta dubios ? Prea se interesează în amănunt de viața mea. Să fie oare numai o simplă curiozitate ?“ își spuse.

— Ați rămas de mult orfan ? insistă Țzo Li-tze.

— Da, de mult.

— E foarte trist ! Așa se explică probabil de ce n-ați reușit să vă stabiliți într-un loc anumit, rosti Țzo Li-tze cu prefăcută compătimire.

— Da. După ce mi-au murit amîndoi părinții, am trăit la început din moștenirea pe care mi-au lăsat-o. Mai tîrziu, am ajuns un fel de negustor ambulant. De atunci am călătorit prin multe orașe, aproape prin întreaga țară.

Am mai păstrat însă unele obiecte de preț moștenite de la părinți, iar între timp am izbutit și eu să agonisesc un pic. Iată ce m-a determinat să iau hotărîrea de a mă stabili undeva și de a-mi investi capitalul într-o întreprindere serioasă. M-am săturat de pribegie.

— Vă înțeleg foarte bine și vă compătimesc. Păstrați desigur recunoștință părinților dumneavoastră, fiindcă datorită moștenirii ce v-au lăsat-o ați putut călători atît de mult și ați cunoscut atîtea orașe. Omul singur — cum se spune, și nu fără temeii — nu poate sta locului și mereu e atras spre alte meleaguri.

— Se poate. În orice caz, cu mine a fost într-adevăr așa, rosti Van An-cen suspinînd adînc.

Țzo Li-tze se uită la ceas și se scuză pentru faptul că trebuia să plece. Dar totodată își exprimă speranța că vor avea cît mai des prilejul să stea de vorbă și că discuțiile lor vor fi tot atît de plăcute și cordiale ca scurta întrevvedere de azi.

Se înțelege însă că, în realitate, administratorul nu era prea mulțumit. Nu izbutise deocamdată să afle nimic de la Van An-cen.

Cînd ajunse la ușă, Van An-cen îl strigă :

— Domnule administrator ! Nu vă supăra dacă vă rog să transmiteți în trecere bucătarului să-mi aducă prînzul ?

— Cîtuși de puțin ! răspunse Țzo Li-tze și făcu, amabil, încă o plecăciune.

„Curios, își zise Van An-cen. Cînd ai de-a face cu asemenea indivizi, ți se pare că ai în fața ta niște actori ce-și joacă rolul pe scenă. Individul ăsta aduce mai degrabă cu un agent al contraspionajului japonez. N-ar strica să știu ce părere are Sun Șan-li despre el.“

Tocmai atunci intră și bătrînul bucătar, aducînd pe o tavă de argint micul dejun.

— N-am întîrziat cumva ? întrebă bucătarul și începu să orînduiască pe masă farfuriile cu mîncare.

— Nu, abia m-am sculat.

— Hai, fiule, așază-te și mănîncă, spuse bucătarul în timp ce scotea din mîneca halatului un mic carnețel cu însemnări, pe care îl dădu lui Van An-cen. Acesta îl ascunse imediat în buzunar și începu liniștit să mănînce.

— Ia loc, taică, și fumează, îl pofti Van An-cen, în-

tinzînd bătrînului tabachera. Sun Șan-li luă o țigară, o aprinse și se uită la Van An-cen, așteptînd ca directorul să-i vorbească.

— Ia spune, tăicuță. Unde ai păstrat carnetul? îl întrebă Van An-cen.

— La bucătărie. Am acolo în sobă o ascunzătoare. Soba e vechea mea prietenă, nu mă trădează. Ascunzătoarea e așa fel construită, că în afară de mine, nimeni nu poate ajunge la ea, chiar dacă ar dărîma soba.

— Foarte bine, foarte bine. Înseamnă că ești un conspirator cu experiență... și asta e foarte important. Numai dorința de a lupta nu ajunge, mai trebuie să știi și cum să lupți. Avem de-a face cu un dușman perfid și viclean. Și la viclenia lui trebuie să răspundem cu o viclenie înzecită.

— Așa e, fiule.

— Trebuie să fim mai prudenți ca oricînd, să acționăm în așa fel încît dușmanul să nu ne simtă nici măcar răsufierea. Japonezii sînt nervoși și devin tot mai bănuitori.

— Au și de ce, zîmbi bătrînul, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte.

— Ia spune-mi, ce părere ai despre Țzo Li-țze? Aș dori să aflu cîteva amănunte despre el. Acum însă nu mai poți sta cu mine, e mai bine să pleci.

— Bine, spuse Sun Șan-li și ieși.

Răsfoind carnetul pe care i-l dăduse bătrînul, Van An-cen găsi cîteva informații prețioase despre regimentul 53 de represalii, încartiruit la Vaniemiao, despre regimentele 918 și 935 dislocate la Apele Fierbinți și despre Armata a 9-a, care se afla în raionul Tunliao. Datele din carnetel permiteau de asemenea să se stabilească noi legături în punctele unde va fi nevoie.

Cînd Van An-cen intră în biroul firmei, Țzo Li-țze îl întîmpină cu un zîmbet deschis:

— A, stimat director, ați reușit să prînziți atît de repede?

— Da, mulțumesc, am terminat, răspunse Van An-cen și întrebă dacă Va e în birou.

— Deocamdată n-a venit, răspunse Țzo Li-țze.

— Am o însărcinare pentru dumneavoastră, domnule administrator ! rosti Van An-cen, uitîndu-se cu atenție la el. La hotelul *Tentailui* au sosit niște cărăuși, care au adus din regiunile Jalaid și Cianciun niște materii prime. Vă rog să treceți pe acolo și să vedeți dacă merită să cumpărăm ceva de la ei. Dacă găsiți o marfă care ne interesează, puteți încheia tranzacția pe loc.

— De ce nu vă duceți chiar dumneavoastră personal ? întrebă Țzo Li-tze zîmbind acru.

— De ce să mă duc eu ? Sînteți oare atît de ocupat ?

— Nu spun asta. Dar tot timpul trebuie să alerg cu fel de fel de treburi. Aș vrea să mai pot lucra uneori și în birou.

— Va trebui totuși să vă duceți. Personal sînt prins cu alte treburi urgente. Și încă ceva : trimiteți-mi-l pe funcționarul care se ocupă cu încasarea datoriilor, porunci Van An-cen cu ton hotărît.

— Am înțeles, rosti Țzo Li-tze și ieși.

Rămînînd singur, Van An-cen deschise registrul datornicilor și, examinîndu-l, începu să facă niște socoteli.

Curînd intră un tînăr care, după ce făcu o plecăciune respectuoasă, îi aduse la cunoștință că e agentul firmei însărcinat cu încasarea debitelor.

Van An-cen îi răspunse la salut și-i explică de ce l-a chemat. Trebuia să se ducă la generalul Ganjurjav, șeful statului-major al armatei încartiruite la Tunliao, și să-i ceară din partea firmei restituirea unei importante sume de bani luată de acesta cu dobîndă.

Auzind despre ce era vorba, tînărul păli :

— Să mă duc eu la Ganjurjav ? Vai, stăpîne, tare n-aș vrea să-mi dați această însărcinare.

— De ce ? Vă temeți de ceva ?

— De temut, nu mă tem. Dar, cum să vă spun... E vorba de altceva. Știți, omul acesta nu e străin de familia mea... De general e legată amintirea unei întâmplări nenorocite. Avem niște răfuieli cu el, începu tînărul să povestească vădit încurcat.

— Nu cunosc nici un fel de întâmplări și nici nu mă interesează. Nu mă privesc relațiile dumitale personale cu generalul. Dumneata ești funcționar al firmei și ca

atare ești dator să execuți toate însărcinările primite, îi tăie scurt vorba Van An-cen. Poftim delegația.

Tînărul luă delegația, rămase o clipă tăcut, apoi ieși...

Curios... Ce socoteli personale poate avea tînărul ăsta modest cu generalul Ganjurjav ? se gîndi Van An-cen, petrecînd cu privirea pe funcționar. Trebuie să fie vorba de vreo veche dușmănie dintre tatăl generalului și tatăl sau bunicul ăstuia. „Și deodată își aminti că generalul Ganjurjav este fiul gunului¹ harcin Bavujav, care pe timpuri jefuise fără milă populația din regiunea Halhin-Gol și din orașul Hailar. Gunul fusese prins împreună cu întreaga lui bandă de călăi și executat din ordinul lui Maksarjav, eroul național al Mongoliei.

CAPITOLUL

III

Prînz la stăpînul firmei

— Astăzi, fiule, sînt invitate și vor veni la noi cîteva înalte personalități, anunță Va zîbind și punînd capăt unei discuții de afaceri cu Van An-cen.

— Înalte personalități ? E vorba oare de guvernator și de suita sa ?

— Nu, dragul meu, mă refer la noii noștri stăpîni.

— Acum înțeleg. Și cine anume vine ?

— Consilierul guvernatorului, Uma, căpitanul de poliție I, comandantul de regiment Ițu, redactorul-șef al ziarului *Steagul Albastru* și locțiitorul său, Ma. Sper că știi și tu cine sînt în realitate redactorii acestui ziar...

— Nu știu, dar îmi închipui că sînt ca orice redactor de la oricare alt ziar. Altminteri ce-ar căuta la redacția unei gazete ?

— Nu-i chiar așa, obiectă Va. Redactorul-șef al acestei publicații e colonel, iar locțiitorul său maior, și sînt reprezentanții glorioasei Japonii. Amîndoi sînt oameni foarte influenți, de a căror părere trebuie să ținem seama.

¹ Gun — căpetenie mongolă.

— Cu alte cuvinte, înseamnă că nu e o gazetă civilă, ci una militară ? Întrebă Van An-cen.

— Nu interesează ce fel de ziar e, și în general nu de ziar e vorba, ci de cei care îl editează. Cei doi de care ți-am vorbit dispun de puteri depline și de fapt ei iau toate hotărârile aici. Ai înțeles, fiule ?

— Nu prea. Socot însă că, pentru noi, toate astea n-au mare importanță. Pe noi ne interesează să fim norocoși în meserie și să realizăm un câștig bun. Restul nu ne privește, rosti cu prefăcută nepăsare Van An-cen, vrînd parcă să arate că discuția îl plictisea.

— Află, fiule, că n-ai dreptate. Pentru ca negoțul nostru să înflorească, trebuie să avem oameni pe sprijinul cărora, la nevoie, să ne putem bizui, îl povățui Va. Așa că avem mare nevoie de oamenii aceștia, adăugă mîngîindu-și fruntea.

„Așadar, azi voi avea prilejul să fac cunoștință cu redactorii ziarului *Steagul Albastru* și cu căpitanul de poliție I. N-are oricine o asemenea onoare”, gîndi Van An-cen, lăsînd să-i fluture pe buze un surîs discret.

În clipa aceea intră Țzo Li-tze și le spuse grăbit :

— Mi s-a comunicat telefonic că oaspeții se pregătesc să pornească spre noi și în curînd vor sosi aici.

Va începu să se agite.

— Trebuie să ne grăbim. Fiule — i se adresă lui Van An-cen — vezi te rog dacă totul e pregătit pentru primirea oaspeților. Țzo, ai avut grijă să-l înviți și pe căpitanul de poliție ?

— Fiți liniștit, i-am trimis invitația. Nu va lipsi nimeni.

— Vin cu familiile lor ?

— Numai domnul Ken și căpitanul I.

— Foarte bine. Spune-i, te rog, nevaste-mi să vină pentru a-i întîmpina pe oaspeți, rosti Va în timp ce ieșea din biroul său urmat de Țzo Li-tze, îndreptîndu-se spre pridvorul casei, pe unde trebuiau să sosească invitații. În drum se întîlni cu Van An-cen, care își îndeplinise însărcinarea primită.

— Totu-i gata, stăpîne, raportă el zîmbind.

— Foarte bine. Și acum să mergem să-i întâmpinăm pe invitați. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Ia te uită în curte : nu-i țiipenie de om, parcă au intrat în pământ cu toții. Urît, foarte urît.

— Unde s-a dus onorabilul Țzo ? întrebă Van An-cen.

— L-am trimis după nevastă-mea.

În clipa aceea sosi și amfitrioana, însoțită de Țzo Li-țze, care își făcea vînt cu un evantai.

— Iată-ne gata să întâmpinăm pe onorații reprezentanți ai Țării Soarelui ! rosti Țzo Li-țze continuînd să-și facă vînt și ținînd ca un dansator pe scenă.

— Ți-am mai spus de atîtea ori să nu mai ținăi ca un țap ! Dumnealui, cum aude numele vreunei persoane influente, începe să se agite ca un apucat ! Un administrator de firmă comercială trebuie să fie un om așezat și serios, spuse dojenitor Va.

Țzo Li-țze roși. După mișcarea buzelor, părea că soptește ceva.

— Ce tot mormăi ? Mă ocărăști ? Ți-am spus asta cu cele mai bune intenții, adăugă Va.

„Ciudat om ! se gîndi Van An-cen uitîndu-se la administrator. Ori e într-adevăr un palavragiu și un fandosit, ori se preface. Cred mai degrabă că e un șarlatan extrem de abil. În fine, om trăi și-om vedea.“

În stradă răsunară claxoanele unor automobile. Apărură două limuzine : un Buick și un Ford. Din ele coborîră Ken cu soția, Ma, consilierul guvernatorului, Uma, comandantul de regiment Ițu și căpitanul de poliție I cu soția. Invitații salutară cu plecăciuni adînci, iar gazda le ură bun venit și le mulțumi pentru plăcerea de a-l fi onorat cu prezența lor. Consilierul guvernatorului și redactorul-șef nu reținură mașinile, dar dădură ordin șoferilor să vină să-i ia la orele patru fix.

Apoi oaspeții fură poștiți într-o încăpere spațioasă, unde se așezară cu toții în jurul unei mese frumos împodobite și încărcată cu tot felul de băuturi și gustări alese.

— Rog pe iubiții mei oaspeți să se simtă ca la ei acasă, rosti ceremonios Va, cu voce puternică dar cam pițigăiată.

— Mulțumim primitoarei noastre gazde, răspunse colonelul Ken cu glasul lui de bas. Vă pot asigura că ne simțim într-adevăr ca la noi acasă și că ne vom servi cu plăcere din alesele bucate oferite de dumneavoastră.

„Hm ! Ce-i drept e drept ! Vă purtați într-adevăr în țara asta ca la voi acasă“, gîndi Van An-cen, care era așezat lîngă Țzo Li-tze, de partea stîngă a lui Va. Cercetînd liniștit pe cei din jurul lui, Van An-cen observă că unii dintre ei îl examinau cu multă atenție. Colonelul Ken, însă, nu se uita la el, părăind a nu-l interesa cîtuși de puțin. Cu toate acestea, Van An-cen simțea că întreaga atenție a acestui om e concentrată asupra lui. Pentru Van An-cen, adevărata menire a ziarului *Steagul Albastru* și rolul redactorului său șef nu constituiau un secret. Indiferența arborată de acest agent periculos, al cărui nume îi era demult cunoscut, nu putea să-l înșele.

„Probabil că fotografia mea se află de pe acum în posesia bestiei, își zise Van An-cen. Cu toate astea, deocamdată nu poate avea decît unele bănuieli. Îi lipsesc orice date precise și n-are nici o probă împotriva mea ! Iar lunganul acela cu ochii holbați și cu privirea obraznică, trebuie să fie maiorul Ma... Am auzit că poartă de obicei costum mongol, dar văd că de data asta a îmbrăcat haine chinezești. Își închipuie probabil că așa e mai bine deghizat !“

Străduindu-se să nu trezească bănuieli, Ken privea cu aparentă nepăsare pe deasupra capetelor celor din jurul lui. Pe furiș, însă, nu-l scăpa din ochi pe Van An-cen. „Să fie oare acest Van An-cen comunistul chinez Cijou pe care nu l-am putut prinde pînă acum ? Cu toate că nu i se poate citi nimic pe față, s-ar putea totuși ca el să fie într-adevăr cel pe care îl căutăm. Dă-mi puțin răgaz, pușorule, și dacă se dovedește că tu ești comunistul cu pricina, ai să afli cît de curînd cum prind japonezii caii nedomoliți,“ își zicea colonelul.

După ce luară cu toții cîte o mică gustare, stăpînul casei se ridică și rosti un toast :

— Am organizat această primire pentru a-mi lega și mai strîns soarta de înalții noștri protectori, care mi-au acordat marea cinste de a mă onora cu prezența

lor. Îmi permit să mă bizui pe încrederea și bunăvoința domniilor-voastre și nădăjduiesc că nu veți considera aceasta ca o îndrăzneală din partea mea. Ridic paharul în sănătatea oaspeților mei dragi, pentru măreția și înflorirea marii Împărății a Soarelui !

Colonelul Ken, maiorul Ma, comandantul de regiment Ițu, consilierul guvernatorului Provinciei Unite Sinan, Uma, și căpitanul I se uitară unul la celălalt.

Colonelul Ken se ridică pentru a răspunde lui Va. Mulțumi mai întâi gazdei și apoi, în numele său și al celorlați oaspeți, îi ură lui Va, familiei sale, tuturor asociațiilor firmei și familiilor lor, sănătate, bunăstare și succes. Propuse să se bea în sănătatea stăpînului casei și pentru înflorirea firmei. Se ridicară cu toții și își goliră paharele. După aceea se făcu liniște, așa cum se întîmplă de obicei la un ospăț cînd comesenii, după ce au băut, încep să mănînce cu lăcomie. Nu se mai auzea decît clinchetul vaselor și zgomotele făcute de cei care înfulecau cu poftă.

Încălziți de băutură, oaspeții începură încetul cu încetul să se însuflețească, deși mai stăruia o oarecare încordare și discuțiile nu se înjghebau prea ușor.

Vocea stridentă a unei japoneze rupse brusc tăcerea.

— Domnule Va ! Nu s-ar putea invita o cîntăreață ? întrebă ea.

— Poate că amabila mea vecină va binevoi să ne cînte ceva ? rosti soția lui Va, uitîndu-se galeș la soția lui Ken, care ședea lîngă ea.

Bătură cu toții din palme și începură s-o roage pe soția colonelului să le cînte.

— Am s-o ascult și eu cu plăcere pe doamna Ken, continuă cu glas strident japoneza, o femeie de vreo douăzeci și cinci de ani, uscățivă și cu pomeții proeminenți. Totuși, n-ar fi rău dacă am invita și o cîntăreață obișnuită să cînte la ospățuri.

Pe cînd vorbea întinse brațul vrînd să se servească cu ceva și agăță cu mîneca largă a chimonoului farfuriile și paharele de pe masă.

— Avem chiar la noi în casă o cîntăreață ce se poate lua la întrecere cu orice artistă, interveni Va și porunci servitorului să cheme pe fiica bucătarului.

Nevasta colonelului Ken, o femeie de vreo treizeci de ani, plinuță, scundă, cu o înfățișare plăcută, cedă în cele din urmă insistențelor. Înălțându-și sprâncenele late, cîntă Fiica Manciuriei, sau în japoneză Mansiu no musume :

*Blindul zefir speriat fugi de arșița verii,
Crîngul e-o floare și munții sînt verzi, sub vraja tăcerii...
Fiicele dragi ale mării Manciurii, frumoase ca floarea,
Știu să iubească prietenul drag și nu știu uitarea.
Vai ! Eu tinjesc, suferind de dor și iubire,
Dragul meu Van, te aștept, te aștept, amintire !*

Toți cei de față reluară în cor refrenul. Chiar colonelul ținu isonul celorlalți, cu vocea lui groasă și răgușită.

*Vai ! Eu tinjesc, suferind de dor și iubire,
Dragul meu Van, te aștept, te aștept, amintire !*

— Soția dumneavoastră are o voce minunată. Interpretarea doamnei mi-a amintit de celebra cîntăreață Mai Lan-fan, spuse micios Țzo Li-țze, adresîndu-se lui Ken.

— Adevărat ? rosti nepăsător Ken, apoi se întoarse către unul din vecinii săi.

Ușa se deschise și în prag apăru Tugs, fiica bucătarului. Pășind ușor, fata se apropie de Va.

— M-ați chemat, stăpîne ? întrebă ea, făcînd o plecăciune.

— Da, fetița mea ! îi spuse Va. Cerul te-a înzestrat cu talent și poți cînta ca o privighetoare. Oaspeții mei și-au exprimat dorința să te asculte. Cîntă-ne ceva și înviorează, te rog, micul nostru ospăț.

Fiul lui Va, în vîrstă de nouă ani, se duse în fugă lîngă Tugs și începu și el s-o roage :

— Surioară ! Cîntă-ne Micuțul Fan, știi, cîntecul acela pe care-l cînți dumneata mereu.

Oaspeții își îndreptară toată atenția spre tînăra fată, care semăna cu o floare abia deschisă. Maiorul Ma, vizibil impresionat de încîntătoarea apariție, scăpă din

mîini bețișoarele cu care mîncă și își pironi asupra fetei privirea grea a ochilor lui bulbucăți.

Așa cum se uita, semăna cu un șarpe care-și privește victima cînd se pregătește s-o înghită.

Femeile o cercetau și ele pe Tugs cu multă curiozitate și sușoteau mereu. Deodată răsună vocea ei curată și plăcută. Tugs cîntă *Micuțul Fan*, un cîntecel pentru copii.

Maiorul Ma continua să privească avid fața oacheșă a fetei, pe care abia se distingeau cîteva alunițe. Cu privirea lui încărcată de patimă, despuie nerușinat trupul zvelt și puternic al fetei.

Ținîndu-și respirația, oaspeții ascultau cucerîți glasul fermecător al tinerei. Bărbații se uitau la fată ca la o minune de frumusețe și își simțeau inimile zvîcnind.

Nu rămase nici colonelul nepăsător; cuprins de o plăcută emoție, îi trecură prin minte fel de fel de gînduri deocheate.

După toate semnele, bărbații se cam îmbătaseră. Numai Ken, deși băuse în rînd cu ceilalți, se ținea bine, chiar foarte lucid, ca și cum n-ar fi băut nici un pahar.

Din sufragerie trecură cu toții într-un salon spațios, unde, pe cîteva măsute, printre vase cu flori naturale roșii și albe, îi așteptau cupele cu fructe și dulciuri.

Formînd mici grupuri, oaspeții discutau între ei, gustînd cîte un fruct sau o prăjitură. Folosind un moment prielnic, Tugs se furișă pe neobservate din salon și dispăru.

În timpul acesta maiorul, amețit de băutură, îl tot întreba pe administrator, parcă nevenindu-i să creadă: „Tu ești Țzo Li-tze? Tu ești? Da?” și limba i se împleticea în gură. Observînd însă lipsa fetei, maiorul se holbă la administrator și se răsti la el cu glas tare:

— Unde-i fiica bucătarului? Adu-o încoace!

— Da, domnul meu, răspunse slugarnic administratorul. Pentru dumneavoastră fac tot ce doriți. Dumneavoastră și colonelul reprezentați puterea supremă, întreaga provincie Sinan e în mîinile dumneavoastră! Se poate să vă refuz?

Ținîndu-i sub observație pe cei doi comeseni, Van An-cen se convinse curînd că Țzo Li-tze și maiorul se

cunosc de mai multă vreme și că relațiile lor nu decurg dintr-o simplă întâlnire întâmplătoare. Înseamnă, deci, că a avut dreptate când a bănuț încă din prima zi că administratorul e un individ dubios. Va trebui să fie și mai prudent față de el.

Pe neașteptate, Van An-cen se pomeni atras într-o convorbire destul de intimă cu căpitanul de poliție I. Puțin mai târziu, ședeau amândoi în fața unei table de șah și jucau liniștit, ca doi vechi prieteni. Maiorul Ma se apropie de ei clătînîndu-se.

— Ei, stimabililor ! Ce ziceți ? Strașnic cînta fata aceea ! Dar văzînd că nu primește nici un răspuns, întinse mîna și răsturnă figurile de șah. Ia mai lăsați jocul ăsta idiot ! Ce tăceți ? Doar v-am întrebat ceva, insistă el.

— Nu cînta rău și e o fată minunată, confirmă Van An-cen.

— Așa da ! Așa ne mai înțelegem ! Aprecierea e perr...fect pottrri...vită ! Minunată fecioară ! Un tablou ! N-am mai văzut o asemenea frumusețe. O să mă ajutați, nu-i așa... să... cu ea... ai ?

— În privința asta, domnule maior, cel mai bine e să vă adresați slujbașilor firmei. De exemplu administratorului. El are să vă aranjeze treaba într-o clipită, îl sfătuie căpitanul I.

— Da, așa am să fac ! E un sfat bun ! spuse maiorul depărtîndu-se și trecînd apoi de la o măsută la alta pentru a întreba pe fiecare cum îi plăcuse Tugs.

— Intenționați să rămîneți la Vaniemiao ? îl întrebă căpitanul pe Van An-cen.

— Da, am de gînd să mă stabilesc aici. Pînă de curînd am făcut comerț cu mărunțișuri. Am cutreierat prin multe locuri și mi-am irosit inutil tinerețea, răspunse Van An-cen.

— Cred totuși că e destul de interesant să călătorești. Mai cu seamă pentru un bărbat. Cîte peripeții, cîte desfătări neașteptate nu poți întîlni la drum ! Ați fost probabil și la Cianciun ?

— Nu, la Cianciun n-am fost. Dar nădăjduiesc că, pentru afacerile firmei, voi avea norocul să vizitez și acel oraș.

— E un oraș frumos. Să vă duceți neapărat pe acolo. La Cianciun veți putea face cunoștință cu fratele meu mai mare, directorul firmei *Baoșan*. Fratele meu se numește Ta. Vă vorbesc așa, pentru că mi-ați devenit simpatic din prima clipă... Am impresia că vă cunosc de o sută de ani. Am să vă dau o scrisoare către fratele meu. Are să vă primească întocmai ca pe o rudă.

— Mulțumesc, domnule căpitan. Dacă voi avea prilejul să plec la Cianciun, voi profita neapărat de amabila dumneavoastră propunere. Sînt tare bucuros că firma poate să se bizuie pe sprijinul dumneavoastră.

— Nu numai sprijin, dar și ajutor. Mergeți neapărat și la Cianciun, repetă căpitanul cu insistență sîcîitoare a bețivilor. Nimic nu se poate compara cu plăcerea de a călători, de a vizita locuri noi! Eu, de exemplu, am simțit o deosebită plăcere cînd armata noastră înainta ca o vijelie, cucerind mereu alte și alte regiuni și intrînd în alte orașe. Mă simțeam curajos și puternic ca un leu. Aveam impresia că întreaga lume se deschide în fața mea și că nu există un petic de pămînt pe care să nu pot pune piciorul. Iar cît privește sprijinul pentru firma dumneavoastră, puteți conta pe mine. Căpitanul I nu-i un oarecare în provincia Sinan. Pe mulți îi țin uite ici, în pumn.

Lăudăroșenia căpitanului fu întreruptă de clacsoanele automobilelor care se opriseră în fața clădirii firmei. La despărțire, Van An-cen îi spuse :

— În numele firmei, vă mulțumesc, domnule căpitan, pentru sprijinul promis și nădăjduiesc că nu vă vom rămîne datori.

Colonelul Ken și consilierul guvernatorului se ridicară, iar oaspeții își luară bun-rămas de la gazde.

Van An-cen se întoarse în apartamentul lui și se culcă, vrînd să se odihnească puțin. Stînd culcat, se gîndi la cele petrecute la prînzul organizat de Va. În ce privește căpitanul de poliție, s-ar putea să nu fie numai un lăudăros, ci pur și simplu un om de nimic. Probabil că nu s-ar sfii să primească „mulțumiri” palpabile din partea firmei. Dacă se adeverește că e așa, sprijinul lui poate să fie foarte prețios. În primul rînd, prin el va putea înjgheba legături de afaceri cu cea mai

mare firmă din Cianciun, *Baoșan*. Iar Van An-cen știa că această firmă camuflează unul dintre centrele de informații japoneze.

Gîndindu-se la Cianciun, Van An-cen își aminti din nou de bunul său prieten „A”, care lucra acolo, la statul-major al armatei.

CAPITOLUL

IV

Amîndoi sînteți copiii mei

Tugs ședea gînditoare în micul ei bordei cu pereții înnegriți de funingine și care semăna mai mult cu un coteț, decît cu o locuință omenească. Printr-un geamlîc îngust, vîntul își făcea loc furios, iar suflarea lui rece făcea să pîlpîie flacăra care abia lumina bordeiul. Fata sta cu privirile ațintite la flăcăriua lămpii și prin minte i se perindau fel de fel de întîmplări din viața ei. Au trecut doar nouăsprezece ani de cînd s-a născut, dar a suferit cît nu suferă altul în nouăzeci de ani. De cînd se știa, n-a văzut în jurul ei decît foamete, sărăcie și nedreptate. Ce puteau face bietii oameni care năzuiau să răzbească la lumină, la învățătură, la o viață cu adevărat omenească? Tugs știa că poporul chinez se ridicase de multe ori în cursul istoriei sale pornind la luptă crîncenă împotriva hanilor, a noionilor și a asupritorilor manciurieni. De fiecare dată, însă, izbînda rămăsese de partea asupritorilor. Iar acum la toate acestea se mai adăuga și domnia cotropitorilor străini, a samurailor cruzi și îngîmfați.

Mama ei, sărmana, a fost și ea o victimă a noilor stăpîni. Cînd își aminti de noaptea aceea îngrozitoare, cînd mama ei, rănită, abia se tîrîse pînă acasă, unde peste un ceas își dăduse sufletul, fata simți o durere ascuțită în inimă. În clipa morții, buna măicuță mai apucase să spună în șoaptă: „Răfuiți-vă cu cei care m-au ucis”.

I se părea că toate astea se petrecuseră abia ieri și retrăi scena groaznică a uciderii mamei, crimă petrecută sub ochii ei, sub ochii unei fete de doisprezece ani.

Mama ei iubită, pe care toți o numeau cu duioșie mătușica Togos, slujea ca dădacă la un ofițer japonez, consilier la o școală militară. Într-o zi, băiețelul de șase ani pe care-l avea în grijă, alergînd prin curte, a căzut și și-a julit pielea de pe frunte. La țipătul copilului, tatăl a ieșit în goană din casă. Văzînd fața însîngerată a odraslei sale, ofițerul s-a înfuriat și, apucînd o lopată care se afla aruncată pe jos, a lovit-o cu toată puterea pe biata femeie în cap. Plină de sînge, femeia s-a prăbușit la pămînt, dar japonezul, orbit de furie, a continuat s-o lovească plin de cruzime cu cizmele. Tugs s-a repezit să-și apere mama, dar ofițerul a lovit-o și pe ea cu piciorul, zvîrlind-o cît colo. Fetița a rămas întinsă pe locul unde căzuse și, plîngînd în hohote, bătea pămîntul cu călcîiele goale, strigînd după ajutor. Dar japonezul a continuat s-o lovească pe mama ei. Pînă și băiețelul acelui monstru îl rugase, cu fața plină de lacrimi, pe tatăl său să n-o mai bată pe buna lui dădacă, căci numai din vina lui căzuse și se zgîriase. Au plîns însă zadarnic, ea și copilul acela încă nevinovat, pînă li s-au umflat ochii, fiindcă n-au putut să-i vină în ajutor sărmanei Togos.

La cîteva zile după moartea femeii, bucătarul Sun Șan-li l-a întîlnit în magazinul firmei pe ucigașul nevestei sale. Clocotind de mînie, bătrînul i-a strigat japonezului : „Ieși afară ! Ce cauți aici ? Pentru tine nu se găsește nimic aici ! Tu te hrănești cu carne de om și bei sînge de om !” Japonezul s-a năpustit asupra tatălui ei și a început să-l bată cu cruzime. Din fericire, tocmai atunci apăruse Van An-cen, acest om simpatic și bun, care abia sosise la Vaniemiao venind de la Mukden și locuia la stăpînul firmei. El îl smulsese pe tatăl ei din mîinile japonezului. Dacă n-ar fi intervenit, probabil că Tugs și-ar fi pierdut și tatăl și ar fi rămas orfană de amîndoi părinții. Nu i-ar mai fi rămas decît să moară de foame și să fie înmormîntată undeva în stepele nisipoase, răscolite de vînt.

Apoi Tugs își aminti de ziua aceea, cîndva demult, cînd Van An-cen a venit pentru prima oară la bordeiul lor împreună cu tatăl ei. „Iată deci cum arată surioara mea! spusese el, îmbrățișînd-o cu duioșie. E tot atît de mîndră și curajoasă ca și tatăl ei! Asta e foarte bine. Să faci din ea o luptătoare, taică. În vremurile astea nu se poate altfel.“ Înainte de a pleca, o mai întrebase o dată: „Vrei să fii sora mea, nu-i așa?“ Apoi a ridicat-o cu brațele lui puternice ca s-o sărute și i-a spus: „Zboară, păsărică mică, zboară! Tatăl tău are să-ți arate calea, iar poporul are să dea puteri aripilor tale. Nimeni nu-ți va putea opri zborul!“ După aceea a plecat și de atunci nu l-a mai văzut. Tatăl îl dădea mereu drept exemplu pe fratele ei sufletesc, dar niciodată nu i-a povestit nimic despre el. Nu știa decît că e un comerciant ce umblă din loc în loc și un om foarte bun, care salvase viața tatălui ei.

Și iată că după mulți ani i-a fost dat să-l vadă din nou pe Van An-cen, azi, la prînzul oferit de stăpînul tatălui ei. A privit-o și el duios, cu ochii lui blînzi, care-i aminteau de ochii mamei. Cine să fie oare și de unde vine? Nu pare să fie numai un simplu negustor, sau numai un om milos. De cîte ori își amintea cuvintele pe care i le spusese pe vremea cînd ea nu era decît o copilă, un nu știu ce o făcea să simtă că omul acela nu poate fi doar negustor. Intuiția ei, extrem de dezvoltată, ca de altfel la toți oamenii năpăstuiți de soartă, o făcea să-și pună aceste întrebări. Poate că e un om de știință, un călător care se ocupă cu negustoria numai pentru a-și procura fonduri pentru studiile lui. Sau mai degrabă trebuie să fie unul dintre acei oameni care și-au consacrat întreaga viață luptei pentru libertate. Ce l-a putut însă aduce în acest ținut depărtat? Prigoana japonezilor, sau a gomindaniștilor? Dar, oricine ar fi, și orice l-ar fi adus aici, Tugs simțea că inima lui e curată și nobilă și îi făcea plăcere să aibă un asemenea frate. Omul acesta a salvat viața tatălui ei și era gata să-și dovedească în orice chip recunoștința.

Dacă face într-adevăr parte dintre oamenii care luptă împotriva asupritorilor poporului, ea îi va fi un ajutor credincios. Acum nu mai e fetiță. Și a avut timp să

chibzuiască mult, să înțeleagă multe și să ajungă a fi pregătită pentru orice acțiune. Tugs n-a uitat ultima poruncă a mamei, prin care i-a cerut să urmărească cu răzbunarea pe cei care au ucis-o. A mai înțeles însă că nu numai uciderea bieteii mame trebuie să fie răzbunată. În timp ce se gîdea astfel, deodată auzi niște pași care se apropiau de bordei. Tugs se ridică de pe laviță și privi afară prin ochiul de geam. Era tatăl ei. După o zi lungă de muncă la bucătărie, venea obosit acasă.

— Nu dormi încă, fetița tatii ?

— Te' așteptam, răspunse Tugs. Luînd apoi ceainicul de pe foc, îl întrebă : Nu vrei un ceai ?

— Nu. Deocamdată n-am nevoie de ceai, răspunse Sun Șan-li, dar te-aș ruga ceva. Deretică puțin prin cameră. Între timp, eu am să pregătesc o mică gustare. Ne sosește un oaspete.

„E tîrziu și totuși îmi cere să deretic prin bordei, iar el se apucă să pregătească o gustare... Înseamnă că e vorba de un musafir de seamă. Cine să fie oare ?” își spuse fata, dar nu îndrăzni să întrebe, fiind obișnuită să facă tot ce-i cerea tatăl. Dispozițiile bătrînului erau totdeauna înțelepte și nu-i cerea niciodată un lucru de prisos. Era zgîrcit la vorbă, dar blînd și bun, iar cînd simțea nevoia, dădea explicațiile necesare, fără a aștepta să fie întreat.

— Pune masa, fetița tatii, rosti Sun Șan-li de lîngă sobiță. Era atît de preocupat și adîncit în gînduri, încît i se putea citi pe față. Din timp în timp se uita cînd la ușă, cînd la fereastră, pîrînd că trage cu urechea.

Deodată, afară se auzi țipătul înăbușit al unei bufnițe. Sun Șan-li deschise ușa larg, semn că în bordei nu se află nici un străin și că vizitatorul poate intra fără grijă.

În apropierea bordeiului, învăluit în bezna neagră a nopții, stătea Van An-cen. Se apropie încet și, după ce aruncă încă o privire în jur, se strecură pe ușă.

— Mă așteptați de mult ?

— Nu. Ai sosit tocmai la timp. Ia loc, fiule.

Cînd văzu cine e oaspetele, Tugs nu mai putu de bucurie. Cum n-a ghicit îndată pe cine așteaptă tatăl

ei ? Ciudat, însă, că sosirea lui trebuie tănuită cu atîta grijă. De fapt, dacă, ceea ce bănuia încă de mult e adevărat, nu e cîtuși de puțin curios. Dar asta înseamnă că și tatăl ei...

Fata îl servi pe musafir cu o ceașcă de ceai.

— Cum o duci, surioară ? Sper că nu m-ai uitat și nu ai încetat să mă consideri frate.

— Nu, nu v-am uitat. V-am ținut minte întotdeauna și dacă dumneavoastră nu v-ați schimbat gîndurile, vă sînt soră pe toată viața.

— Mulțumesc, Tugs ! Ei, și cu ce te ocupi acum ?

— Cu nimic deosebit. Robotesc prin gospodărie, mă străduiesc să-l ajut cît pot pe tata.

— Tatăl tău mi te-a lăudat încă demult. Dar prietene bune ai ? Petreceți bine împreună ?

— Nu prea sînt vremuri potrivite pentru petreceri, îi răspunse Tugs, privindu-l drept în față.

— E adevărat, trăim vremuri grele, rosti bătrînul Sun Șan-li oftînd. Fetele noastre se tem să iasă prea des pe stradă. Prin oraș forfotesc o mulțime de soldați beți, care insultă trecătorii și se leagă de femei. După cum se vede, „protectorii”¹ noștri și-au luat iar nasul la purtare. Mă tem mai cu seamă pentru Tugs, care e aprigă din fire și nu cruță pe nimeni. Odată a încercat să se lege de ea un ofițer. Fata l-a repezit atît de tare, încît nu mai știa cum să scape de gura ei. Noroc că s-a nimerit să nu fie unul prea înfipt, altfel cine știe ce-ar mai fi ieșit !

— Dar bine, tată, nu m-ai învățat chiar dumneata să nu mă las jignită ? Dacă am suporta întotdeauna obrăznicile și n-am scoate un cuvînt, abia și-ar bate și mai tare joc de noi, îl întrerupse fata.

— Ai și tu dreptate, draga mea, suspină cu amărăciune bătrînul. Apoi, înveselindu-se, rosti cu voce ridicată : Hai, copii, așezați-vă la masă !

¹ Dezlănțuind în 1937 războiul împotriva Chinei, Japonia imperială urmărea să transforme China într-o colonie a sa și să folosească teritoriile ocupate pentru viitoare agresiuni. Pe o parte din teritoriul Manciuriei, ocupanții creaseră încă din 1932 statul-marionetă Manciukuo, pe care Japonia îl considera protectorat.

Se așezară pe laviță în jurul măsuței dreptunghiulare, pe care se afla o sticlă de vin și cina preparată de bătrîn.

— Vinul e o băutură care poate îmbăta, dar omul cumpătat nu-și pierde mintea. Vinul nu face decît să-l înveselească la petrecere. Așa doresc eu să petrecem azi, cu ocazia sosirii scumpului meu fiu, rosti solemn Sun Șan-li și turnă în pahare. — Tugs — se adresează apoi fetei — află că Van An-cen e un om bogat, dar totodată un adevărat prieten al oamenilor săraci și lipsiți de drepturi. Față de noi, e ca o rudă apropiată, așa că poți avea toată încrederea în el. Mi-e ca un fiu, iar tu consideră-l ca pe un frate. Amîndoi sînteți copiii mei și vreau să beți din același pahar, pentru ca prin aceasta să vă întăriți legătura. Fiți uniți și nedespărțiți, ca picăturile din acest pahar cu vin !

Van An-cen și Tugs se ridicară și băură vinul pe din două. Se priviră lung, cu atenție, și fiecare simțea cum inima i se deschide în fața celuilalt, strîns legate prin niște fire nevăzute. Bătrînul îi sărută pe amîndoi pe frunte și bău și el din paharul său.

— Sînt bucuros — spuse Van An-cen — că sora mea a crescut și a devenit o fată mîndră și vitează, un om care știe să-și apere onoarea. Nu trebuie să te lași jignită, dar nici să te aprinzi prea tare nu e bine. Și-apoi, nu poți lupta singur. Cel care se află singur pe un cîmp de luptă nu e ostaș. Cu atît mai mult cînd nenorocirea e comună și cînd jignirile sînt și ele comune. Înseamnă că și lupta trebuie să fie dusă în comun.

— Eu nu sînt singură. Am prieteni, care, ca și dumneata sînt gata de luptă. Dar deocamdată nu putem face prea mult, fiindcă dușmanul e încă foarte puternic, spuse oftînd Tugs. Glasul ei însă nu trăda descurajare, iar ochii îi străluceau de mîndrie.

Sun Șan-li se uită cu uimire la fiica sa. Pe sub muștașii-i cărunte se ivi un fugar zîmbet de mulțumire. Se vedea bine că era mîndru de fiica sa.

— Dușmanul nu-i chiar atît de puternic pe cît se pare, surioară ! reluă Van An-cen. Japonezii mai fac pe grozavii și plănuiesc chiar să atace alte țări. Acum, de

pildă, vor să dea o lovitură vecinei noastre, Mongoliei Populare. Numai că, între timp, mănîncă bătaie atît pe mare, cît şi pe uscat. Aproape întreaga Chină s-a ridicat, pornind un război sfînt împotriva cotropitorilor. Clipa în care japonezii vor fi învinşi se apropie. În momentul de faţă, principalul e să grăbim înfrîngerea lor. Distrugîndu-l pe duşmanul din afară, poporul va respira mai liber şi îi va fi mai uşor să-i lichideze pe duşmanii care se află în mijlocul lui. Cu cît se va elibera mai curînd de asupritorii străini, cu atît mai repede va scăpa şi de propriii săi exploataitori. Asta înseamnă să contribuim prin toate mijloacele la înfrîngerea japonezilor şi la alungarea lor din ţară.

Tugs îl asculta pe Van An-cen cu atenţia încordată. Ochii îi străluceau de bucurie şi obrajii i se îmbujoraseră. Va să zică nu greşise! Fratele ei de suflet era, într-adevăr, unul dintre cei care luptă pentru fericirea poporului.

— Dar spune-mi, frăţioare, cu ce te putem ajuta şi ce trebuie să facem? N-ai vrea să ne înveţi dumneata?

— Am să mă străduiesc cît voi putea. Dar ai şi acasă un profesor bun, pe tatăl tău, Tugs!

Fata se uită întrebător la bătrîn. Sun Şan-li îşi bău vinul, îşi trecu îngîndurat palma peste frunte şi spuse fără grabă:

— Da, fata mea! S-ar putea ca tatăl tău să fie în stare să-ţi sugereze cîte ceva. Te-am învăţat să-ţi iubeşti poporul, să nu uiţi suferinţele lui şi să-l ajuţi. Şi mi se pare că lecţiile mele n-au fost zadarnice... Am trăit o viaţă lungă şi am văzut multe. Bucurii am văzut puţine, în schimb lacrimi şi suferinţe am văzut destule. Am sperat totuşi, mereu, că vremurile se vor schimba, că va veni o viaţă nouă şi că fiica mea va putea trăi în pace şi fericire. Dar viaţa de care vorbeam încă n-a venit şi, după cît se vede, nu poate veni de la sine. Trebuie să luptăm pentru ea. Țin să te binecuvîntez în vederea acestei lupte, fata mea! De-acum eu sînt bătrîn, dar puţina putere pe care o mai am o închin acestei lupte şi poate că-mi va fi dat să mai apuc ziua cînd poporul meu şi fiica mea vor fi liberi şi fericiţi. Numai că, pînă atunci, trebuie să acţionăm cu băgare de

seamă, chibzuit și cu pricepere. Sînt recunoscător destinului că ți-a hărăzit, Tugs, să ai un dascăl atît de priceput ca fratele tău de suflet. Sînteți amîndoi copiii mei și aș dori să vă ajutați în toate și să vă apărați unul pe celălalt, iar eu, cît mă vor ține puterile, vă voi ajuta și vă voi ocroti.

În micul bordei al lui Sun Șan-li, flăcăruia pîlpîi încă multă vreme.

CAPITOLUL

V

Pe strada Hingan

La 1 mai 1945, pe străzile orașului Vaniemiao domnea o însuflețire neobișnuită. Din loc în loc, pe străzi și în piețele orașului, se adunau grupuri de cîte zece, douăzeci de oameni, care citeau manifestele Partidului Comunist lipite pe garduri, pe zidurile caselor, pe mașini și chiar pe căruțe.

Dînd o lovitură nimicitoare trupelor fasciste, eroica Armată Sovietică a intrat în Berlin. La treizeci aprilie, deasupra Reichstagului flutura drapelul roșu al Armatei Sovietice, al armatei eliberatoare.

Visînd o dominație mondială, Germania hitleristă a dezlănțuit un război de jaf și de cîmpire, care a prefăcut în ruine zeci de mii de orașe și sate. Au pierit milioane de oameni, vîrsîndu-și sîngele pe tot întinsul pămîntului. Vîlvătaia flăcărilor aprinse de războiul mondial dura de cinci ani. Dar iată că pîrjolul se întorsese împotriva incendiatorilor.

„Victorie ! O victorie strălucită ! Fiața e lovită de moarte !”

Mergînd pe străzi și văzînd ce se petrece în jurul său, Van An-cen se simți cuprins de o nespusă bucurie. Pretutindeni auzea frînturi de discuții și mereu aceleași cuvinte rostite cu înflăcărare : „Războiul s-a terminat... Victorie... Revoluția... S-a terminat cu fascismul”. Ajun-gînd în dreptul clădirii teatrului, în colțul străzii Hingan,

Van An-cen zări pe un zid o inscripție care îi atrase îndată atenția : „Moarte Japoniei imperialiste !” A venit așadar rîndul Japoniei ! Aliatul ei a fost nimicit. Japonia imperialistă a rămas singură și nu va putea, desigur, să mai reziste multă vreme.

Pe străzi detașamente de soldați japonezi treceau în pas cadențat, voind parcă să demonstreze măreția Japoniei imperialiste și puterea amenințătoare a armatei ei. Deodată se auziră șuiere de cravașe, plesnete de bice, țipete și vaiete : polițiștii își făceau „datoria”, împrăștiind pe cei care citeau manifestele, lovind cu cruzime cetățeni pașnici.

Indignat, Van An-cen se amestecă în mulțimea care forfotea cuprinsă de spaimă, cînd deodată auzi un glas ce i se păru cunoscut :

— Tată ! Tată ! striga undeva speriată o femeie.

„Nu cumva o fi Tugs ?” își zise Van An-cen și începu s-o caute prin mulțime, dar nu izbuti s-o găsească.

Rămase aproape toată ziua pe stradă, printre oamenii cuprinși de revoltă. Către seară, cînd tocmai se hotărîse să se întoarcă acasă, auzi din nou în spatele lui aceeași voce cunoscută, de astă dată părînd că i se adresează chiar lui :

— Frățioare ! Frățioare !

Van An-cen se întoarse și o zări pe Tugs. Fata îl trăgea de mîna pe Sun Șan-li, care părea să se împotrivească.

Bătrînul îi aruncă o privire fugară lui Van An-cen și îi șopti iute ceva fiicei lui. Van An-cen se oprise pe loc și aștepta. În acest timp, Sun Șan-li o dojenea pe Tugs :

— Cum poți fi atît de nesăbuită ? De ce-l strigi așa, de față cu alții ? Nu trebuie să ne pierdem capul. N-avem de ce ne duce amîndoi să-i vorbim. Dacă ești atît de nerăbdătoare, du-te singură, dar vorbește-i în așa fel încît să nu bage de seamă nimeni. Fă-te că glumești cu el.

Tugs se apropie încet de Van An-cen, care se oprise pe marginea trotuarului, avînd aerul unui gură-cască. Fata se uită la el și surîse, apoi își plecă privirea asupra unor floricele care crescuseră lîngă rigolă.

— S-a întâmplat ceva ? o întrebă repede Van An-cen.

— L-au arestat azi pe prietenul meu.

— Unde, pentru ce ?

— Pe stradă, s-a luat la harță cu un agent al poliției.*

— Nu-i prea grav. Important e dacă-i un băiat de nădejde și dacă n-are să te trădeze și pe tine.

— E un băiat de nădejde și am încredere în el ca în mine însămi, răspunse Tugs, și continuă în gând : „E curajos, hotărît și tare ca cremenea. De aceea îl și iubesc“...

— Dacă-i așa, n-ai de ce să te neliniștești. Are să treacă totul. Iar dacă lucrurile se vor complica, vedem noi ce avem de făcut. Acum, draga mea, e timpul să ne ducem pe la casele noastre.

— Îți mulțumesc, frățioare, șopti Tugs și dispăru în mulțime.

Vorbiseră tot timpul în șoaptă și zîmbeau, prefăcîndu-se că sînt veseli. Văzîndu-i, trecătorii ar fi putut crede că erau o pereche de îndrăgostiți.

„Prin urmare — își spuse Van An-cen — tînărul e logodnicul fetei și ea îl iubește. Nici nu se putea altfel... Tugs e o fată frumoasă, deșteaptă și plină de viață. O fată ca ea nu rămîne mult timp nemăritată. Din fericire, se pare că Tugs a îndrăgit un flăcău dintr-o bucată, un luptător. Probabil că tocmai asta i-a și apropiat, fiindcă în privința ei nu poate exista nici o îndoială. Bătrînul a crescut-o în credința lui și a făcut din ea o adevărată luptătoare. Deocamdată, însă, e prea impulsivă și n-are pic de experiență“...

Gîndurile lui Van An-cen fură întrerupte de apariția unei coloane de arestați, escortată de polițiști. Coloana era alcătuită din bătrîni și tineri de-a valma. Se vedeau chiar niște copii legați unul de altul. Erau duși la închiisoare. În fruntea celor escortați mergea un tînăr cu fața palidă. Avea mîinile legate la spate și îmbrăcămîntea ruptă în mai multe locuri. Deodată tînărul se opri și Van An-cen avu impresia că-l privește insistent pe el.

„De ce s-o fi uitînd așa la mine ? I-am amintit poate de vreo cunoștință ? În orice caz, e un tînăr simpatic. N-o fi cumva logodnicul lui Tugs ?“ îi trecu prin minte.

— Ce faci, dobitocule ? De ce te-ai oprit ? Ce ai cu domnul ? Nu vezi că e un comerciant onorabil, care n-are nevoie nici măcar după moarte de sufletul tău spurcat ? se răsti un polițist, convins că-i face pe plac lui Van An-cen, și îndată îl izbi pe arestat cu patul puștii între omoplați.

Tînărul se întoarse și-l scuipă. Saliva însîngerată se întinse pe mantaua polițistului.

— Cunoști culoarea asta ? Ei bine, deocamdată ți-am pătat puțin mantaua cu sîngele meu, dar nu va trece mult și cămășile voastre vor fi pătate de propriul vostru sînge. Și dacă n-ai să crăpi pînă atunci, ai să vezi foarte curînd înălțîndu-se steagul roșu, a cărui culoare aminteste sîngele vărsat de popor !

Vocea puternică și melodioasă a tînărului atrase atenția trecătorilor.

Turbat de furie, polițistul zbiera, înjurînd grosolan. Într-un acces de demență, îl împunse pe tînăr cu baioneta în umăr. Dar arestatul îl mai scuipă o dată și abia după aceea porni tăcut mai departe. Din brațul stîng, sîngele îi curgea gîrlă. Trecătorii se opreau și priveau încruntați și mohorîți în urma lui. Pînă și casele păreau că-și înclină în fața lui acoperișurile lor ascuțite, construite în stil chinezesc. Simțind furia mocnită a mulțimii, polițistul își vîrîse speriat capul între umeri și se ținea cît mai departe de arestat, încercînd să treacă neobservat. Îndurerat, Van An-cen scrișni din dinți. Clocotea de mînie împotriva samavolniciei polițistului dar în același timp simțea și o sinceră admirație pentru tînărul arestat și era mîndru de curajul lui. Fără să vrea, se gîndi la prietenul lui Tugs. Oare n-o fi tocmai tînărul ăsta ? Dacă ar fi așa, cei doi ar alcătui o pereche minunată !

Ridicînd puțin storurile de la ferestrele cabinetului său, colonelul Ken urmărea printre șipci ce se petrecea în stradă. Pentru el, mulțimea de afară era formată exclusiv din comuniști. Fața lui vineție, ciupită de vărsat, pâlise de furie. Din cînd în cînd se depărta de fereastră

și se ducea să-și toarne cîte un pahar de vin, pe care îl golea pe nerăsuflate. Vinul însă nu izbutea să-l înveselească. Cu cît bea mai mult, cu atît devenea mai mohorît. Nu mai avusese de mult o zi atît de neplăcută. Comunicatul cu privire la înfrîngerea Germaniei, aliata Japoniei, i se așezase peste inimă ca o lespede grea.

În timp ce se zbuciuma ca un leu în cușcă, cineva bătu la ușă. Era maiorul Ma. Colonelul îi făcu semn cu capul spre sticla de vin, invitîndu-l să bea. Maiorul se duse să-și ia un pahar dintr-un dulăpior din perete, în timp ce șeful lui continua să privească pe fereastră. Ken se întoarse apoi brusc spre maior :

— Ei, cum îți plac toate astea ? Încă puțin și vor ajunge să provoace o răscoală. Comuniștii prind tot mai mult curaj. Sosirea aceluia Cijou, pe care nu-l putem prinde, parcă le-a sporit puterile. Mult o să ne mai pierdem vremea pînă îl vom aresta pe nemernicul ăsta ?

— Domnule colonel ! Eu unul sînt de părere să-l arestăm pe noul asociat al lui Va. Personal, îl consider un tip foarte suspect.

— O fi el suspect, dar n-avem nici o probă împotriva lui !

— Ce riscăm ? În cel mai rău caz ne scuzăm și îi dăm drumul.

— S-ar putea să fie o idee bună. Dar să ne mai gîndim. Deocamdată nu trebuie să-l scăpăm din ochi și, mai ales, e necesar să aflăm toate legăturile lui.

— Asta și facem, răspunse ușurat maiorul. De altfel, mi-a și parvenit un nou raport de la Țzo Li-țze. Tocmai veneam să vi-l aduc la cunoștință.

— De ce nu mi-ai spus de la început ? Dă-l încoace. Ce ne comunică ?

— Van An-cen și-a petrecut toată dimineața umblînd pe stradă. Pe la prînz a avut o întîlnire suspectă cu Tugs, fiica bucătarului lui Va, raportă pe scurt maiorul.

— Da-a... E ceva, dar nu cine știe ce. O mulțime de oameni au ieșit azi pe străzile orașului. Zici că s-a întîlnit cu fiica bucătarului ? Cu fetița aceea drăgălașă ? Poate că pur și simplu îi face curte. Totuși, nu-i exclus ca întîlnirea să fi fost de altă natură.

— Cred mai degrabă că era cum spuneați dumneavoastră. Pentru declarații de dragoste puteau să-și aleagă un loc mai bun.

— Poate că ai dreptate. În orice caz, văd că Țzo Li-țze se străduiește, și prin urmare trebuie stimulat. Să-mi prezinți propunerile dumitale în această privință. Trebuie să-i arătăm însă limpede ce așteptăm de la el și să-i dăm însărcinări concrete. Ar fi bine să lămurim o dată povestea cu Van An-cen. Șefii noștri au început să-și piardă răbdarea din pricina faimosului Cijou. În concluzie, trebuie să-l prindem, sau... M-ai înțeles, domnule maior?

— Am înțeles, domnule colonel. Mai vreau să vă comunic, în treacăt, că astăzi a fost arestat un tânăr foarte obraznic. Ați auzit ceva despre asta?

— Da, știu. Am să-l interoghez îndată chiar eu. Așadar, maiorule, nu înceta nici o clipă urmărirea lui Cijou. Asta e sarcina dumitale principală.

— Am înțeles, rosti maiorul și ieși.

Rămas singur, Ken se adânci din nou în gânduri. S-ar putea într-adevăr ca Van An-cen să fie acel agent comunist din Pekin, din pricina căruia șefii lui își făceau atîta sînge rău. Dar de ce nu s-au putut strînge pînă acum, în ciuda controlului minuțios, nici un fel de probe împotriva lui? Tot ce a declarat pînă acum el însuși despre origina și viața lui se pare că a fost pe deplin confirmat. Nu există deci nici un temei de a te lega de el. S-ar putea însă ca toate astea să fie în realitate în defavoarea lui, ținînd seama de faptul că toți comuniștii sînt conspiratori foarte abili... De ce o fi trebuit Van An-cen să hoinărească tocmai azi atît de mult pe străzi? Poate că a vrut să urmărească rezultatele activității organizate de el? Într-adevăr, ce i-a trebuit unui negustor serios să se înghesuie prin toată gloata aceea agitată? Totuși, e încă tânăr și s-ar putea să nu fi fost călăuzit decît de o simplă curiozitate. Să încerce oare să „facă” din Van An-cen un agent comunist, să-l ia drept Cijou, indiferent dacă omul e sau nu cel căutat? Nu, încă nu. Să mai așteptăm, hotărî Ken. Apoi ridică receptorul telefonului și-l chemă pe comandantul închisorii, căruia îi ordonă :

— Aduceți-l la mine pe nemernicul care a scuipat !
Nu peste mult, un polițist îl îmbrânci în cabinet pe tânărul arestat și-i porunci să se așeze pe scaunul rezervat celor interogați, un scaun atît de înalt, încît picioarele arestatului nu atingeau dușumeaua.

Tînărul privi în jur, apoi își aținti ochii asupra colonelului.

Ken ședea la biroul lui, cu privirea fixată pe serviciul de birou făcut din marmură, pe care se zărea o figurină de bronz reprezentînd un leu. Privea cu atenție leul, parcă temîndu-se ca fiara să nu-i răpească prada. Ochii îi ieșeau din orbite și buzele îi tremurau. Își ridică în sfîrșit privirea asupra tînărului și-l întrebă surprinzător de blajin :

— Cum te numești, tinere ?

— Fu Cen, răspunse tînărul.

— Frumos nume. Dumneata ești orfan ? De ce ești atît de prost îmbrăcat ?

Fu Cen se uită la pantalonii săi rupți și la sandalele scîlciate, dar nu răspunse nimic.

— La ce te gîndești ?

— La ce mă pot gîndi ?

— Regreți că ziua de muncă ți s-a terminat atît de neplăcut ?

— Nu muncesc, cer de pomană.

— Așa ? Ești cerșetor ?

— Da.

— Și de ce l-ai scuipat pe reprezentantul țării, Soarelui Răsare ?

— N-am întîlnit un asemenea reprezentant.

— Eu te întreb, de ce ți-ai bătut joc de polițist ?

— A, de polițist e vorba ? Da, pe ăla l-am scuipat.

— De ce ?

— Dintr-un motiv care mă privește.

— Totuși, de ce l-ai scuipat ?

— Pentru că m-a bătut.

— Așa nu se poate, prietene. Nu pricepi oare la ce te poate duce o asemenea faptă ?

— N-am comis nici o fărădelege. Dar dacă faptul că l-am scuipat pe polițist este condamnable, atunci e evident că polițistul a comis o ilegalitate înaintea mea, fiindcă el

a fost cel care m-a lovit mai întâi fără nici un motiv, cu patul puștii.

— Prin urmare, după câte văd, cunoști și legile. Nu cumva ești jurist? Dar ia spune, câte manifeste ai lipit?

— N-am lipit nici un manifest. Dar de citit, am citit.

— În cazul acesta, cum se face că aveai manifeste în buzunare?

— Foarte simplu, le-am ridicat și le-am pus în buzunar.

— Cum? Le-ai ridicat și le-ai pus pur și simplu în buzunar?

— Da.

— Dacă n-ai lipit manifeste, înseamnă că n-ai nici o vină. Dar de ce le-ai purtat în buzunar? Cine ți le-a dat.

— Nu mi le-a dat nimeni. Am spus o dată că le-am ridicat de jos.

— De unde anume?

— De pe stradă.

— Și de ce le-ai luat?

— Le-am luat ca să le citesc.

— Nu ți-a dat cumva Cijou sarcina să lipești manifestele?

— Cine-i ăsta? Nu-l cunosc, răspunse Fu Cen.

„Pe băiețandru' ăsta nu-l poți lua cu binișorul ca să obții de la el o mărturisire”, gândi colonelul Ken.

— Și zici că nu știi unde locuiește Cijou? întrebă Ken.

— De vreme ce nu-l cunosc, cum pot ști unde locuiește?

— Are să vină vremea când ai să recunoști totul.

— N-am ce recunoaște. Nu-l cunosc pe acest om.

— Dar ai primit totuși sarcina să lipești manifeste. De la cine?

— Nimeni nu mi-a dat o asemenea sarcină, spuse din nou tânărul.

Un timp, colonelul tăcu, părînd că se gîndește la ceva. Se apropie apoi de arestat și uitîndu-se scrutător în ochii lui, continuă cu aceeași voce liniștită:

— Uite ce-i. Ești încă foarte tînăr. Din pricina tinereții și din lipsă de experiență s-ar putea considera că ai comis o greșală. Mărturisește-ne de la cine ai primit manifestele și îți dăm drumul imediat. Ba îți mai dăm

și o recompensă, așa că n-ai să mai ai nevoie să cerșești. Recunoaște, prostule, nu-i păcat să-ți pierzi tinerețea de pomană ?

— N-am ce să recunosc, domnule, răspunse la fel de calm tînărul.

— Ticălosule ! Nemernicule ! răcni colonelul. Ai să te perpelești pe jărat ! Ai să te scalzi în sînge ! O să facem țintă de tragere din tine ! Atunci ai să vorbești !

Colonelul se apropie de masă și apăsă pe butonul soneriei. Apăru un polițist.

— Du-l unde trebuie și învață-l să-și spele nasul întîi în apă clocotită cu ardei roșu și apoi în niște gaz. Da, da, în gaz ! rîse colonelul. Și spune-i comandantului să-mi raporteze imediat despre starea sănătății bobocului. Îmi place băiatul și vreau să mă ocup personal de el.

— Ce arșită e afară ! exclamă Țzo Li-țze intrînd în camera lui Van An-cen și, ca de obicei, aruncă o privire fugară de sub pleoapele lăsate.

— Da, e o zi călduroasă, răspunse Van An-cen. Luați loc, îl invită apoi pe administrator, oferindu-i un scaun.

— M-am gîndit că ar fi bine să fac un drum pînă la terenurile din apropierea orașului. Vreau să văd ce mai e pe acolo și ce perspective putem avea în legătură cu recolta. Am venit deci să vă cer încuviințarea de a pleca chiar acum.

— V-ați gîndit foarte bine. Nu strică de loc să vă duceți acolo. Să verificați atent cum sînt îngrijiți caii, în ce stare se găsește inventarul agricol și cum e folosit.

— Am înțeles. Dar dumneavoastră cînd plecați la Apele Fierbinți ?

— Poate că am să plec chiar mîine.

— Filiala noastră de la Apele Fierbinți are un dever mare de mărfuri, așa că treburile merg bine acolo.

— Trebuie totuși să se ducă cineva să verifice, fiindcă de multă vreme n-a mai fost nimeni de la centrală pe acolo. În ce mă privește, fiind un asociat nou în firmă,

această vizită îmi va fi foarte folositoare și totodată voi avea prilejul să-i cunosc pe reprezentanții noștri.

— Aveți dreptate. Ați auzit ce s-a petrecut ?

— Nu. Ce s-a întâmplat ?

— Azi-noapte a fost ucisă santinela de la depozitul de armament al Școlii Militare. S-au furat aproape toate armele. Tot orașul vuieste.

— Nu mai spuneți ! Să fie oare mîna comuniștilor ? Pregătesc cumva vreo rebeliune ?

— Cine poate ști ? ! S-ar putea să fie și asta, fiindcă în ultima vreme se petrec lucruri ciudate, răspunse Tzo Li-tze privind pe sub pleoape.

— Cred că, în ceea ce ne privește, n-avem de ce să fim îngrijorați, rosti Van An-cen. Numai șoarecele de cîmp a pierit de urît, iar noi nu sîntem șoareci. Toate astea nu ne privesc. Dacă te gîndești, s-ar putea chiar să cîștigăm mai bine. Ce altceva ne-am putea dori, nu-i așa ?

— Aveți dreptate. Dar dacă, cine știe cum, se dezlănțuie un război civil, n-are să fie prea bine pentru noi, fiindcă se săvîrșesc și jafuri !

— Război civil ? Cîtă vreme ne aflăm sub ocrotirea mării țări a Soarelui Răsare, cine ar cuteza oare să-l dezlănțuie ? Eu unul nu cred așa ceva, spuse Van An-cen. Unele mici răbufniri — asta s-ar mai putea.

— Situația se poate complica. În popor domnește o mare agitație. Dumneavoastră, și ca dumneavoastră și alții, vă bizuiți pe ocrotirea armatei japoneze. Pe fronturi, însă, nu le merge prea bine japonezilor. Iar ura poporului față de japonezi devine din zi în zi tot mai crîncenă. Ați văzut ce s-a petrecut pe străzi la întîi mai ?

— Nu-i nimic ! Așa face cîinele, latră la caravană, rîse Van An-cen.

— Nu știu dacă sînt numai zvonuri sau dacă e adevărat — continuă Tzo Li-tze cu voce scăzută — dar se spune că ar fi sosit aici de la Pekin sau Tiantzin un agent important al partidului comunist.

— Tot ce se poate. Și ce-i cu asta ? E adevărat că în momentul de față comuniștii acționează din plin. Mai cu seamă în centrul țării. Acesta e de altfel unul dintre motivele care m-au determinat să nu mă întorc la Pekin.

Am umblat însă prin multe locuri și am convingerea că japonezii sînt totuși foarte puternici. Cu atît mai mult aici, la Vaniemiao, unde au să le sucească repede gîtul comuniștilor. Așa că, dragul meu administrator, noi doi putem dormi liniștiți. Viața noastră, situația noastră sînt sub ocrotirea unui braț puternic. Om mai trăi și-om vedea ! Fii fără grijă, japonezii au să-i pună pe comuniști cu botul pe labe !

— Să audă cerul cuvintele dumneavoastră ! rosti Țzo Li-tze.

— Are să le audă, cu siguranță. Altfel ne-am dus pe copcă ! zîmbi Van An-cen neputîndu-se stăpîni să nu-l stîrnească puțin pe nerușinatul provocator.

— Ei, eu mă duc, spuse administratorul ridicîndu-se.

— Mai stai puțin, îl invită Van An-cen.

— Mulțumesc, dar e timpul să plec. Vreau să mă duc pînă la terenuri, de unde am de gînd să mă întorc încă azi. Dacă plecați mîine, înseamnă că nu va fi nimeni aici.

— Asta așa e. Atunci, puteți pleca. Vă urez drum bun !

— Vă mulțumesc, răspuse Țzo Li-tze și ieși, atît de dezamăgit, încît i se putea citi pe față.

„E o nucă din alea tari. Îți rupi dinții dacă încerci s-o spargi !” oftă administratorul.

CAPITOLUL

VI

Calomnia

— Taică dragă, eu plec la Apele Fierbinți. Va trebui să ai grijă de locuința mea. Nu-i exclus ca redactorii de la *Steagul Albăstru* să profite de absența mea, ca să-mi cotorbăiască prin lucruri.

— Ziua nu vor îndrăzni s-o facă. Iar noaptea am să stau de pază și la cel mai mic zgomot am să fac o larmă de-or să se împrăstie ca niște hoți descoperiți

asupra furtului. Doar dacă vor îndrăzni să pătrundă cu forța.

— Nu prea cred că vor folosi deocamdată această metodă. Trebuie totuși să fim pregătiți pentru orice. E adevărat că nu se poate întâmpla nimic grav, chiar dacă vor face o percheziție. N-or să găsească nimic deosebit pentru ei. În momentul de față ascunzătoarea e goală. N-am ascuns decît niște lucruri de preț, ca să nu li se pară curios de ce am avut nevoie de ea. N-ar fi însă de dorit să descopere ascunzătoarea.

— Am să mă străduiesc să fac în așa fel, încît să nu-și poată vîrî nasul acolo. Cum ai izbutit să obții autorizația de intrare la Apele Fierbinți? A fost greu de procurat?

— Am obținut-o datorită ajutorului ce mi l-a dat căpitanul I. Am fost aseară la el în vizită, iar la douăsprezece noaptea m-a vizitat el, împreună cu soția, aici la mine. Am jucat cărți și am stat de taclale pînă la ora trei dimineța. Cu căpitanul ăsta cred că vom putea face treabă. Ne-am împrietenit la toartă. Mai rămîne doar să aprindem împreună candelă, să tămîiem idolul lui Gheserhan și să ne jurăm credință și dragoste reciprocă, spuse rîzînd Van An-cen.

— Ce să-i faci, fiule, cînd trăiești cu lupii, trebuie să urli ca ei. Numai să fie spre folosul cauzei. Cînd te întorci de la Apele Fierbinți?

— Poimîine. Dar s-ar putea să mai zăbovesc pe-acolo. Dacă nu mă întorc la vreme, acționați fără mine. Aveți grijă ca de ochii din cap de ascunzătorile noastre. Și încă ceva: feriți-vă de Tzo Li-tze ca de ciumă. E copoi japonez.

— Fii liniștit, fiule. Principalul e să te descurci tu cum trebuie. Străduiește-te, totuși, să te întorci la timp, căci altminteri am să fiu tare îngrijorat...

— N-ai de ce, taică. Totul are să fie bine. Nu vă neliniștiți din pricina mea. Ce-i cu Tugs? S-a mai liniștit?

— S-ar părea că da.

Van An-cen se uită la ceas.

— Se apropie ora plecării. Trebuie să mai fac unele pregătiri.

— Așadar, drum bun, fiule. Îți doresc succes !

— Mulțumesc. Salutări lui Tugs !

Drept răspuns, Sun Șan-li făcu o plecăciune adâncă. După ce își împachetă la repezeală într-o valijoară câteva lucruri și diverse acte, Van An-cen ieși din casă și porni spre gară.

„Cum a izbutit să cîștige atît de mult încrederea lui Va? Bătrînul nu se mai satură cînd se uită la el. Eu sînt de atîția ani asociatul și administratorul firmei, iar aventurierul ăsta abia a venit și, cine știe, în felul cum a pornit-o, o să devină singurul conducător al firmei. Văd că rezolvă singur aproape toate treburile, în timp ce eu am rămas pe planul al doilea. Pe zi ce trece îl urăsc tot mai mult. Ce neobrăzat ! Dacă aș putea, l-aș sfîșia cu mîinile mele. În realitate, sîntem ca doi cîini care se bat pentru același os. Nu vom putea rămîne multă vreme amîndoi la aceeași firmă !...”

Țzo Li-țze se ridică de pe canapeaua pe care stătuse pînă atunci culcat și începu să se plimbe nervos prin cameră.

Canalia ! Din pricina lui, nici cei de la redacție nu-i dau pace și sînt gata să-i scoată ochii. Toate încercările de a se apropia de Van An-cen au rămas deocamdată zadarnice. Uliul și-a ascuns ghearele și s-ar putea ca la momentul oportun să-l înhațe chiar pe el.

E evident că-i un om suspect, dar cu toate acestea nu reușește să-l demaște. Mîine va trebui să stea din nou în fața domnilor de la redacție, neputînd face altceva decît să se scarpine la ceafă. Iar colonelul și maiorul îl vor sîcîi cu întrebările. I-au dat de curînd o recompensă și i-au făgăduit alta, mult mai mare, dacă izbutește să-l dovedească pe Van An-cen. Și uite că n-a realizat încă nimic !

Se așează din nou pe canapea și, proptindu-și capul în mîini, căzu pe gînduri.

Ce să facă ? Ce-ar fi să-l amestece în atentatul de alaltăieri de la depozitul de arme, să-l facă părtaș la uciderea santinelei ? Dar cum ? Să plătească un martor fals ? Unde să-l găsești ? Și chiar dacă îl găsești, e o treabă periculoasă, de pe urma căreia poți avea neplăceri.

Ce-ar fi dacă ?... Da, poate că așa e bine : are să se strecoare în locuința lui Van An-cen și are să ascundă un cuțit cu urme de sânge pe el. După aceea va provoca o percheziție. Da ! Are să se folosească de un cuțit ! Când e mai bine să treacă la fapte ? În timpul nopții ? S-ar putea ca Van An-cen să fi însărcinat pe cineva să păzească locuința... Probabil pe bătrînul bucătar, fiindcă se pare că sînt prieteni. E mai bine deci să facă totul în timpul zilei. Are să-l trimită pe bucătar dimineața după cumpărături, sau are să-i dea o însărcinare la bucatărie, pentru a-l obliga să lipsească de acolo.

Cum va proceda însă după aceea, pentru a-l convinge pe colonel să facă o percheziție ? „Am să-i spun că la o zi după uciderea santinelei am observat o schimbare bruscă în comportarea lui Van An-cen. Directorul era tras la față și tresărea la cel mai mic zgomot. Am observat o pată suspectă pe îmbrăcămintea lui. Mai pot adăuga că seara am intrat întîmplător în curtea firmei și l-am văzut pe Van An-cen umblînd în preajma casei, privind în jur, și căutînd parcă un loc potrivit pentru a ascunde ceva. Iar astăzi m-am folosit de un moment prielnic și am intrat în locuința lui. Am văzut acolo, ieșind din lada de gunoi, mînerul unui cuțit. Am scos cuțitul, am văzut că are urme de sânge pe el și l-am luat.

Colonelul e un tip foarte șiret. O adevărată viperă. S-ar putea să ghicească imediat despre ce este vorba și are să spună că nici cuțitul nu este o dovadă suficientă, fiindcă oricine l-ar fi putut arunca acolo, sau chiar să-l pună în mod intenționat ! Și nu se va grăbi să facă o percheziție. Se ferește să sperie prada înainte de vreme. Maiorul Ma, însă, mi-a dat nu o dată a înțelege... Comunistul Cijou trebuie găsit cu orice preț. Să-l crezi, dar să-l găsești, i-a spus și nu o singură dată.

Hotărît, nu mai poate târăgăna lucrurile. Trebuie neapărat să facă ceva, fiindcă altfel cine știe, ajunge să fie dat afară de la firmă și se mai pune rău și cu cei de la redacție.

Trenul înainta prin valea largă și înverzită a râului Tura. Scoțînd capul pe fereastră, Van An-cen inspira adînc mireasma proaspătă a vîntului de vară, ce bătea dinspre sud. Tura își purta încet la vale apele albastre, sub razele soarelui meridional. Părea o panglică de mătase albastră, cu chenar verde. Trenul își mări viteza.

Scrutînd întinderile, Van An-cen zări în depărtare o fișie dreaptă, parcă trasă cu linia, ce se întindea de la poalele munților Hingan pînă la calea ferată. Cu fiecare clipă, trenul se apropia tot mai mult de fișia care se distingea din ce în ce mai bine. Semăna cu o frînghie lungă și neagră împletită din păr de cal. Cînd trenul ajunsese chiar în dreptul ei, constată că e o tranșee betonată, ce făcea parte din fortificațiile construite de japonezi la Hingan, denumite „Fortăreața sfîntă”.

De-a lungul tranșeei se zăreau ici-colo mici moviște de pămînt. Erau mormintele constructorilor anonimi ai acestor fortificații, mii de oameni pe care japonezii îi aduseseră cu forța pe aceste locuri, pentru a-i lăsa să moară ca muștele din pricina subalimentației și a muncii istovitoare. De altfel, se știa că cei care erau duși la Hingan să lucreze la fortificații nu se mai întorceau. Japonia pregătea noi aventuri militare și pentru realizarea lor aducea aici, la pieire, mii de oameni adunați din regiunile strivite sub călcîiul ei.

„Nu, asta nu mai poate dura. Oamenii nu mai pot trăi așa”, își spuse Van An-cen.

Trenul intră în gara Bailan, unde majoritatea călătorilor coborî. Van An-cen rămase în continuare la fereastră. În depărtare, pe coasta golașă a unui munte se zăreau o mulțime de coloane mici. „Seamănă cu monumentele funerare ale soldaților japonezi”, își zise Van An-cen. Cînd trenul se mai apropie, Van An-cen izbuti să distingă că micile coloane alcătuiau de fapt un obsta-

col-baraj antitanc. Stîlpii scurți de beton înfipți în pămînt se întindeau în şiruri nesfîrşite. Cîtă muncă pentru a-i înfige în stîncă ! Nu degeaba se spunea că fortificațiile de la Hingan erau construite pe oasele muncitorilor și plămădite cu sîngele lor. Cîte uzine, case și școli s-ar fi putut construi cu forțele irosite de popor pentru construirea acestor fortificații, pe care militariștii japonezi voiau să le folosească pentru a putea jefui fără milă !

În vagon își făcură apariția cîteva agenți ai poliției. Purtau pe braț banderole albe cu ideograme negre : „San-bin” — „Paza de munte”, iar la șold săbii curbe. Intrînd, începură să strige ca niște apucați : „Închideți ferestrele !”, „Trageți perdelele !”, „Nu aprindeți focul !”, „Nu vorbiți tare !”

Oamenii abia mai sușoteau între ei. Trenul urma să treacă prin tunelul Hingan.

Peste cîteva minute se făcu întuneric și se așternu o liniște deplină. „Șacalii ! Nu vor să le vadă cineva bîrlogul ! se gîndi Van An-cen. Numai că de data asta nu se mai gîndesc să pună la cale vreo nouă cotropire tîlhărească, ci mai degrabă caută să se adăpostească de primejdia de moarte care îi amenință. Dar n-o să vă puteți ascunde ! Oamenii care au construit pentru voi aceste fortificații și-au săpat, ce-i drept, și propriile lor morminte, dar v-au pregătit și vouă groapa. Fortificațiile voastre de azi vor deveni mîine cimitirul vostru.”

Trenul ieși din tunel și în vagon năvăli din nou lumina strălucitoare a zilei. Van An-cen se uită la ceas. Străbătuseră tunelul în exact douăsprezece minute. Călătorii începură să-și strîngă lucrurile și să se pregătească de coborîre. Urmau Apele Fierbinți. Van An-cen coborî împreună cu alții din vagon și porni spre o clădire de cărămidă roșie, aflată chiar lîngă gară. Pe frontonul clădirii, o firmă impunătoare atrăgea atenția : „Filiala Firmei comerciale Va”.

— Nu-mi pot reveni în fire, domnule colonel, rosti vădit tulburat maiorul Ma. Nici atunci cînd am aflat că au pătruns rușii în Berlin nu puteam crede că a sunat

sfârșitul. Cine și-ar fi putut închipui că evenimentele vor lua o asemenea întorsătură ?

— Da, treburile nu merg bine ! Probabil că chiar astăzi Germania va semna actul de capitulare. Trebuie să mărturisesc că nu m-am simțit niciodată atît de abătut ! recunoscui colonelul cu privirile pironite pe un perete.

— Cine se putea aștepta ca Rusia să se apere cu succes, ba mai mult, să zdrobească armata lui Hitler ! Și ce armată ! Și cine s-o zdrobească ? Rusia ! Iată ce însemna în realitate „colosul cu picioare de lut” ! E de neconceput !

— Da, maiorule, Japonia a rămas singură. Nu mai avem aliați, spuse colonelul Ken, oftînd.

— Iar aliații Rusiei se vor lăuda pretutindeni cu victoria lor asupra Germaniei ! Și vor arunca forțe proaspete împotriva noastră. Nu înțeleg cîtuși de puțin politica lor. Una e să porți război împotriva lui Hitler sau a noastră, și alta să ajuți Rusia bolșevică. Asta înseamnă să tai creanga de sub tine.

— În curînd ai să înțelegi, domnule maior, cîtă dreptate au avut aliații. Ajutorul lor n-a fost atît de mare. Mai de grabă s-au prefăcut că dau ajutor, dar în realitate au urmărit altceva. Adu-ți aminte cît au întîrziat cu deschiderea celui de al doilea front. S-au străduit astfel să tragă cît mai multe foloase pentru ei, cu sacrificii minime. Aliații au urmărit să se descotorosească de Hitler, dar în același timp au vrut să slăbească Rusia. De îndată ce au deschis cel de al doilea front, au trecut la realizarea scopului lor principal : să ocupe cît mai multe teritorii, să stoarcă toate bogățiile, să nu lase elementele de stînga să se ridice și să stăvilească influența Uniunii Sovietice.

Ochii colonelului se însuflețiseră. Părea chiar că se înveselise.

— Adevărat, aprobă Ma.

— Dar pînă una-alta, povestește-mi ce mai e nou pe la dumneata, se adresă Ken maiorului.

— Am primit informații de la Apele Fierbinți, raportă Ma.

— Și ?

— Van An-cen a tras la un oarecare Li, slujbaş al filialei firmei Va. Deocamdată n-a ieșit de loc din casă.

— Asta-i tot ?

— Deocamdată atît.

— Cam puţin.

Colonelul scoase din birou nişte hîrtii şi, dîndu-le maiorului, îi spuse :

— Citeşte şi semnează şi dumneata procesul-verbal referitor la atacul de la depozitul de arme. Nu se indică, însă, cînd s-au petrecut faptele. Dumneata ştii cînd s-a întîmplat ?

— După cît se pare, pe la orele zece seara. Am aflat despre atac abia după o oră, adică la ora douăzeci şi trei. Ne-am deplasat imediat la faţa locului, răspunse Ma, înapoiindu-i colonelului procesul-verbal semnat. La noapte ar fi bine să luăm nişte forţe suplimentare de la Regimentul 53 de represalii. În felul acesta vom putea înmulţi patrulele pe străzi. Aşezăm posturi secrete pe o rază de cinci kilometri în jurul oraşului şi facem cît mai multe percheziţii.

— De acord. Pentru percheziţii să se înjghebeze cîteva grupe speciale, formate din oamenii cei mai de nădejde, dispuse colonelul.

În acel moment cineva bătu la uşă. Era Țzo Li-țze. Administratorul părea tulburat şi ochii îi jucau neliniştiţi în orbite. Cu respiraţia tăiată, începu să vorbească :

— Cred că am dat de urma ucigaşilor de la depozitul de arme al Şcolii militare Hingan.

— Ei, ei, spune repede ! îl zori Ma.

— În dimineaţa care a urmat după comiterea crimei, am trecut pe la Van An-cen. Am observat că avea o comportare foarte ciudată, era palid şi părea nedormit. Tresărea speriat la fiecare zgomot sau foşnet. Asta m-a făcut să fiu şi mai atent. Uitîndu-mă mai bine, am văzut o pată suspectă pe îmbrăcămintea lui. Mai tîrziu, spre seară, am intrat întîmplător în curtea firmei şi l-am văzut umblînd în jurul casei, căutînd parcă să ascundă ceva. Azi am reuşit să cercetez totul şi am descoperit un cuţit în lada de gunoi. Iată-l, spuse Țzo Li-țze, scoţînd de sub haină cuţitul pe care pretindea că l-ar fi găsit.

Colonelul luă din mîna lui Țzo Li-țze cuțitul și-l examinează cu atenție.

— De data asta scumpul Van An-cen va ajunge în mîinile noastre, rînji mulțumit Ma, arătîndu-și dinții de cal.

Maiorul era îmbrăcat într-un costum mongol și, după obiceiul locului, purta la brîu un cuțit scurt, cu prăselele frumos ornamentate. Înfierbîntat și parcă pregătindu-se de bătaie, scoase cuțitul și-l înfipse în masă. Își suflecă apoi mînele lungi ale halatului și, luînd din mîna colonelului cuțitul adus de Țzo Li-țze, începu să-l examineze cu atenție.

— Cine știe, s-ar putea să ne fie de folos, zîmbi imperceptibil colonelul. În orice caz, domnul Țzo Li-țze trebuie să capete o recompensă. Cît privește urmările, ne mai gîndim noi, spuse el, dîndu-i de înțeles lui Țzo Li-țze că poate să se retragă.

— Vă mulțumesc, domnule colonel, rosti administratorul, făcînd o plecăciune adîncă. Nădăjduiesc că descoperirea mea va ajuta la prinderea criminalului.

După plecarea agentului, Ken se uită ținută la maior și-l întrebă :

— Ce propui, domnule maior ?

— Să-l arestăm imediat.

— Cred că ai dreptate. Dar pentru asta trebuie găsit un motiv, sau... trebuie inventat ! Iată cum veți proceda : iei o mașină și, împreună cu oamenii de care ai nevoie, te duci în întîmpinarea lui Van An-cen pînă la Guilur. Acolo vă urcați în tren și așezați lîngă el un om cu mîna ușurică... Pricepi ce vreau să spun, nu ? Omul nostru va trebui să sfeterisească de la un călător un obiect oarecare și să-l strecoare pe nesimțite în buzunarul lui Van An-cen. După aceea, păgubașul trebuie făcut într-un fel sau altul atent asupra obiectului ce-i lipsește. Cineva e bine să stîrnească scandal și să-l învinuiască pe Van An-cen de furt. Să i se facă imediat percheziție corporală, iar pe baza dovezilor materiale să fie arestat. Va fi dat jos din tren la gara Țagan-Ciulut. Dumneata trebuie să te ții tot timpul în umbră, pentru ca nici el, nici altcineva să nu observe participarea dumitale la operație. În general, totul trebuie să se petreacă

în așa fel, încît aparent să nu avem nici un amestec. Ai înțeles ?

— Am înțeles. E un plan excelent ! Îmi permiteți să trec la fapte ?

— Te rog.

— Ce facem însă cu perchezițiile, domnule colonel ? Probabil că deocamdată va trebui să le amînăm.

— Se înțelege. De altfel nu-i un moment prea potrivit pentru acțiuni importante de contraspionaj. Să mai așteptăm puțin.

Van An-cen mergea pe malul râului Rașan fredonînd un cîntec chinezesc. Trecu fără să se oprească pe lîngă un bordei de lut singuratic, unde știa că locuise pe vremuri Țze pescarul. Pretutindeni în preajma bordeiului erau numai smocuri de paie și stuf. Ușa și ferestrele erau larg deschise. Într-un colț se zărea un ceainic de alamă turtit, iar podeaua era plină de îmbrăcăminte ruptă și gunoaie, prin care scormoneau niște cîini fără stăpîn.

Toate acestea arătau că pescarul nu mai locuia acolo. Ori a murit, ori, trădînd, și-a părăsit pe neașteptate bordeiul.

Van An-cen o porni înapoi, la filiala firmei „Va”.

— Ați făcut o mică plimbare ? îl întrebă politicos Li, șeful filialei, invitîndu-l la dejun.

— Da, și mi-a plăcut foarte mult. E splendid pe malul râului, răspunse Van An-cen, așezîndu-se la masă.

— E singurul loc unde poți face o plimbare ca să mai uiți de gîndurile triste, observă Li.

— Ce bine-i să rătăcești pe mal ! Darămite să pescuiești ! Bănuiesc că sînt destui pescari prin partea locului, nu ? întrebă Van An-cen.

— Dimpotrivă. Nu era decît unul singur. I se spune Pescarul Verde, dar de cîteva zile nu l-am mai văzut. Doriți cumva pește ?

— Am auzit că peștele de aici priește foarte mult celor suferinzi de stomac, așa că mi-ar fi făcut plăcere să gust și eu un pic.

— Da, se spune într-adevăr că e tămăduitor. Dacă doriți, am să vă fac rost.

— Cum o să puteți găsi, dacă ziceți că nu mai e alt pescar? Dar n-ați aflat unde o fi plecat pescarul despre care mi-ați vorbit? Era chiar singurul?

— Da, numai el pescuia. Iar cu el te înțelegeai foarte ușor. Dacă-i dădeai un pahar de vin, îți făcea orice. Deunăzi mi-am condus soția la gară și l-am întâlnit acolo. Își cumpăra un bilet. Mi-a spus că pleacă la Cianciun. Oricum, vă fac eu rost de câțiva pești. Vi-i trimit la Vaniemiao.

— Am să vă fiu foarte recunoscător. Dar să mai vorbim și despre treburile noastre. Spuneți-mi, ce mărfuri au aici mai mare căutare?

— Alimentele și mai cu seamă vodca.

— La Vaniemiao avem cantități suficiente. Puteți veni să vă completați stocurile.

— Am să mă prezint la centrală peste vreo cinci zile.

În timpul dejunului discutară în amănunt despre afacerile care-i interesau.

— V-am întocmit un raport financiar pe ultimii trei ani, încheie Li, predând lui Van An-cen un dosar destul de voluminos.

— Fiți bun și dați-mi servieta, îl rugă Van An-cen pe subaltern, apoi puse dosarul în ea. Cred că e timpul să plec la gară. N-aș vrea să rămân fără bilet.

— Nu vă faceți nici o grijă. Am trimis un om după bilet. Pregătiți-vă liniștit. Eu am să mă reped înainte, să controlez dacă totul e în ordine.

După ce porunci unei femei să strângă vasele de pe masă, Li plecă. Puțin după aceea porni și Van An-cen. Când ajunse la gară, Li îl întâmpină cu biletul în mână. Îl conduse la tren și-l instalează în vagon.

Cum în ziua aceea erau foarte puțini călători, trenul fusese format numai din două vagoane.

Pe drum, călătorii făcură repede cunoștință și se apucară să-și povestească fel de fel de întâmplări. Într-un colț, câțiva jucau cărți. Obosit de discuția purtată cu

funcționarul filialei, Van An-cen rămase singur la locul său și se așază cît mai comod.

Nu departe de el ocupase loc un bătrîn cu aspect venerabil, care se ținea și el departe de ceilalți călători. Din cînd în cînd, bătrînul se ridica și se plimba prin vagon, consultîndu-și nerăbdător ceasul de buzunar.

Van An-cen stătea liniștit și gîndea: „După cît se vede, Țze a trădat. Curios, de ce l-or fi poreclit Pescarul Verde? N-avea nici o misiune să plece la Cianciun. Iar totul lasă să se înțeleagă că nu se mai întoarce la Apele Fierbinți. Ce l-a împins la trădare? Frica? Banii? Numai el ar putea răspunde. Trădarea lui poate dăuna foarte mult cauzei. Toate acestea trebuie totuși verificate. Dar o să-l mai putem găsi? Cianciun e un oraș mare și nu-i ușor să recunoști un om numai după semnalmente. Va trebui să plec în orice caz cît mai curînd la Cianciun, pentru a-l întîlni pe „A”. Am să lucrez împreună cu el. Trebuie să punem mîna pe planul fortificațiilor de la Hingan. E cam greu, dar trebuie rezolvat. În cel mai rău caz, vom acționa singuri, fără pescar. Astăzi sîntem în zece mai. A venit timpul să ne concentrăm toate forțele pentru pregătirea și desfășurarea operației principale.”

Trecuseră paisprezece ore de cînd plecase de la Apele Fierbinți. Trenul intră în gara Guilur și după o jumătate de ceas porni mai departe.

De la Guilur, controlorii începură să apară tot mai des. Treceau de la un capăt al trenului la altul, ca și cînd vagoanele ar fi fost pline de călători fără bilete. Pe lîngă controlul obișnuit, se mai efectuară și cîteva supracontroale de către organele poliției, fapt ce se întîmpla destul de rar. Unii dintre călători dormeau. Adormi și Van An-cen, iar puțin după aceea îl imită și bătrînul care se foise tot timpul prin vagon.

Unul dintre polițiști se apropie de bătrînul care dormea și încercă să-i scoată cu băgare de seamă ceasul din buzunar. Bătrînul, simțind atingerea, întredeschise o clipă ochii și întrebă într-o doară:

— Cît e ceasul, fiule?

Dar nu așteptă răspunsul, ci, închizînd ochii, adormi din nou.

Pe polițist, parcă-l lovise cineva cu măciuca în cap. Mîinile și picioarele hoțului de buzunare începură să tremure și îl trecură nădușelile. Se gîndi să-l lase în plata domnului pe bătrîn, dar îndată îi apăru în minte chipul slab și palid al maiorului Ma, care, cînd îi dăduse această misiune, îl privise țintă cu ochii lui holbați și îi spusese aspru : „Vezi ca totul să fie în ordine, că de nu... știi ce te așteaptă !”

În somn, bătrînul se întoarse pe cealaltă parte și începu să sforăie.

Liniștindu-se puțin, polițistul privi în jur. Toată lumea dormea și în vagon domnea liniștea. Apărătorul ordinei publice prinse curaj și, cu măiestria unui hoț versat, șterpeli ceasul bătrînului. Nu mai rămînea decît să-l strecoare în buzunarul tînărului comerciant. Apropiindu-se fără zgomot, polițistul se convinsese că Van An-cen dormea adînc. Unde să-i vîre ceasul ? La căpățîiul comerciantului se afla servieta, întredeschisă. Cu o mișcare abilă, polițistul dădu drumul ceasului în servietă și se îndepărtă.

Trenul ajunsese curînd în gara Țzagan-Ciulut, unde trebuia să stea vreo douăzeci de minute. Liniștea se destrămă. O parte din pasageri coborîră, iar alții le luară locul. Bătrînul se trezise și el. Un călător care se apropiase de el, îl întrebă politicos :

— Tăicuță, n-ai putea să-mi spui cît e ceasul ?

Bătrînul băgă mîna în buzunar după ceas, dar negăsindu-l la locul lui, începu să scotocească prin celelalte buzunare, să caute în tureatca cizmelor și pe bancă, unde șezuse.

— Ia te uită ! Mi-a dispărut ceasul ! exclamă și începu să-i întrebe pe călători dacă nu l-a găsit careva.

Van An-cen continua să stea culcat și privea cum se agită bătrînul. „Bietul bătrîn — își zise el — unde putea să-și piardă ceasul ? Sau i l-a furat vreun nemernic ?”

Între timp apăru în compartiment un agent.

— Ce s-a întîmplat, domnule ? Ce căutați ? Îl întrebă agentul pe bătrîn.

— Mi-am pierdut lucrul la care țineam cel mai mult. Mi-a dispărut ceasul, spuse bătrînul și, aplecîndu-se, începu din nou să-l caute pe jos.

— Cînd a dispărut ?

— Nu știu cînd s-a întîmplat, dar m-am trezit și am descoperit că mi-a dispărut ceasul.

— Ce fel de ceas era, de mîna ?

— Nu, de buzunar.

— N-avem decît să facem o percheziție generală, declară agentul. S-ar putea ca hoțul să nu fi izbutit încă s-o șteargă. Închide ușa ! îi strigă însoțitorului său și trecu îndată la percheziție. Luă la rînd întîi pe cîțiva călători mai prost îmbrăcați, pe care, făcîndu-i „zdrențăroși” și „golani”, îi întrebă aspru dacă n-au șterpelit ceasul. În cele din urmă ajunse și la Van An-cen.

— Vă rog să mă scuzați. Eu, se înțelege, sînt convins... dar permiteți-mi să vă percheziționez și pe dumneavoastră. Pentru a fi în ordine, știți... Să nu jignim pe ceilalți.

— Poftiți, percheziționați-mă, spuse Van An-cen ridicîndu-se. Polițistul îi cercetă mai întîi buzunarele, apoi deschise servieta care se afla la căpătîiul lui. Vîrînd mîna în ea, tresări uimit și scoase ceasul. Cînd își văzu ceasul, bătrînul înlemni de mirare, apoi izbucni ca turbat, țipînd și arătînd cu indignare spre Van An-cen :

— Așadar dumnealui e hoțul ! Ăsta-i ceasul meu !

În cîteva clipe, toți călătorii din vagon se adunaseră în jurul lor. Se priveau mirați.

— Nu-ți vine să crezi — șopti unul — un domn atît de arătos să rîvnească la un obiect de nimic.

— Domnule — rosti Van An-cen adresîndu-se bătrînului — nu vă pot explica deocamdată nimic, dar credeți-mă că e o neînțelegere. Nu știu în ce scop, dar cu siguranță cineva mi-a strecurat în servietă ceasul dumneavoastră.

Bătrînul, care ducea tot timpul ceasul la ureche, parcă dorind să se convingă că merge la fel ca înainte, își aminti deodată că în timp ce dormea se apropiase de el un polițist. Tulburat, spuse :

— Tot ce se poate, da, da... tot ce se poate...

Polițistul, care între timp apucase să întocmească procesul-verbal, porunci călătorilor să se împrăstie imediat și să se ducă la locurile lor.

— Iar dumneavoastră, stimabile, va trebui să mă urmați, i se adresă lui Van An-cen, pe care îl obligă să coboare din tren.

CAPITOLUL

VII

In beciurile serviciului de contraspionaj

Cînd apăru Li în biroul lui Va, acesta sări de pe scaun și îl întrebă :

— Ai venit singur ?

— Nu, am venit cu încă două persoane. S-au dus la hotelul *Dian*, răspuse Li.

— Prin urmare Van An-cen nu s-a întors cu voi ?

— Cum ? N-a sosit încă ? exclamă mirat Li.

— Nu mai pricep nimic. Cînd a plecat de la Apele Fierbinți ? întrebă repezit patronul.

— A stat la noi numai douăzeci și patru de ore și a plecat imediat. Eu însumi l-am condus la gară și l-am urcat în tren.

— Bine, bine, dar nu s-a întors pînă acum ! spuse neliniștit Va.

— Să nu i se fi întîmplat ceva pe drum.

— Unde e Țzo Li-tze ? Cheamă-l urgent la mine, porunci Va unui funcționar și începu să se răsucească nerăbdător în fotoliu.

Țzo Li-tze apăru îndată.

— Vă ascult, stăpîne, spuse făcînd o plecăciune.

— Știi că Van An-cen a plecat de patru zile de la Apele Fierbinți și n-a sosit nici pînă acum ? întrebă Va.

— Nu. Credeam că mai e acolo și eram liniștit. Ce putea să i se întîmple ?

— Cine știe ?! Credeam că ai aflat ceva.

— Aud pentru prima oară despre asta. E foarte neplăcut ! suspină amărît Țzo Li-tze. Numai să fie în viață.

— De vreme ce a plecat cu trenul, n-avem de ce să ne facem griji pentru viața lui. Doar n-au avut loc deraieri, rosti Li.

— Asta așa e. Totuși s-a întâmplat ceva cu el ! Obiectă Va.

— Da-a... lungi vorba Țzo Li-țze. E o întâmplare cam misterioasă.

— Oricum ar fi, trebuie să întreprindem ceva. Uite ce facem : dumneata, Țzo, informează-te la poliție, iar eu am să vorbesc cu maiorul Ma, spuse patronul, ridicându-se de la birou și îndreptându-se spre ieșire.

„Mai mult ca sigur că l-au arestat. Dacă-i așa, socotelile prietenului tău sînt încheiate”, își spuse mulțumit Țzo Li-țze, ieșind în urma lui Va.

Bătrînul Sun Șan-li era și mai îngrijorat. Trecuseră patru zile și Van An-cen nu se întorsese.

„Nu cumva a căzut în mîna lor ? îi fulgeră prin minte bătrînului. Ce-i de făcut ? În primul rînd nu trebuie să se descopere ascunzătoarea. Deși acum nu-i nimic suspect ascuns acolo, totuși, chiar așa, rămîne o probă serioasă. Totuși, mă îndoiesc că ăștia ar avea ceva dovezi în contra lui. Cred că nu ne-am putut trăda cu nimic, se gîndi bătrînul, umblînd prin bucătărie. De la Van An-cen dușmanii nu vor afla nimic. E un om pe care nu-l poate înfrînge nimeni !” La acest gînd, bătrînul mai prinse curaj, deși inima i se strîngea de durere cînd se gîndea la schingiuirile la care poate fi supus Van An-cen... Întrebă și Tugs de cîteva ori dacă n-a sosit fratele ei. De data asta va trebui să-i spună adevărul.

Van An-cen fusese închis într-o celulă de beton, absolut izolată, un fel de cușcă în care nu putea sta nici în picioare, nici culcat, ci numai pe vine.

Își simțea capul greu din pricina nopților nedormite și îl durea tot corpul din cauza bățăilor. Îl chinuia setea și era atît de obosit, încît nu-și putea concentra gîndurile ; asculta doar cu încordare, căutînd parcă să pă-

trundă liniștea care îl înconjură. Deodată i se păru că aude pe cineva cîntînd. Încordîndu-și și mai mult atenția, izbuti treptat să deslușească cuvintele cîntecului :

*Hai la lupta cea mare,
Rob cu rob să ne unim,
Internaționala
Prin noi s-o făurim...*

Cîntau niște deținuți, desigur comuniști chinezi. Nici batjocura, nici chinurile la care fuseseră supuși între zidurile închisorii nu au putut înfrînge voința lor de luptă. Cîntecul făcu să-i bată mai tare inima și îi întări hotărîrea de a nu ceda în fața dușmanului. Cuvintele acestui cîntec care simbolizează lupta sfîntă a proletariatului revărsară puteri noi în trupul chinuit al lui Van An-cen. Vocile deținuților răsunau tot mai puternic. Părea că întreaga închisoare cîntă. Nimic nu putea înăbuși acest cîntec, nici zidul înalt al închisorii, nici rețeaua de sîrmă prin care trecea curentul electric de înaltă tensiune, rețea întinsă în jurul închisorii, nici șanțul adînc care înconjură fortul. Van An-cen văzu parcă aie avea nestăvilitul imn ridicîndu-se dintre zidurile închisorii și zburînd deasupra taberelor de nomazi, deasupra cătunelor, satelor și orașelor, trecînd peste cîmpiile unde mai bîntuia războiul. Mii și mii de oameni îl ascultă, iar cîntecul le umple inimile de nădejde, îi trezește și îi conduce la lupta cea mare, la lupta hotărîtoare împotriva dușmanilor celor care muncesc, împotriva asupritorilor poporului.

În cele cîteva zile de cînd se afla în închisoare, Van An-cen izbutise să vadă cum erau chinuiți nu numai cei care luptau împotriva ocupanților, dar și nenumărați cetățeni pașnici, despre care nu se știa de ce fuseseră azvîrliți în cazemate. Deținuților li se turna pe nas și pe gură petrol, benzină, apă clocotită amestecată cu ardei roșu, li se rupeau oasele de la mîini și picioare, erau îngropați de vii și erau aruncați în mijlocul cîinilor care îi sfîșiau.

Fusese martor la schingiuirea aceluia tînăr curajos care l-a scuipat pe agentul de poliție.

Cine n-a asistat sau n-a trecut el însuși prin chinurile acelea, nu și le poate închipui.

„Așadar, m-au arestat pe baza unei acuzații mincinoase. Asta înseamnă că n-au fost în stare să găsească un pretext mai bun. Abia după aceea m-au acuzat că aș fi membru al partidului comunist. Se pare că mă iau drept un agent al Partidului Comunist Chinez, agent sosit chipurile de la Pekin. Vor să mă acuze că am participat la uciderea santinelei de la depozitul de arme. Folosesc deci un fals, bizuindu-se pe un denunț mincinos, reflectă Van An-cen. Cine poate fi denunțatorul? Nu poate fi altul decât Țzo Li-țze. Acum îmi dau seama de ce a venit la mine înainte de plecarea mea la Apele Fierbinți și mi-a povestit despre cele întâmplate, încercând să mă provoace la discuție! Numai că n-a izbutit să afle nimic de la mine, cîinele! De altfel nici nu știam ceva precis despre atacarea depozitului. Ce s-o fi întîmplînd la locuința mea? Dacă dușmanii au dispus o percheziție, avînd vreo bănuială, s-ar putea să fi descoperit ascunzătoarea. Deocamdată însă n-au scos o vorbă despre asta. Ori n-au dat peste ea, ori bătrînul cu surioara au izbutit să le abată privirile. Cred că mai curînd ultima presupunere e cea exactă.”

— Ce-i nou? A mărturisit ceva? întrebă colonelul Ken.

— Nimic. Se încăpățînează. Afirmă că în noaptea aceea n-a ieșit din casă.

— Funcționarii firmei au fost interogați?

— Au fost interogați aproape toți. În ziua de șase mai n-a plecat de la firmă. Se pare că și-a petrecut toată seara stînd acasă. Mai mult nu știu nici ei.

— Ah! Toate ies pe dos! izbucni furios Ken și porni agitat prin cameră.

— Se ține tare, ticălosul, și rămîne demn! Purtarea lui mă convinge tot mai mult că e comunist. Cu cît îl batem mai tare, cu atît devine mai dîrz și tace, intră în vorbă Ma. Îmi vine să-i sfărîm fălcile.

— Nu săriți peste cal ! Prin bătaii, n-ai reușit deocamdată să obții nimic. Există oameni pe care bătaia îi înverșunează și îi face și mai hotărâți. E o prostie să crezi că orice om poate fi silit să vorbească de îndată ce-i bătut sau i se spune : „Te ucid !” Van An-cen nu face parte dintre cei slabi. Pentru el trebuie găsit altceva. Avem nevoie de probe !

— Când mă lovesc de încăpăținare, îmi pierd cum-pătul și nu mă mai stăpînesc, spuse Ma.

— Te înțeleg. Și eu l-aș tăia pe dobitocul ăsta în bucăți, și o dată cu el pe toți ceilalți chinezi și mongoli. Dar dacă vrem să scoatem ceva de la ei, avem nevoie de mult sînge rece și de stăpînire. E foarte important să-l silim să recunoască măcar un fleac, pentru ca apoi să descoperim și restul. Iar pentru asta ne trebuie niște date, unele probe, cît de neînsemnate. În afară de asta, nu uita, domnule maior : faptul că Van An-cen și Cijou sînt una și aceeași persoană e doar o presupunere. Cine știe cum se vor mai desfășura lucrurile ? Poate că ne vom vedea siliți să-l punem în libertate... De aceea, deocamdată nu trebuie să mergem prea departe. Iar dacă e, într-adevăr, acel Cijou pe care îl căutăm, abia că nu trebuie să ne descotorosim de el. Trebuie ca prin el să ajungem pînă la toți complicii, să descoperim și să ardem pînă la temelii întregul cuib de viespi, încheie colonelul.

— Dumneavoastră-mi vorbiți despre fapte, despre probe, dar de unde să le luăm ? obiectă maiorul Ma.

— Vezi ? Tocmai despre asta e vorba. Sigur că nu ne cad singure în palmă. Trebuie să știm să le pescuim. Trebuie găsit punctul slab din depozițiile lui, să-l încercăm. Dacă probele și datele nu se pot descoperi, pot fi... create. Despre cuțit l-ai întrebat ?

— Da. Dar neagă categoric că ar fi al lui. Cred că ar trebui să-l acuzăm direct de atacarea depozitului de arme.

— Nu, asta ar fi o greșeală de neiertat. Dacă e unul și același cu Cijou, atunci n-a acționat singur. În spa-tele lui stă o bandă întreagă de comuniști, iar de partea lor înclină simpatia unei părți însemnate a poporului. Dacă îl acuzăm că a atacat depozitul, își va da seama

că e tot ce știm despre activitatea și legăturile lui și are să ne inducă în eroare. Îți închipui câți prieteni de-ai lui și câți complici ne vor scăpa? Nu mai vorbesc de faptul că s-ar putea ca Cijou să nu aibă nici un amestec în atacarea depozitului.

* — Adevărat, zise Ma oftînd.

— Am să încerc să-l interoghez eu însumi, declară Ken. Iar dumneata ai să notezi depozitiile lui. Numai să scrii totul amănunțit.

Ridicînd receptorul telefonului, colonelul îl chemă pe șeful închisorii și îi ordonă să-l aducă pe Van An-cen.

Curînd după aceea doi agenți îl îmbrînciră pe acesta în cabinetul colonelului. Ken se ridică și îi ieși în întîmpinare.

— Bună ziua, domnule Van An-cen.

— Bună ziua.

— Nu găsiți că revederea noastră are loc în împrejurări destul de stranii? zîmbi Ken.

— Ba da. Dar nu din vina mea, domnule colonel.

— Doar n-oi fi eu vinovat! Ce, eu am furat ceasul?

— Lăsați povestea asta. Știți prea bine că nu sînt un hoț.

— N-ați vrea să spuneți că eu sînt cel care trebuie să explic cum a ajuns ceasul în servieta dumneavoastră?!

— Nici gînd. Dar mi se pare cel puțin ciudat că un fapt atît de minor, ca furtul unui ceas, interesează niște persoane atît de suspuse cum sînt colonelul Ken și maiorul Ma?

— Nu vi se pare, domnule Van An-cen, că aptitudinile dumneavoastră polemice sînt oarecum surprinzătoare pentru un comerciant de rînd?

— Dumneavoastră, domnule colonel, considerați oare că toți comercianții chinezi sînt incuți și lipsiți de demnitate?

— În orice caz, consider că, punînd întrebări, riscați să nu primiți răspunsurile dorite. Aici eu pun întrebări. M-ați înțeles?

— E foarte limpede ceea ce spuneți. Vreau numai să vă rog, domnule colonel, să se procedeze drept și să nu se admită să mi se aducă acuzații false, ca povestea asta cu ceasul...

— Ceasul nu ne interesează. De altfel știți foarte bine, îl întrerupse colonelul pe Van An-cen. Dar în timpul cercetărilor făcute în legătură cu ceasul, au apărut unele circumstanțe care vă privesc și care n-au putut să ne lase indiferenți. Înțelegeți despre ce vorbesc ?

— Nu, nu înțeleg.

— Cu timpul veți înțelege ! Tocmai pentru lămurirea acestor circumstanțe v-am invitat la mine.

— Oare pentru asta trebuie să fiu azvîrlit în închisoare și supus la bătaii ?

— Domnule Van An-cen, mi se pare că ne-am înțeles că eu pun întrebări. Dar de astă dată am să vă răspund : ați fost arestat pentru furtul ceasului și nu avem nici o răspundere în această privință, după cum nu răspundem nici pentru măsurile luate de administrația închisorii. De altfel, domnule Van An-cen, după cât se vede, dumneavoastră sînteți un om cult și trebuie să înțelegeți că în unele cazuri nu-i chiar atît de simplu să lămurești care-i adevărul și care minciuna, sau dacă acuzația e falsă, cum ați binevoit să vă exprimați. Nu-i așa ?

— Nu știu, domnule colonel, la ce cazuri vă referiți. Dacă vă referiți tot la ceas, vă repet, nu l-am luat, deși deocamdată nu pot dovedi. Știu însă că sînt torturat în închisoare în locul altcuiva, adică în locul aceluia care de fapt l-a furat. În afară de asta, mi se aduc și alte acuzații absurde, la fel de caraghioase. Dumneavoastră singur ați recunoscut, domnule colonel, că acuzația poate fi întemeiată, dar că se poate întîmpla să nu fie decît o presupunere. Acuzațiile ce mi se aduc nu sînt decît calomnii.

— Poate negați și faptul că ați venit aici de la Pekin ?

— N-am ascuns niciodată că sînt originar din Pekin, dar am arătat că am plecat de mult din acel oraș.

— Cum demult ? Exprimați-vă mai precis.

— Am părăsit Pekinul cu opt ani în urmă. Aveam douăzeci și șapte de ani.

— Prin urmare acum aveți treizeci și cinci. Dar arătați mult mai tînăr !

— Se poate.

— Spuneți-mi, Van An-cen, unde v-ați petrecut ziua de șase mai ?

— Am stat aproape toată ziua la birou și acasă.

— Și seara n-ați plecat nicăieri ?

— Ba da, seara am ieșit.

— La ce oră ?

— Cred că pe la zece.

— Pe la zece ? Și pentru ce anume ?

— Pentru treburi personale.

— Așa ? Bine. Domnule maior, dați-i să citească și să semneze procesul-verbal de interogatoriu.

Observându-l atent pe Van An-cen, maiorul Ma gîndi: „Colonelul e un om cu experiență. Știe să ia un interogatoriu. L-a silit pînă la sfîrșit pe ticălosul ăsta să se dea de gol. A mărturisit că în ziua de șase mai a ieșit seara de-acasă, ceea ce a negat pînă acum. Să vedem cum are să se mai descurce ?”

După ce Van An-cen semnă documentul, colonelul se așează fără grabă în fotoliu. „Ei, acum cred, sufletele, că te am în mînă”, jubila în sinea lui.

— Așadar, în seara de șase mai în jurul orei zece ați ieșit din casă ? Și unde v-ați dus ?

— La căpitanul I.

— La căpitanul I ? exclamă Ken sărind din fotoliu. Pentru ce ?

— Am fost la el după autorizație. Autorizația de a pleca la Apele Fierbinți.

— Și cînd ați plecat de la dînsul ?

— Am plecat pe la douăsprezece noaptea împreună cu căpitanul și cu soția sa. Ne-am întors la locuința mea și au stat amîndoi la mine pînă la trei dimineața.

— Dar ce-au făcut la dumneavoastră ?

— Am băut vin și am jucat cărți împreună.

— Așadar, în seara de șase mai de la orele zece la douăsprezece noaptea ați fost la căpitanul I ?

— Da.

— Nu încercați oare să mă mințiți ?

— Nu.

— Dar de ce ați afirmat pînă acum că în seara de șase mai ați stat tot timpul acasă ?

— Pentru că n-am vrut să dau explicații unor oameni care mă băteau și nu voiau să asculte nici un fel de argumente.

— Așa? Totuși, cum ați ajuns în jurul orei zece seara în apropierea depozitului Școlii militare Hingan?

— E o născocire. N-am fost acolo. De altfel, se poate verifica ușor.

— Dacă va fi nevoie, vom verifica. La ce oră ați fost acolo?

— N-am fost niciodată.

— Domnule Van An-cen! Nu vă complicați situația. Știți ce vă așteaptă? Avem dovezi.

— Nu există. N-am trecut niciodată prin apropierea depozitului militar. De unde puteți avea asemenea dovezi? Doar dacă e vorba de un denunț mincinos.

— Ce-ați ascuns în lada de gunoi de lângă casa dumneavoastră?

— N-am ascuns nimic. Ce-ați mai găsit și acolo?

— Vă interesează? Ei bine, e un obiect care demască fără drept de apel minciuna dumneavoastră.

— Iar eu sînt convins că un asemenea obiect nu poate exista. Nu e decît o nouă provocare, la fel ca și aceea cu ceasul. Se vede treaba că cineva vrea cu tot dinadinsul să mă calomnieze. Ați fost indus în eroare, domnule colonel. Dar sper să vă lămuriți și în chestiunea asta. E limpede că cineva vrea să vă îndrume pe un făgaș greșit. Sînt un comerciant pașnic și nu un criminal.

Ken se ridică tăcut, se apropie de Van An-cen și timp de cîteva secunde îl privi țintă. Ochii ușor inflamați, din pricina insomniei, ai lui Van An-cen îl înfruntară liniștiți. Nu se putea citi în ei nici tulburarea, nici frica. Răsucindu-se pe călcîie, colonelul se îndreptă spre fereastră și-și pironi privirea într-un punct. Șeful serviciului de contraspionaj reflecta: „În ceea ce privește căpitanul I, se înțelege că spune adevărul. Dacă ne-ar fi mințit, ar fi făcut cea mai grosolană prostie. Totuși, voi sta de vorbă cu căpitanul I. Cît privește istoria cu cuțitul, miroase cît colo a fals. Probabil e o născocire a lichelei de Țzo Li-țze. Din păcate noi înșine l-am împins pe calea asta... Pe scurt, deocamdată n-avem nici o

dovadă serioasă. Cu toate acestea Van An-cen e, evident, o persoană suspectă. E prea inteligent ca să fie un simplu comis-voiajor. În orice caz, nu e un prieten al japonezilor, asta se simte în toate. Oare vom izbuti să-i smulgem mărturisirea că el e Cijou? Și tocmai asta ne-ar trebui. Șefii au început să se cam încrunte din pricina acestui afurisit de Cijou. Naiba să-l știe! Poate să nu fie decât o mistificare și ne silesc să alergăm după o fantomă! Și asta-mi poate strica toată cariera."

Indepărtându-se brusc de la fereastră, Ken se apropie din nou de Van An-cen.

— Ați petrecut aproape toată ziua de întâi mai pe străzile orașului. Ce v-a determinat să faceți asta?

— Domnule colonel, în ziua aceea toată lumea era pe stradă. Sînt un om foarte activ și nu se putea să nu mă preocupe evenimentele care se petreceau. Căci, pe lîngă toate, ele constituiau și o primejdie pentru bunăstarea mea personală, pentru capitalul meu, pentru viitorul meu. Am urmărit cu groază și dezgust acțiunile gloatei dezlănțuite, dar eram lipsit de puterea de a întreprinde ceva și am strîns doar pumnii de furie. Omul e atras spre locul care ascunde pentru el o primejdie, întocmai ca fluturele la lumină.

— Hm! După cîte se vede aveți și ștofă de filozof! zîmbi Ken.

— Domnule colonel, am auzit că dumneavoastră sînteți un bun cunoscător al Chinei. Prin urmare știți că înclinarea spre meditație e una din caracteristicile noastre. Iar omul care a călătorit mult, ca mine, a văzut multe și a avut de-a face cu fel de fel de oameni, e și mai obișnuit cu meditația.

— Meditațiile dumneavoastră le-ați împărtășit și lui Tugs în timpul întîlnirii secrete din ziua aceea? zîmbi sarcastic Ken.

— Lui Tugs? repetă întrebarea zîmbind Van An-cen. Iertați-mă, domnule colonel, ce întîlnire secretă putea fi pe stradă, în miezul zilei?

— Dar ce treabă aveți cu dînsa?

— N-aveam nici o treabă deosebită. E o fată frumoasă și nutresc pentru ea multă simpatie. Aș putea

spune chiar că sîntem prieteni. Fata e orfană și în afară de taică-său nu mai are pe nimeni, așa că mă socotește ca pe un fel de frate adoptiv.

— Ce însărcinare i-ați dat în timpul întîlnirii de la întîi mai ?

— Însărcinare ? Ce însărcinări puteam să-i dau ? Doar nu e servitoarea mea !

— Vă rog să nu mai umblați cu cioara vopsită ! Știm totul. Despre ce-ați discutat cu Tugs ?

— Am schimbat cîteva cuvinte, cum se obișnuiește între cunoștințe cînd se întîlnesc întîmplător.

— Și cu tatăl ei v-ați întîlnit întîmplător ?

— Cu Sun Șan-li ? Cu dînsul mă întîlnesc aproape în fiecare zi. E bucătar la firma noastră.

— Credeți că nu știu și fără să-mi spuneți dumnea-voastră unde și în ce calitate lucrează Sun Șan-li ?

— De vreme ce știți, de ce-mi puneți asemenea întrebări stupide ?

— Cum ? Stupide ? Începu deodată să strige colonelul. Tu vrei să mă înveți pe mine ce trebuie să te întreb, dobitocule ? Fața lui Ken se schimonosi de furie și buzele începură să-i tremure. Repezindu-se la Van An-cen, își înfipse unghiile în urechile lui. Am să te învăț eu să vorbești, canalie ! Am să te jupoi de viu ! Am să te îngrop de viu ! Luați-l ! porunci colonelul celor doi polițiști care apăruseră la chemarea lui.

După ce poliștii îl scoaseră pe Van An-cen din birou, Ken, oarecum tulburat de ieșirea lui nepotrivită, se adresă maiorului, care, amintindu-și de recente povești ale șefului său referitoare la sîngele rece și stăpînirea de sine, rîdea în sine sa.

— Ce propuneți să mai facem ? După mine, înainte de toate trebuie să stăm de vorbă cu căpitanul I.

— Ocupă-te dumneata de asta. Dacă declarațiile lui Van An-cen se dovedesc a fi adevărate, vom fi siliți deocamdată să-i dăm drumul și să intensificăm urmărirea lui. Dar, domnule maior — continuă Ken, revenind la tonul său obișnuit, autoritar — nădăjduiesc că ai înțeles un lucru : urmărirea care ai făcut-o pînă acum nu-i bună de nimic. Trebuie schimbat totul în mod radical. Și nu strică să-l cercetăm atent pe licheaua de

Țzo Li-țze. Nu cumva se vinde acestui câine chinez ? Dar spune-mi, te rog, percheziția de la locuința lui Van An-cen a fost destul de minuțioasă ?

— Da, domnule colonel. Am condus-o personal.

— Și n-ai găsit nimic suspect ?

— Nimic.

— Bietul meu frate ! Desigur că-i supus la chinuri, roști Tugs gîndindu-se în același timp și la soarta iubitelui ei, Fu Cen, despre care însă nu pomeni nimic.

— Nu fi îngrijorată, fetița tatii. Fratele tău e un om inteligent și curajos. Va ști să se apere. Trebuie să fie însă foarte îngrijorat în privința ascunzătorii.

— Cred că ar trebui să-i trimitem un bilețel.

— Un bilețel ? N-ar fi rău. Dar cum să i-l trimitem ?

— Printr-un tînăr coreean cu care era prieten Fu Cen.

— Bietul Fu Cen ! Nu cred că-i merge prea bine în închisoare. E un flăcău simpatic și isteț. De cîte ori venea pe la noi, mă uitam cu plăcere la el. Dar unde lucrează prietenul lui ?

— E temnicher.

— Temnicher ? Hm ! Crezi că ne putem bizui pe el ? Dacă ne trădează ?

— E un om de nădejde. L-am întîlnit o dată după arestarea frățiorului meu. A trecut pe lîngă mine și, fără să se oprească, mi-a spus : „Prietenii tăi sînt închiși la noi. O să vorbim mai amănunțit altă dată”. Trebuia să-l văd neapărat, dar am tot așteptat o ocazie. Mi-era frică să nu-l expun pe el la neplăceri. Am să izbutesc totuși să-l întîlnesc chiar azi. Ce să-i scriu frățiorului ?

— Trebuie să cumpănim bine. Bilețelul cată să fie scurt și așa fel ticluit, încît să nu-l înțeleagă decît Van An-cen.

— Ce-ar fi, tată, dacă i-am scrie așa : „Floarea ta parfumată încă nu s-a deschis. N-aș vrea să se atingă de ea mîini străine”.

Bătrînul Sun Șan-li închise ochii și căzu pe gînduri. Apoi roști, surîzînd trist :

— Faci progrese, fetița tatii. Te-ai gândit bine. Prima frază : „Floarea ta parfumată încă nu s-a deschis” o lăsăm așa. A doua, însă, parcă ar suna mai bine așa : „Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de ea”.

— Ai dreptate, tată ! Ești înțelept ! Am să scriu îndată bilețelul. Sînt sigură că frățiorul meu are să-l înțeleagă.

— Și eu cred.

Rupînd un petic de hîrtie, Tugs scrise repede bilețelul și i-l citi tatălui.

— Și-acum, tată, mă duc să-l predau. Știu unde îl pot găsi cel mai sigur pe tînărul de care ți-am vorbit.

— Du-te sănătoasă, fetița tatii ! Numai vezi, fii cu ochii în patru. Și spune-i și tînărului să procedeze cu multă prudență.

— Nu fi îngrijorat, tată. Totul are să meargă cum trebuie. Mă întorc curînd, rosti Tugs și ieși alergînd din bordei.

— Ei, ce spune idiotul ăla ? îl întrebă colonelul pe maiorul Ma.

— Acuzația cade, domnule colonel. Depozițiile lui Van An-cen și ale căpitanului I coincid, răspunse Ma, predînd șefului declarația căpitanului de poliție.

— Am prevăzut că așa va fi, zise colonelul, citind raportul și azvîrlindu-l după aceea furios pe masă.

— Trebuie să vă spun, domnule colonel, că iar a venit la mine Va, negustorul. A jurat că e convins de nevinovăția lui Van An-cen și a insistat în fel și chip să fie eliberat.

— Și dumneata ce i-ai spus ?

— I-am răspuns, ca și data trecută, că nu ne ocupăm de el și nu știm nimic despre el.

— Acum cîtva timp l-am fi putut da pe ușă afară pe negustorul ăsta păduchos. Dar acum... E un om bogat, se bucură de o mare influență printre negustorii din oraș și ne dă un ajutor prețios prin livrările de alimente făcute armatei noastre. Poți să-i faci oarecari promisiuni. Dar în anumite condiții. Pentru treaba asta

trebuie să obținem de la el o răsplată cît mai mare. M-ai înțeles ?

— Foarte bine, domnule colonel, răspunse Ma rînjind.

— Pe Van An-cen va trebui să-l eliberăm. Dar înainte de a-l pune în libertate, trebuie să-l arestăm fără tăraioi pe bătrînul Sun Șan-li și să-l interogăm. Bucătarul ar putea să ne dea informații prețioase. Trebuie să lămurim neapărat cine-i acest Van An-cen. Pentru asta trebuie să instalăm în locuința lui un microfon prin care să putem asculta ce vorbește. Trebuie montat în perete, dar în așa fel încît să nu se observe nimic. Ocupă-te de asta dumneata personal. Ia un electrician de-al nostru, care să lucreze în prezența și sub directa dumată observăție.

— Am înțeles ! Cînd socotiți că ar fi cel mai potrivit să pătrundem în locuința nemernicului ?

— Totul trebuie făcut chiar azi. Veți instala microfonul pînă la ora unu noaptea. După ce-și termină electricianul treaba, luați un zugrav care să refacă zugrăveala pe perete. Pentru asta trebuie să-l folosiți pe bătrînul care a zugrăvit apartamentul. Mă refer la zugravul pregătit special pentru Van An-cen. Dumneata îl cunoști, nu-i așa ? Așadar, la ora unu treizeci îl aduci la mine, dar pe ascuns. Ai lui nu trebuie să știe încotro și pentru ce pleacă. Să ia cu el tot ce-i trebuie pentru lucru.

Colonelul deschise apoi seiful și scoase un microfon cu cablul și capetele de rezervă respective.

— Țsta-i un ajutor de nădejde ! L-am folosit pentru prima oară cu succes acum zece ani, cînd lucram la Harbin. Să încercăm de data asta să ascultăm un alt bolnav. Poate că, în sfîrșit, vom izbuti să punem un diagnostic corect, rosti colonelul cu vocea lui dogită, izbucnind într-un rîs sacadat.

— Ha-ha-ha ! rîse și maiorul arătîndu-și slugărnicia față de șeful lui. Bine le-ați ticluit pe toate ! Cum nu mi-a dat și mie prin minte pînă acum ?

— Zugravul trebuie, așadar, să lucreze sub directă dumată supraveghere. Pînă va fi totul gata, locuința lui Van An-cen trebuie supravegheată discret. După ce își va îndeplini misiunea, îi dai bătrînului niște însoțitori.

I-a venit de mult timpul să se întâlnească cu spiritele strămoșilor săi. Pe drum, însoțitorii vor trebui să-i dea ajutor în această privință. Sper că m-ai înțeles, nu ?

— Perfect, domnule colonel. Ce facem însă cu Țzo Li-țze ? Să-l trimitem și pe el să-și regăsească strămoșii ?

— Nu, deocamdată nu. Dar scarmănă-l în așa fel, încît să vadă negru înaintea ochilor. Spune-i pe față că îl bănuim a fi și agentul celorlalți și că nu vom admite așa ceva. Dacă vrea să recîștige încrederea noastră, să ne raporteze amănunțit tot ce are să povestească Van An-cen funcționarilor firmei despre arestarea sa. Pînă nu se va lămuri definitiv problema cu Van An-cen, nu trebuie să-l înlăturăm pe Țzo Li-țze. Avem timp pentru asta. Disparația lui s-ar putea să-i folosească lui Van An-cen. Sau poate dumneata ești de altă părere ?

— Nu, sînt în totul de acord cu dumneavoastră, domnule colonel.

— Dacă-i așa, treci la fapte ! Da ! Nu uita lucrul cel mai de seamă. Trebuie arestat bătrînul Sun Șan-li. Și nu mai tîrziu de orele opt seara. Dar asta nu e destul. Mai trebuie îndepărtată pentru oarecare vreme și Tugs. Poate vei reuși s-o ademenești la locuința dumitale și să faci în așa fel încît să nu poată pleca de la dumneata cîtva timp. Dacă n-are să vrea de bună voie, poți... Numai fără scandal. Știi dumneata... căluș, automobil și așa mai departe. Prefă-te că ești îndrăgostit de ea și spune-i că ai recurs la forță numai fiindcă ai vrut să fii cu ea, că nu poți fără ea etc., etc. La nevoie, promite-i căsătoria. Chiar dacă bătrînul și fiică-sa nu-s ajutoarele lui Van An-cen, îi sînt în orice caz prieteni, iar fata se pare că se cam agață de gîtul lui. Nu-i exclus ca în timpul absenței sale, banditul să le fi cerut să-i supravegheze locuința, așa că măcar pentru noaptea asta e bine să fie îndepărtați. Afară de asta, în curtea firmei și în jurul ei trebuie pusă pază. Toți suspecții trebuie arestați pe loc și duși la închisoare. Fără măsurile acestea, operația ar putea da greș. Dacă Van An-cen va afla că în ajunul eliberării sale i-am vizitat locuința, poate bănuiește imediat despre ce este vorba și tot planul nostru se va spulbera ca o bășică de săpun... Cînd te vei întoarce acasă, după ce vei fi pregătit totul, spune-i

lui Tugs că în ziua aceea urmează să fie eliberat Van An-cen și sfătuiește-o să se ducă la el și să-l îngrijească, deoarece, chipurile, a slăbit foarte mult. Spune-i, de asemenea, că arestarea lui a fost o simplă neînțelegere. Tugs va merge îndată acasă la Van An-cen, așa că putem afla multe prin microfonul nostru, care își va îndeplini imediat misiunea. Sper că totul e lămurit?

— Da, domnule colonel. Îmi permiteți să mă retrag?

După ce, în urma interogatoriului, a fost îmbrâncit din nou în celulă, rămânând singur, Van An-cen izbucni fără să vrea în râs: tare era caraghios colonelul acela pitic, ciupit de vărsat și turbat de mînie. Felul cum s-a desfășurat interogatoriul și mai cu seamă izbucnirea lui Ken avuseseră darul să-i confirme bănuiala: serviciul de contrainformații nu numai că nu știa nimic precis despre el, dar urmărea și o pistă greșită, luîndu-l drept altcineva. În ciuda amenințărilor colonelului, Van An-cen era din ce în ce mai convins că japonezii vor fi nevoiți să-l elibereze. Mai mult ca sigur că i-au percheziționat locuința, dar tot atît de sigur e că n-au descoperit ascunzătoarea. Sau poate că-i ascund în mod intenționat această descoperire? Într-un asemenea caz, va trebui să declare că și-a construit o ascunzătoare pentru a-și putea dosi acolo averea, în cazul cînd se vor produce dezordini în oraș.

„Ken e foarte priceput la provocări, deși e tare nervos, dar nu-i atît de cretin ca locțiitorul său. El va hotărî probabil să-mi dea drumul, dar va continua «cercetarea». Altfel n-ar face două parale ca șef al serviciului de contraspionaj”, își spuse Van An-cen. Numai de-ar ajunge să fie liber. Cu copoii lui Ken se descurcă el. A mai scăpat de atîtea ori. După ce va fi pus în libertate, va trebui cu orice preț să se ducă la Cianciun și să ia legătura cu „A”. Amintindu-și de el, Van An-cen zîmbi emoționat. De omul acesta îl leagă o prietenie veche, călită în lupta dusă împreună împotriva dușmanului comun.

„A” și-a pierdut de timpuriu mama. Cînd avea șapte

ani, tatăl lui, pe atunci mobilizat în trupele gunului hargin Bavujav l-a dus la Mukden și l-a lăsat acolo unui vechi prieten al său, un comerciant japonez, care urma să aibă grijă de el. Tatăl lui „A” a căzut în lupte și japonezul l-a înfiat pe băiat. „A” a izbutit să termine școala japoneză de ofițeri, după absolvirea căreia a fost promovat în rândurile locotenenților și a fost numit într-o funcție modestă la statul-major al armatei din Cianciun. Originea mongolă și nepriceperea lui de a se ploconi în fața superiorilor l-au împiedicat să avanseze, deși a învățat întotdeauna foarte bine și a absolvit școala în mod strălucit. E adevărat că pe Ganjurjav, fiul gunului Bavujav, care a terminat o dată cu el aceeași școală militară, naționalitatea mongolă nu l-a împiedicat să obțină titlul de general-locotenent și să devină șeful statului-major al Armatei a 9-a. Dar Ganjurjav era gun, cu alte cuvinte trădător al poporului său. În schimb locotenentul „A” și-a legat încă din anii tinereții soarta de lupta pentru eliberarea națională a patriei și izbăvirea oamenilor muncii de asuprirea exploatatorilor. Van An-cen își aducea aminte cu recunoștință de ajutorul de neprețuit pe care i l-a dat „A” de atâtea ori. Acum, când trebuia să obțină planul fortificațiilor de la Hingan, colaborarea locotenentului „A” avea să fie hotărâtoare. Va risca oare Ken să se folosească de niște acuzații false și să nu-l pună în libertate? Atunci întregul plan se va nărui și totul se va transforma într-o înfrângere. Dar asta nu e posibil. Trebuie să fie liber și va fi. Va găsi el un mijloc să iasă de aici. Sarcina pe care i-a încredințat-o patria trebuie să fie îndeplinită!

Van An-cen își înalță capul și privi prin fereastra mică a celulei. Zări un porumbel care se opri din zbor lângă gratii. Vîrîndu-și capșorul printre ele și aplecîndu-l într-o parte, porumbelul îl privea pe deținut, de parcă voia să-i spună ceva.

— Te uiți la mine, porumbelule, și mă compătimești pentru starea nenorocită în care mă aflu? Sau ai venit de departe ca să-mi aduci cuvinte de alinare de la iubita mea și de la copilul meu?

Și tot uitîndu-se la porumbel, această pasăre simbolică, se pomeni gîndindu-se la pace. Va domni oare în curînd

pacea pe pământ, pacea așteptată de popoarele care au suferit atît de mult? Nu, pacea nu poate veni de la sine, ea trebuie cucerită, trebuie să lupți pentru ea. Trebuie mai întîi distruse acele forțe cumplite care îi taie drumul, care se tem de ea, cum se teme cîrțița de soare. El, Van An-cen, și-a închinat toate puterile și întreaga viață acestei lupte și îi va rămîne credincios pînă la moarte.

— Vrei să mă iei cu tine, porumbelule? Dar, după cum vezi, nu pot să-mi iau zborul de aici... Aripile mele sînt deocamdată legate. Zboară tu, porumbelule, fără mine! Zboară la cei ce-mi sînt aproape și la prieteni și transmite-le salutul meu. Spune-le că sînt în viață, că moralul meu e întreg și că numai o dată cu viața s-ar frînge și voința mea de a lupta împotriva dușmanilor noștri.

Parcă dînd ascultare cuvintelor lui Van An-cen, porumbelul bătut din aripi, se ridică spre înălțimi și dispăru în depărtările cerului albastru.

Pe coridor răsunară pași grei. Se auzi zgomotul cheii în broască și masiva ușă de fier se deschise scîrțîind. În prag apărură comandantul închisorii și temnicerul.

— Azi începem de aici, rosti comandantul.

Îl scoaseră brutal pe Van An-cen din celulă și îl duseră în camera de tortură. Ajuns din nou acolo, fu culcat pe o bancă, cu fața în sus. Doi călăi îi răsuciră mîinile și i le înțepeniră sub bancă. Apoi îi legară picioarele de ea. Pe Van An-cen îl durea trupul din pricina bătăilor suferite de curînd, îi era greață și nu era în stare să opună nici o rezistență.

— Mi se pare că moare de sete! Ia tratează-l cu niște ceai cu ardei roșu. Parcă asta așteaptă, rosti comandantul întorcîndu-se spre temnicer și rîzînd în timp ce învîrtea în mînă o vergea.

Temnicerul începu să-i toarne lui Van An-cen în nas conținutul unui ceainic. Van An-cen se înecă, dar spre mirarea lui, nu simți durerea sfișietoare la care se aștepta. Totuși, pentru a-și înșela călăii, își schimonosi fața ca în chinurile unei dureri insuportabile, strănută de mai multe ori, începu să se sufoce și se prefăcu că-și pierde cunoștința.

— Ai să ne spui acum adevărul, pui de cătea ? strigă la urechea lui comandantul, trăgându-l de păr. Apoi iar se întoarce către temnicer și îi porunci : Cară hoitul ăsta înapoi și vino la mine. Trebuie să adăpăm și celelalte vite.

Temnicerul îl târî pe deținut pînă la celulă. În timp ce-l îmbrîncea, se aplecă spre Van An-cen și îi strecură în mînă un petec de hîrtie, șoptindu-i :

— Din partea sorii dumitale.

— De la care soră ? Ce provocare mai e și asta ?

— Dacă ați simțit că apa a fost fără ardei, puteți fi încredințat că nu-i nici o provocare. Nu vă pierdeți curajul. În curînd ne vom mai întîlni. Eu îmi risc capul. Nu vorbiți prea mult, că o pățim amîndoi, rosti repede temnicerul și trînti ușa.

„Să fie într-adevăr un om de-al nostru ? Sau e vorba de sforăriile lui Ken ? Nu, mai curînd aș crede că Sun Șan-li și Tugs nu stau cu mîinile-n sîn. În orice caz, de vreme ce bilețelul e aici, trebuie să-l citesc.”

Ridicînd peticul de hîrtie aruncat de temnicer, Van An-cen citi : „Floarea ta parfumată încă nu s-a deschis. Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de ea.” Da, scrisoarea era într-adevăr trimisă de Tugs. Floarea nu s-a deschis și mîini străine nu se vor atinge de ea — asta înseamnă că ascunzătoarea n-a fost descoperită. Totul merge bine. Așadar chiar și în închisoare există un om de-al nostru. Dintr-o dată, Van An-cen se simți mai vioi și mai sigur de izbîndă.

Ora două noaptea. Într-una din camerele redacției ziarului *Steagul Albastru*, colonelul Ken și maiorul Ma ședeau unul în fața celuilalt și discutau.

— Puteți fi liniștit, domnule colonel ! Totul a fost executat perfect. Rămîne doar ca bătrînul să refacă zugrăveala și, o dată cu asta, nici dumnezeu nu va mai putea bănuî nimic, raportă mulțumit de sine Ma.

— Dacă e așa, atunci e bine. Nici unul dintre slujbașii firmei nu bănuiește nimic ?

— Nu. N-a fost nici unul prin apropiere. E drept că pe vreo doi am fost nevoiți să-i reținem, iar la poartă stăteau niște cerșetori suspecti, pe care m-am văzut silit să-i expediez în liniște cu duba. Asta pentru orice eventualitate. Acum, domnule colonel, ar trebui rezolvată problema cu Țzo Li-țze. Cred că mai avem nevoie de el taman ca de pețitor după nuntă. Poate că n-ar strica să profităm de faptul că l-a calomniat pe Van An-cen, să-l acuzăm de provocare și în felul acesta să-l înlăturăm, propuse maiorul, căruia nimic nu-i făcea mai multă plăcere decît operația numită de el „înlăturare”.

— Nu, obiectă pe un ton iritat Ken. De altfel, am mai vorbit o dată despre asta. Deocamdată e prematur. Un cîine viu e, totuși, mai bun decît un tigru mort. Chiar dacă Van An-cen nu-i unul și același cu Cijou și n-a avut nici un amestec la atacarea depozitului de arme, rămîne o persoană dubioasă. Trebuie cu orice preț să ne lămurim pînă la capăt în această privință. Înlăturîndu-l chiar acum pe Țzo Li-țze, l-am pune și mai mult în gardă pe Van An-cen, care își va ascunde ghearele ca o pisică. Nu face nimic dacă bănuiește că Țzo Li-țze e cel care l-a calomniat, sau că e agentul nostru. Mai bine să creadă că a fost victima unei calomnii, decît să înțeleagă că îl mai bănuim și de altceva. Sigur că acum are să se ferească de Țzo Li-țze ca de un lepros. Dar asta ne poate fi de folos, fiindcă Țzo Li-țze va juca rolul unui paravan, pentru a ascunde pe ceilalți informatori. Nu, deocamdată nu ne vom atinge de el. Nici împrejurările în care ne aflăm nu ne permit să dăm cu piciorul unor agenți. Dumeata ia-l însă la rost și scutură-l bine, să i se facă inima cît un purice !

— Am înțeles, domnule colonel ! Permiteți să-l aduc pe zugrav ?

— Da !

Ma dispăru și peste puțin timp se întoarse însoțit de un bătrîn înalt și ciolănos, pe care localnicii îl cunoșteau sub numele de Sun Da-ghe. Bătrînul se bucura de multă stimă, fiind priceput în meserie și un patriot cu convingeri democrate. Prin anul 1930, cînd japonezii au ocupat Manciuria, desenase o caricatură antijaponeză, devenită

foarte populară, fapt pentru care a fost arestat și a cunoscut amarul închisorii din Mukden.

Ocolind privirea ochilor negri și vioi, adânciți sub sprâncenele cărunte ale bătrînului zugrav, Ken se uită pieziș la fața lui cu pomeți proeminenți și cu mustăți cărunte și lungi care coborau pînă la bărbie.

— Ia loc, onorabile Sun Da-ghe ! spuse colonelul oferind zugravului un scaun. Te-am invitat aici cu rugămintea să ne execuți o mică lucrare.

— Sînt întotdeauna bucuros să lucrez. Nu înțeleg, însă, de ce a trebuit să fii sculat la miezul nopții ? întrebă zugravul fără ocol.

— Ne cerem scuze, dar e vorba de o lucrare extrem de urgentă. Am primit pe neașteptate vestea că sosește o persoană foarte sus-pusă. Trebuie deci să i se pregătească urgent o locuință. Pentru dumneata nu e o treabă prea grea și socotim că o vei termina pînă dimineța.

— Nu știu dacă am să vă pot satisface, domnule, și dacă am să pot face față pretențiilor dumneavoastră.

— Sînt sigur că vei face față, scumpe domn, de asta sînt sigur. De altfel, pentru a fi deplin liniștit, ai să fii bine plătit.

— Nu alerg după bani și m-am obișnuit să nu iau mai mult decît se cuvine pentru lucrare. Și-apoi, după cum spuneți, e vorba de un fleac, așa că nu știu dacă mai e cazul să vorbim despre plată...

— Orice muncă trebuie plătită. Iar noi sîntem obișnuiți să răsplătim cu dărnicie, replică Ken.

„De ce or fi atît de grăbiți strigoii ăștia ? se gîndi Sun Da-ghe. Ce persoană importantă a binevoit să poftască pe la noi ? Să-l scoli pe om noaptea din pat ! Nu mai țin seama de faptul că ești bătrîn, sau că ești bolnav. Puțin le pasă de toate. Cînd are să-i înghită oare pămîntul pe diavolii ăștia ?”

Răspunse însă cu glas tare :

— Bine, arătați-mi ce trebuie să fac. Dacă îmi stă în putință, am să execut lucrarea. Și îmi veți plăti atîta cît face.

— N-o să te nedreptățim, spuse colonelul cu vocea lui de bas și se adresă apoi lui Ma : Condu-l te rog pe

dumnealui, domnule Ma. Nu uitați să luați vopselele de care veți avea nevoie.

— Poftiți, spuse Ma și ieși împreună cu bătrînul zugrav.

„Dacă Van An-cen e una și aceeași persoană cu Cijou, microfonul ne va ajuta să-l demascăm, își spuse Ken, după ce rămase singur. Deocamdată nu ne rămîne decît să-l interogăm cît mai amănunțit pe Sun Șan-li. O să-i aplicăm cîinelui cîteva vergele înroșite în foc și îndată are să înceapă să schelăie. Mai tîrziu, îl vom aresta din nou pe Van An-cen și o să-l facem să asculte banda cu înregistrarea convorbirilor lui. Are să fie un spectacol interesant. O să holbeze ochii ca un vițel la poarta nouă !”

Majorul îl conduse pe Sun Da-ghe pe strada Sinanțze. Secera lunii lumina slab împrejurimile. Cerul senin era presărat cu stele mărunte, care licăreau ca niște fulgi de nea gata să cadă. Circulația pe străzi încetase demult. Orașul Vaniemiao dormea, cufundat într-o liniște deplină.

Pe drum, zăriră o mulțime de cerșetori care dormeau pe lîngă garduri. Aspectul jalnic al acestor nenorociți trezi în conștiința zugravului imaginii pe care ar fi dorit să le aștearnă pe pînză și care trebuiau să reprezinte scene din viața patriei sale în acest an de grele încercări.

Cînd ajunseră aproape de porțile masive de fier ale firmei Va, le ieșiră în întîmpinare doi oameni îmbrăcați în veșminte negre. Erau ofițerii puși de pază cu două ore înainte de venirea lor. Majorul intră împreună cu zugravul pe poartă și dispărură în fundul curții. Ofițerii încuiară din nou poarta, apoi, trecînd în cealaltă parte a străzii, se așezară la pîndă.

— V-aș ruga să lucrați fără să faceți zgomot. N-am vrea să se afle că aici va locui o persoană importantă, spuse Ma oprinduse în fața ușii locuinței lui Van An-cen. Cu un gest degajat, de stăpîn, scoase cheile și descuie ușa. Trecură prin antreu și intrară într-o cameră mare, care se vedea că folosea ca salon. Ferestrele erau acoperite cu perdele groase, negre ; lumina era aprinsă. Zugravul recunoscă îndată apartamentul în care fusese adus : era al asociatului firmei comerciale „Va”, adică al dom-

nului Van An-cen. Și deodată se simți cuprins de o vagă bănuială.

— Va trebui să lucreți în dormitor. Acolo e stricăță zugrăveala care trebuie refăcută.

— Bine, hai să vedem, răspunse zugravul.

Mobilele erau acoperite de praf și lipsa de aer făcea ca apartamentul să pară nelocuit. „Ce s-o fi întâmplat cu cel care locuia aici?” gîndi bătrînul și începu să se simtă stingherit. Începu totuși să se pregătească de lucru, apucîndu-se să amestece vopselele pentru a obține culorile și nuanțele necesare.

Urmărindu-l cu atenție, cu ochii lui bulbucați, maiorul observă îndată umbra care trecuse peste fața bătrînului.

„Ce-o fi gîndind vulpoiul ăsta bătrîn? Nu cumva a intrat la bănuieli?” își spuse Ma.

Dorind să spulbere orice bănuială din partea zugravului, rosti cu indiferență :

— După cum vedeți, e o treabă destul de ușoară. Peretele a fost lovit cu ceva, sau poate că zugrăveala a căzut singură. Iar vreun prost, probabil unul dintre lucrătorii firmei, s-a apucat și a mînjit totul cu vopsea albă. Uitați ce pată a făcut !

— Tot trebuia acoperit mai întîi cu alb, obiectă blînd bătrînul, schițînd un zîmbet. Văd că vopseaua e distribuită egal. Urmează să fie așternut fondul gălbui-verzui și abia după aceea vin desenate înfloriturile.

În timp ce-i răspundea maiorului, bătrînul nu înceta să se gîndească la Van An-cen. Își aminti deodată că deunăzi auzise pe cineva spunînd că tînărul ar fi dispărut, sau chiar ar fi fost arestat. Sun Da-ghe nu-l cunoștea, îl văzuse doar în treacăt de cîteva ori, dar fața lui Van An-cen i se păruse simpatică. Se vedea că omul e inteligent. Avea în ochi o privire vie și pe buze un zîmbet plăcut.

— Hai, dă-i drumul la treabă, domnule ! izbucni deodată maiorul pe un ton poruncitor.

— Scuzați-mă, dar încă nu sînt gata vopselele. Tenta necesară nu se obține cît ai bate din palme, îi răspunse calm bătrînul. Apoi, după o scurtă pauză întrebă : Mi se pare că asta e locuința asociatului firmei „Va”, domnul Van An-cen ?

— Se poate. După cîte ştiu, sînteţi prieten bun cu dînsul, spuse Ma rîzînd forţat.

— L-am văzut cu totul de două sau trei ori, dar locuinţa o cunosc : eu am zugrăvit-o.

— Aşa ? făcu maiorul. Cine să fi stricat peretele ? Dacă n-ar fi fost mîzgăleala asta aici, n-ar fi trebuit să munciţi acum.

— Dar de ce vă grăbiţi atît de tare, domnule maior ? Oare înaltul dumneavoastră oaspete trebuie să sosească chiar astăzi ?

— Da, tocmai asta e, că soseşte astăzi, răspunse Ma. Scoţînd din buzunar ţigările, îi oferî şi bătrînului să fumeze.

— Mulţumesc, dar nu fumez, spuse zugravul parcă preocupat de un gînd.

„Da... Ceva nu-i în regulă aici ! Mobilele şi toate lucrurile sînt acoperite cu praf, un strat care se vede că s-a aşternut de mai multe zile. Asta înseamnă că Van An-cen n-a mai dat pe-acasă de multă vreme. Cum se poate, prin urmare, ca, în lipsa lui, locuinţa să fie dată altcuiva ? Sau poate a pus-o chiar el la dispoziţia acestui vizitator ? Dar de ce cu atîta timp înainte ? Ori o fi adevărat ceea ce se zvoneşte, că Van An-cen e arestat ? În orice caz, reparaţia asta urgentă dă de bănuît.” Între timp, bătrînul aşternuse peste pata albă un strat de culoare galben-verzuie. După ce uscă stratul nou cu o uscătoare specială cu jărat, luă pensulele, pregătindu-se să deseneze înfloriturile. Din întîmplare, ciocăni cu degetul mic în perete şi după sunet îşi dădu seama că în acel loc se află sub tencuială un spaţiu gol. Fără să vrea, se convinse definitiv că sub zid se află ascuns ceva. Auzise nu o dată că există nişte aparate speciale pentru a trage cu urechea şi că acestea sînt montate deseori în perete. Sosirea neaşteptată a unui superior trebuie să fie o mînciuună sfruntată. El, aşadar, fusese chemat să camufleze obiectul unui complot murdar îndreptat împotriva lui Van An-cen. „N-am nici o legătură cu acest Van An-cen, pe care la o adică nici nu-l cunosc, dar de vreme ce aştia uneltesc ceva rău împotriva lui, cred că-i de datoria mea să-l pre-

vin. Ce semn i-aş putea lăsa fără ca bulbucatul ăsta să bage de seamă ?" îşi frământa creierii Sun Da-ghe.

— Grăbiţi-vă ! E destul de târziu, începu să-l ia la zor Ma.

— O lucrare bună nu se face în pripă, îi răspunse zugravul, continuînd să deseneze liniştit.

În cele din urmă găsi o soluţie. Desenă fluturele vierme-lui de mătase, lăsîndu-i neterminate antenele, în speranţa că Ma nu va observa nimic. Uscînd după aceea zugră-veala şi coborînd de pe scară, vîrî pe ascuns o pensulă subţire sub plapuma împăturită a lui Van An-cen. Maiorul, plictisit să mai stea cu ochii pe el, nu băgă de seamă nimic.

„Cum văd, Van An-cen e un om important, îşi spuse iar bătrînul. Trebuie să fie comunist, altfel de ce ar fi urmărit ? Am devenit fără voia mea complicele celor care îl urmăresc. Cine ştie, poate că ăştia vor voi să scape de mine ca de un martor periculos... Din partea mea am făcut tot ce-am putut să-l previn pe Van An-cen. Are să înţe-leagă el semnul meu şi asta are să-l ajute.”

— Am terminat, se adresă el maiorului.

— Atunci să mergem, spuse nerăbdător Ma.

Era grăbit, mai ales că nu apucase toată ziua să fumeze opiu şi nu prea se simţea în apele lui. Se uită clipind din ochi la zugrăveala de pe perete şi se gîndi : „Am impresia că-n oglinjoara asta o să vedem în sfîrşit chipul lui Van An-cen şi o să-i aflăm toate secretele fără ca el să bănuiască măcar !”

— Stimabile, îţi mulţumim pentru lucrare ! E timpul să mergem să-ţi plătim. N-avea grijă. O să-ţi plătim din plin, rînji maiorul, scoţînd revolverul şi îndreptîndu-l spre zugrav.

Aşadar presimţirea nu l-a înşelat pe bătrîn ! Sînt într-adevăr hotărîţi să-l ucidă. Ce să-i faci ? ! Oricît ai vrea să mai trăieşti, tot trebuie să mori odată. Dorinţa de a trăi e însă veşnică şi mai devreme ori mai târziu oamenii vor izbuti să-şi făurească o viaţă liberă şi fericită. Sun Da-ghe îşi străbătuse drumul vieţii în mod cinstit. Iar dacă Van An-cen este unul dintre cei care luptă pentru o viaţă nouă, înseamnă că a izbutit şi el să facă un bine, că n-a trăit zadarnic nici chiar ultimele clipe ale vieţii.

Peste câteva clipe ușa se deschise și intrară santinelele care stătuseră în spatele ei. Îi răsuciră bătrînului mîinile și i le legară la spate. Scoțîndu-l după aceea pe poartă, îl îmbrînciră în ghionturi spre închisoare.

CAPITOLUL

VIII

In libertate

— Fiule ! Dragul meu ! În sfîrșit ! exclamă Va întinzînd mîinile către Van An-cen și pregătindu-se să-l sărute.

Călcînd cu pași apăsăți, încît gema dușumeaua sub el, Va se grăbi să iasă de după teighea, dar de emoție nu izbutea să deschidă ușa !

— Vai, cum ai slăbit, sărmanul de tine ! Ești complet schimbat la față !

— Nu face nimic ! Principalul e că sînt în viață și ne-am întîlnit din nou. Dacă oasele-mi sînt întregi, crește și carnea la loc, spuse zîmbind Van An-cen, apoi deschise liniștit mica ușă ce-l despărțea de magazin.

— Ce-au avut cu tine ? Hai, stai jos. Uite un scaun. Prin urmare ți-au dat drumul ? se agită Va, sincer emoționat.

Van An-cen se lăsă încet pe scaun.

— După cum vedeți, m-au eliberat. De data asta, m-am convins personal că zicala : „Defăimatul n-ar scăpare” nu e bună, fiindcă, iată, eu unul m-am salvat, cu toate că am trecut prin multe în această jumătate de lună.

— Noroc că nu te-au tîrît la judecată.

— N-au avut de ce. Doar n-am făcut nici o crimă.

— Sînt convins. Și cine e ticălosul care a îndrăznit să te calomnieze ? Cum poți să ponegrești un om nevinovat ? Ce fel de om o fi netrebnicul care te-a aranjat în halul ăsta ? rosti indignat Va, dînd din cap.

— Se mai găsesc și oameni din ăștia ! Probabil că despre ei se spune : „Mîța blîndă zgîrie rău”. Din pricina unui asemenea om am suferit ! spuse Van An-cen.

În clipa aceea în magazin își făcu apariția un tânăr, un funcționar al firmei, care se ocupa cu încasarea datoriilor.

— Vă salut, domnule director ! Vai ! Arătați atât de obosit ! exclamă uimit tânărul, uitându-se atent la Van An-cen.

— A trebuit să birui o boală grea, dragul meu, și-am cam zăcut în ghearele morții. Se vede însă că mi-a fost scris să mă mai întâlnesc o dată cu dumneata. Cum o duci, cum te simți ?

— Sînt sănătos. Ce să fie cu mine ? Dar dumneavoastră ar trebui să vă duceți să vă odihniți.

— Lasă, frățioare. Am să mai stau puținel aici și-apoi am să mă odihnesc, zîmbi Van An-cen.

Mai veniră și alți slujbași ai firmei și toți își clătinau capul îndurerăți și spunîndu-și : „Ce istovit pare tânărul director !”.

— Vă mulțumesc, prieteni, pentru interesul ce mi-l arătați, le zise Van An-cen. Dar nu trebuie să fiți îngrijorați din pricina mea. Am să mă refac repede. Am scăpat, în schimb, de bănuiala care mă apăsa.

— Copii, domnul Van An-cen trebuie să se odihnească. O să stați de vorbă cu dînsul mai tîrziu. Acum duceți-vă și pregătiți-i patul și îngrijiți-vă de mîncare. Unul dintre voi să-l caute și să mi-l trimită urgent pe Țzo Li-tze, porunci Va.

— Cum merg treburile firmei, stăpîne ? întrebă Van An-cen.

— Nu prea grozav. În lipsa dumitale, a trebuit să trag singur carul. Și în afară de asta...

Voi să-l anunțe pe Van An-cen despre soarta bucătarului, dar se răzgîndi. Trebuia mai întîi să-l lase să se odihnească. E și așa destul de amărît. Străduindu-se să încheie discuția, începu să-i povestească cum s-au alarmat cu toții cînd a sosit Li de la Apele Fierbinți și le-a spus că el, Van An-cen, plecase de acolo de cîteva zile, dar încă nu se întorsese. Au luat de îndată măsuri, l-au căutat în diverse locuri, dar din păcate fără nici un rezultat.

Cînd i se aduse la cunoștință că s-a întors Van An-cen, Țzo Li-tze simți cum i se împleticesc picioarele de spaimă.

În timp ce se îndrepta spre magazin, unde-l chemase Va, suspina disperat. Prin urmare, toată urzeala lui nu folosise la nimic. Ba mai mult, poate că Van An-cen a aflat că el e cel care l-a denunțat ! Fiara, dacă scapă din capcană, iute se aruncă asupra vânătorului ! Colonelul și maiorul se vor strădui cu siguranță să arunce întreaga vină asupra lui... Cine știe ce are să mai iasă și din asta ? În orice caz, toate au ieșit pe dos.

Cînd îl văzu pe Van An-cen, se repezi aproape alergînd spre el și începu să facă plecăciuni adînci, atît de adînci, încît atingea podeaua cu fruntea.

— Vă salut, iubitul meu ! Mă bucură că vă aflați din nou printre noi ! Am fost foarte îngrijorați în privința dumneavoastră. Vai cît am suferit ! exclamă Țzo Li-tze și mereu suspina și făcea plecăciuni.

— Îmi închipui ! răspunse surîzînd Van An-cen. S-a dovedit, însă, domnule Țzo Li-tze, că uneori calomnia nu izbutește să doboare pe cel calomniat. Cînd nu te aștepți, vezi că trăiește și că e liber.

— Da-a... Calomnia rămîne totuși un lucru îngrozitor, rosti Țzo Li-tze, schimbîndu-se puțin la față și ferindu-se de privirile lui Van An-cen, pentru ca directorul să nu observe cît era de tulburat.

— Amintește-ți ce spune zicala : „Buturuga mică răstoarnă carul mare”, continuă Van An-cen. Interesant mi se pare — domnule Țzo Li-tze — că oamenii pot să mănînce, să bea, să glumească și să rîdă împreună, așa cum facem noi doi, iar după aceea pot totuși să se ponegrească unul pe celălalt.

Țzo Li-tze avu o senzație ca și cum cineva i-ar fi turnat pe țeastă apă clocotită, apoi apă rece ca gheața.

Înțelegînd din aluziile lui Van An-cen despre ce era vorba și temîndu-se că ar putea izbucni o ceartă gravă, Va se grăbi să-i întrerupă.

— Ajunge, prieteni. Tu, fiule, ești tare ostenit. Hai să te conducem acasă.

Luîndu-l de braț, Va și Țzo Li-tze îl conduseră pe Van An-cen pînă la locuința lui.

— Acum, dragul meu, culcă-te ! Și pune-te pe dormit. Iar tu, Țzo, trimite servitorii să-l îngrijească cum trebuie pe bolnavul nostru.

— Am înțeles, rosti Țzo Li-tze, pregătindu-se să se retragă.

— Nu trebuie să vă faceți griji. N-am nevoie de îngrijiri. Nu sînt bolnav și pot să mă mișc perfect și singur. Lăsați-i pe toți la treburile lor, să lucreze cum trebuie, pentru firmă. Asta va fi cea mai bună îngrijire pentru mine.

— Dacă-i așa, fie cum zici ! rosti Va. În orice caz — se întoarce el către Țzo Li-tze — poruncește să i se aducă cît mai repede de mîncare.

— Bine, răspunse Țzo Li-tze și se îndepărtă grăbit. „Mii de draci ! Cum am putut comite o asemenea greșală ? continua el să se vaiete. Ce-ar fi dacă”... Țzo Li-tze se simțea de parcă i se aruncase de pe acum un sac în cap. Probabil că șefii știau că povestea lui cu cuțitul... Îl vor lua de gît ! Va trebui să susțină cu tărie că a găsit într-adevăr cuțitul lîngă casa lui Van An-cen. Să nu se dea de gol. Sau poate să mai născocească ceva ? S-ar putea găsi destule mijloace pentru a putea scăpa de neobrăzatul ăsta. Dar nu, așa ceva ar fi deocamdată nepotrivit. S-ar putea să-i dăuneze tot lui. Cum se face însă că l-au eliberat ? Doar nu poate fi vorba de „legalitate”...

— Totuși, fiule, fă cît mai puține eforturi fizice. Trebuie să te refaci. Ai grijă de tine și lasă oamenii să te îngrijească.

— Mulțumesc, stăpîne. E de prisos. Am să dorm bine la noapte, iar mîine, dacă-mi permiteți, am să viu acasă la dumneata și am să mă odihnesc acolo.

— Așa e foarte bine ! Voi fi foarte bucuros să te primesc. Ai să găsești totul la dispoziție. Acum mă duc. Înzdrăvenește-te, mai spuse Va, sculîndu-se de pe scaun.

— Îți mulțumesc, stăpîne. Mîine dimineață am să viu neapărat.

— Vino, vino dragul meu ! De altfel, te rog să faci totul cum vrei, dar nu în dauna sănătății. La revedere !

„De ce nu s-o fi arătînd pînă acum Sun Șan-li ? Dacă ar fi aici, ar fi apărut pînă acum”, se îngrijoră Van An-cen. Intrînd după aceea în dormitor, se așează pe canapea.

Foarte curînd i se aduse prînzul. Împreună cu una din slugi, veni și tînărul care se ocupa cu încasarea datoriilor.

— Nu mai aveți nevoie de nimic, domnule director ? îl întrebă el prietenos pe Van An-cen.

— Mulțumesc, am tot ce-mi trebuie. Numai că nu înțeleg — zîmbi Van An-cen — de ce ai devenit dumneata bucătar ? Unde e bătrînul Sun Șan-li ?

Tînărul se fîstîci. Nu voia să povestească despre arestarea bucătarului, gîndindu-se că vestea l-ar putea amări pe Van An-cen, care și-așa arăta destul de deprimat și obosit. Dar nici să se eschiveze de la răspuns nu putea. Oare arestarea bucătarului și întîmplarea cu Tugs să aibă vreo legătură cu neplăcerea pricinuită directorului ? Pare-se că e foarte important pentru Van An-cen să afle totul cît mai curînd.

De aceea tînărul răspunse cu glas scăzut :

— Bătrînul bucătar și fiica lui au dispărut pe neașteptate.

— Au dispărut ? Au plecat undeva ? întrebă calm Van An-cen.

— Nu ! Se spune că bucătarul ar fi fost arestat.

— Prostii ! O simplă născocire. Cine ar putea avea nevoie de un bătrîn inofensiv și neajutorat ? Ce vină i s-ar putea găsi ?

— Sînt arestați, totuși, și oameni nevinovați. Poate că vor să afle ceva de la el în legătură cu alții.

— Hm ! Nu prea văd ce poate ști în afară de numirea bucatelor și de metodele lor de preparare !

— Asta așa e. Dar oricît de ciudat ar fi, bătrînul a fost totuși arestat.

— Și cu Tugs ce e ? întrebă Van An-cen la fel de calm.

— Se spune că a fost dusă la locuința maiorului Ma.

— A fost dusă ? Nu cumva s-a dus singură la el, să se intereseze de soarta tatălui ei ?

— Nu cred, răspunse tînărul, coborînd privirea. Iar cum Van An-cen nu mai întrebă nimic și începu să mănînce, mai așteptă puțin, lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt, apoi plecă.

Rămas singur, Van An-cen dădu farfuriile la o parte. Nu-i ardea de mîncare. „Aşadar l-au arestat pe bătrîn. A făcut oare vreo greşală, sau s-a trădat cu ceva? Sau, şi mai probabil, bandiţii speră să afle de la el ceva despre mine şi să vadă cum reacţionez auzind de arestarea lui? Totodată, nu-i exclus ca, eliberîndu-mă pe mine şi arestîndu-l imediat pe Sun Şan-li, să urmărească a semăna neîncredere între noi. Neîncredere... Dar nu văd ce nevoie aveau s-o îndepărteze de mine şi pe Tugs? De vreme ce îi interesează relaţiile dintre mine şi ea, ar fi fost mai normal să nu se atingă de ea şi să ne ţină sub o observaţie cît mai atentă. Dar dacă Ma a hotărît să profite de ocazie şi să necinstească fata? Cîinele!”

Cuprins de aceste gînduri chinuitoare, îşi lăsă capul pe braţe.

Ce să facă? Nu poate s-o părăsească pe Tugs la nenorocire. Dacă i se întîmplă ceva, n-are să-şi ierte niciodată. Iar pentru bătrînul Sun Şan-li ar fi o lovitură îngrozitoare. Pe de altă parte, însă, el nu poate, nu are dreptul să rişte şi să se dea de gol. Orice pas nesăbuit poate periclita întreaga organizaţie, poate să atragă atît asupra bătrînului cît şi a fiicei o nenorocire şi mai mare. Şi totuşi... Trebuie să rişte. În fond, în ceea ce priveşte fata, riscul n-ar fi prea mare. Acţiunile directe, hotărîte, au darul să pună adesea în derută pînă şi pe duşmanul cel mai experimentat. Cînd se aşteaptă că te vei ascunde de el, că te vei strădui să stai în umbră, ca să nu-şi mai amintească de tine, iar tu apari deodată în faţa lui şi îl provoci la o „discuţie deschisă”, abia se dezorientează. În orice caz, o asemenea atitudine nu poate constitui o probă împotriva celui care o adoptă. Da! Aşa trebuie să facă! În cel mai rău caz, va spune că e îndrăgostit de dînsa, că Tugs e logodnica lui şi că nu se putea să nu-l preocupe soarta ei.

Luînd această hotărîre, Van An-cen se ridică, ieşi din casă şi porni spre locuinţa maiorului Ma.

După aerul umed şi stătut din celulă, pe care o părăsise doar de cîteva ceasuri, aerul de afară i se păru la început deosebit de curat şi plăcut. Curînd însă pulberea galbenă şi uscată care se ridica de pe străzi începu să-i umple nările şi să i se așeze pe buze. Soarele dogorea fără

milă. Pămîntul era atît de încins, încît îi ardea tălpile prin încălțămîntea chinezească, ușoară și subțire. Trupul, acoperit de vînațăi de pe urma bățăilor primite de curînd, îl durea, iar picioarele slăbite refuzau să-l poarte. În ciuda arșitei, avea frisoane și fața i se umplu de o sudoare rece. Se opri de cîteva ori, ca să-și mai tragă sufletul și să-și adune puterile.

Ajuns în dreptul locuinței lui Ma, constată că portarul lipsea și că plecase uitînd să încuie poarta. Pătrunse deci nestingherit în grădina mică în fundul căreia se afla casa maiorului.

Urcînd pe terasă, Van An-cen împinse ușor ușa și se pomeni într-o cameră mobilată în stil chinezesc. Nu era nimeni acolo. Storurile erau trase și sub un abajur de sticlă roz ardea o lampă. Pe o măsuță joasă se afla o pipă din lemn negru, cu ciubuc de lut, din cele pentru fumatul opiului. Dintr-o cameră alăturată se auzeau voci.

Van An-cen trase cu urechea și recunoscă glasul maiorului.

— Nu fi îngrijorată, prostuțo, am să mă străduiesc să-i vin în ajutor tatălui tău. Vezi bine că pe fratele tău adoptiv l-au eliberat. S-au lămurit și i-au dat drumul. Nici pe tatăl tău n-or să-l țină mult. Tu însă trebuie să fii a mea. Trebuie să-mi făgăduiești ! De altfel sînt gata să mă căsătoresc cu tine. De ce taci ? Răspunde-mi, ai să fii a mea ?

— Pot oare să mă gîndesc la așa ceva, cînd sînt atît de îndurerată ? răspunse Tugs printre lacrimi.

— Ți-am spus doar că n-ai de ce să fii îngrijorată. Înțelege odată, prostuțo, că ai să fii fericită cu mine. M-am îndrăgostit de tine din ziua cînd te-am văzut pentru prima dată la prînzul de la patronul firmei. Vino lîngă mine ! Lasă-mă să te sărut !

Se auzi un zgomot și țipătul fetei :

— Lăsați-mă ! Eu nu vă iubesc, nu vreau...

— Așa ! Te împotrivești ? Ei lasă ! Ai uitat în mîinile cui te afli ?...

— Dă-te la o parte, ticălosule ! Mai degrabă mor, decît să mă las necinstită de tine ! Lasă-mă, lasă-mă ! țipa mînioasă Tugs.

Nu mai putea zăbovi. Van An-cen se îndreptă hotărît spre uşa din dosul căreia se auziseră şipetele. Din odaie se auziră paşi repezi. Ticălosul scăpase, pesemne, fata din mîini. Van An-cen bătu furios în uşă. În prag apăru maiorul. În spatele lui stătea Tugs, palidă, cu părul despletit şi cu faţa udă de lacrimi. Zărindu-l pe Van An-cen, Ma se fistîci. Ochii i se holbară de mirare şi păreau gata să-i iasă din orbite.

— Domnul Van An-cen? Mă bucur că vă văd la mine. Cărui fapt îi datorez această plăcere? rosti Ma, străduindu-se să aducă un surîs pe faţa lui de cal. Poftiţi vă rog, intraţi!

La început, Tugs parcă încremenise. Apoi, cuprinse năvalnic gîtul lui Van An-cen şi se lipi de pieptul lui.

— Fratele meu! Ce fericită sînt că vă revăd! exclamă ea, gîfîind de emoţie.

Maiorul îi pofti pe oaspeţi să ia loc pe scaune, iar el se aşeză pe canapeaua aşternută cu rogojini galbene-aurii, pe care se aflau o mulţime de perne de mătase înflorată.

— Aşadar, cărui fapt îi datorez fericirea de a vă vedea la mine, domnule Van An-cen? Întrebă el din nou, mutînd pe măsuta din faţa lui piesele garniturii pentru fumat opiu şi îndreptînd fitilul lămpii. Ca şi în prima cameră, storiurile ferestrelor erau trase şi lumina aprinsă, de parcă ar fi fost seară.

— Am trecut prin preajma casei dumneavoastră, domnule maior, şi, amintindu-mi de amabila dumneavoastră invitaţie de a vă face o vizită, am hotărît să mă folosesc de ocazie. Afară e o arşiţă cumplită şi un praf de nedescris. Se vede că sînt atît de slăbit, încît abia-mi mai tîrăsc picioarele. Am simţit deodată că se învîrtesc toate în jurul meu şi prin faţa ochilor mi se roteau nişte cercuri. Mai lipsea puţin şi aş fi căzut. Mi-am amintit atunci că locuinţa dumneavoastră se află pe aproape. Am îndrăznit să intru ca să-mi trag răsuflarea şi totodată să mă sfătuiesc cu dumneavoastră cum aş putea face să-mi recapăt cît mai repede puterile.

— Aţi procedat foarte bine. După cum vedeţi, şi Tugs a venit la mine în vizită. Are o neplăcere, săraca. L-au arestat, nu ştiu de ce, pe tatăl ei. I-am făgăduit

însă că mă voi interesa de dînsul. Tugs mi-a spus de altfel că vă socotește fratele ei adoptiv. Asta e foarte frumos. Cu acest prilej, am lămurit-o că ați fost arestat dintr-o regretabilă confuzie și că o să fiți eliberat. Nădăjduiesc că și tatăl ei va fi pus în libertate cît de curînd.

În timp ce vorbea cu Van An-cen, maiorul se gîdea : „Dracul te-a adus aici ! Colonelul a avut iarăși dreptate. Dacă n-a alergat ea la el, a pornit el în căutarea ei. Asta însă nu schimbă nimic. Chiar dacă sînt prieteni buni. Ea îi zice frate, iar el o numește soră. S-ar putea însă ca în realitate să fie îndrăgostiți unul de altul. Să-l iubească oare Tugs pe dobitocul ăsta ? Bine, distrați-vă deocamdată. Dar orice s-ar întîmpla, dragă Tugs, n-ai să scapi de îmbrățișările mele !”

Suspînînd pe ascuns, Tugs se uita întristată la Van An-cen. Ce slăbit e ! A suferit desigur foarte mult în închisoare, acolo unde suferă acum tatăl ei și Fu Cen.

Cum însă nu voia să-și dezvăluie sentimentele în fața acestui maior ticălos, se stăpîni și nu putu spune decît :

— Ești tare obosit. Ai nevoie de odihnă și de îngrijiri !

— Fata are dreptate, domnule Van An-cen. Într-adevăr, nu arătați prea bine, ținu să adauge Ma zîmbind.

Pironindu-și privirea asupra lui, Van An-cen îi replică prompt :

— Nu e de mirare, domnule maior ! E însă o vorbă pe la noi : „Rănila nu pot spurca trupul, așa cum noroiul nu poate spurca apa curată”.

Ma se prefăcu a nu pricepe aluzia lui Van An-cen și continuă :

— Trebuie să vă odihniți cît mai mult. Ar fi bine să vă petreceți cîteva săptămîni într-o stațiune balneară. Dar mai întîi e nevoie să vă restabiliți complet. Din păcate, văd că nu vă îngrijiți. De ce a trebuit să ieșiți în oraș și să bateți atîta drum, cînd abia v-ați întors acasă ? Ce atîta zor ?

— Îmi era tare dor de aer curat și am vrut să mai văd oameni. E drept că am făcut o greșală : am ieșit

să iau puțin aer și era cît pe ce să mă prăbușesc în stradă.

După ce încălzise cocoloșul de opiu deasupra lămpii, Ma îl învîrtea între degetul mare și arătător ca să-i dea o formă cît mai rotunjită. În timpul acesta gîndea : „Mă socotește oare atît de prost, ca să-și închipuie că-l cred ? Sau își bate pur și simplu joc de mine ?”

Dar continuă să joace rolul unei gazde amabile.

— Ce mai e nou pe la firmă ? întrebă politicos.

— Nu prea sînt noutăți deosebite, răspunse scurt Van An-cen.

— Eu, în schimb, în ultima vreme... — rosti maiorul, dar se întrerupse pentru a-și lua pipa și după ce aprinse opiul la flacăra lămpii, trase cîteva fumuri... — am foarte multă treabă. Va trebui în curînd să plec din nou.

În cameră se răspîndi mirosul dulceag și amețitor al opiului.

Tugs ședea ca pe ace. De-abia aștepta să plece din casa asta blestemată, să se știe cît mai departe de omul respingător care era maiorul. Simțea că nu mai poate răbda și că din clipă în clipă va sări de pe scaun și va fugi. Tocmai atunci observă cu plăcere că Van An-cen se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Cred că e timpul să ne retragem, spuse adresîndu-se lui Ma.

— De ce vă grăbiți ? Mai stați puțin.

— Nu, mulțumesc. Pentru azi m-am plimbat și am stat destul la dumneavoastră. Sînt obosit și aș vrea să mă culc. De altfel e timpul și pentru dumneavoastră să vă odihniți.

— Dacă nu vă simțiți bine, n-am să vă mai rețin. Mergeți și culcați-vă, iar pe scumpa noastră Tugs o rog să vă dea cea mai atentă îngrijire.

Van An-cen și fata se îndreptară spre ieșire, cînd Ma îi strigă din urmă și le spuse că, fiind îngrijorat de starea sănătății lui Van An-cen, a hotărît să-i conducă. Amețit de opiu, vorbi tot drumul vrute și nevrute și-i povesti lui Van An-cen tot felul de anecdote, care mai de care mai deochete. Era mulțumit că, prin ingenioasa lui idee, îi împiedicase pe cei doi să stea de vorbă

Într-un moment cînd abia se revăzuseră, și bucuros că nu vor putea discuta decît acasă la Van An-cen. De îndată ce vor ajunge acolo, își vor descărca sufletele unul față de celălalt, fără să știe de microfonul instalat în perete. Iar el, maiorul, va afla în sfîrșit ce legături există între ei : frate și soră adoptivi, o pereche de îndrăgostiți sau comuniști în ilegalitate.

În timp ce se îndrepta grăbit spre redacția ziarului *Steagul Albastru*, fața sa galbenă și sfrijită se luminează de un surîs plin de satisfacție.

— Cum adică, lepădătură?! Ai vrut așadar să ne înșeli? Praf te fac! striga colonelul Ken, lovind cu pumnul în masă.

În fața lui, Țzo Li-tze, zdrobit, bolborosea cuvinte neînțelese din care cu greu se desprindea ce voia să spună.

— Iertați-mă, domnule colonel. E vorba de o neînțelegere. Nu v-am înșelat niciodată. V-am spus întotdeauna adevărul.

— O neînțelegere? Adevărul? Prin urmare cuțitul constituie și el un adevăr, zdreanță ce ești!?

Ken își scoase ochelarii și, în timp ce-i ștergea, continua să-l fixeze, ca o fiară dezlănțuită, pe Țzo Li-tze.

— Cuțitul, domnule colonel, e o dovadă de netăgăduit a vinovăției lui Van An-cen și mă mir cum a reușit să scape basma curată. Ce-i drept, e foarte inteligent și iscusit...

— Nu mai spune! Uite-l cum se miră! Nu te miri însă că mai suportăm o lichea ca tine? M-am lămurit demult cine ești. Am bănuț de la început cum și de unde a apărut la dumneata cuțitul acela spurcat. Dacă l-am luat totuși, a fost numai ca să te avem la mîină. Nu-ți mai rămîne decît o ultimă posibilitate de a evita pedeapsa cea mai aspră : să recunoști totul. Altfel...

Inima lui Țzo Li-tze se făcu cît un purice, genunchii începură să-i tremure, trupul i se acoperi cu o sudoare rece. Aplecîndu-se și mai mult, scînci cu glas subțire :

— Am vrut... Am vrut să vă ajut. Van An-cen e o persoană dubioasă. Am fost învinuit că nu obțin destule informații prețioase. Și mi s-a cerut...

— S-a cerut? Ce s-a cerut? răcni colonelul. Denunțuri mincinoase și s-au cerut, ticălosule?

— Nu, dar...

— Nici un dar! Minciuna ta ne-a adus un mare prejudiciu, pentru care e prea puțin dacă și se taie capul. Te întreb pentru ultima oară: de unde ai luat cuțitul?

— L-am... l-am găsit.

— Unde l-ai găsit?

— La mine în curte. Am stabilit că Van An-cen...

— Iar ai născocit o versiune? Ascultă! Până acum te-am luat drept un mincinos și un provocator, acum însă sînt gata să jur că ești un trădător. Poate că chiar tu ai participat la atacarea depozitului! Domnule maior, se adresează el lui Ma, care ședea pe canapea, trimite-l pe ticălosul ăsta la închisoare!

— Domnule colonel! Îndurați-vă! izbucni în plîns Țzo Li-țze, căzînd în genunchi. Am să vă spun totul. Ascultați-mă! Vă sînt devotat din tot sufletul, dumneavoastră și marii Japonii. V-am slujit întotdeauna în mod cinstit. Dar... cu blestematul ăsta de Van An-cen... N-am putut cu nici un chip să mă apropii de el, deși simt că nu e ceea ce vrea să pară. Cuțitul vi l-am dat ca să-l puteți aresta și să-i smulgeți mărturisiri. N-am vrut să vă pricinuiesc nici o neplăcere. Eu m-am străduit...

Scîrbit, colonelul se apropie de Țzo Li-țze, care făcea plecăciune după plecăciune și suspina.

— Ridică-te, blegule! Ce te tot zvîrcolești ca o rîmă pe ploaie? Ai greșit — ai curajul și recunoaște — și nu te fiții ca o tîrfă!

— V-am mărturisit totul, domnule colonel. Iertați-mi vina și am să vă slujesc cu și mai mult devotament, rosti Țzo Li-țze, ridicîndu-se de jos și ștergîndu-și lacrimile cu mîneca largă a halatului.

— Bine, de astă dată te iertăm. Dar bagă de seamă, n-o să-ți mai înghițim nici o minciună. N-avem nevoie de scornelile tale. Ai înțeles?

— Am înțeles, domnule colonel.

— Dacă ai să-ți mai permiți vreo nouă provocare, ne răfuim cu tine la fel cum ne răfuim cu un trădător. Și n-o să-ți mai ascultăm nici un fel de justificări. Ai să te justifici în fața judecătorului iadului. Ai înțeles?

— Am înțeles, domnule colonel.

Trebuie să-ți răscumperi vina prin muncă cinstită și devotată. Domnul maior îți va explica absolut tot ce va trebui să faci. Poți pleca.

— Vă mulțumesc, domnule colonel. Am știut că aveți o inimă bună. Credeți-mă, eu... pentru dumneavoastră...

— Începu Țzo Li-tze, dar pe neașteptate se apucă de partea dreaptă a pîtecului și începu să geamă prelung.

— Asta ce mai e? De ce ai început să gemi?

— Ah! Iertați-mă! Ah! Sufăr de o boală cronică de ficat...

— Am impresia, domnule Țzo Li-tze, că dumneata suferi de alte boli cronice: minciuna și înșelăciunea. Ei bine, du-te acasă și bagă-te în pat.

Îndată ce se închise ușa în urma agentului, Ken se adresă maiorului:

— Raportează-mi, domnule maior. Ce mai e nou? Cum e cu microfonul?

— Funcționează. Dar deocamdată n-am înregistrat nimic deosebit. Van An-cen a avut prima convorbire cu un slujbaș al firmei — un tînăr, care lucrează la ei ca agent pentru încasarea debitelor. Tînărul i-a adus prînzul și, printre altele, i-a povestit despre arestarea bătrînului Sun Șan-li și despre faptul că Tugs se află la mine. Van An-cen a ascultat destul de calm și s-a exprimat că nu vede cine ar avea nevoie de un bătrîn inofensiv și neajutorat, afară de cazul cînd ar dori să afle de la el denumirile unor feluri de mîncare gustoase și cîteva rețete culinare. Iar în privința lui Tugs, a declarat că, după părerea sa, fata a venit la mine ca să intervină pentru tatăl ei.

— Asta a fost toată convorbirea?

— Da.

— E înregistrată la noi?

— În întregime.

— Să-mi dai înregistrarea. Are importanță nu numai conținutul, ci și tonul convorbirii. Van An-cen nu-i atât de prost încât să-și dezvăluie gândurile în fața unui străin. Liniștea lui poate fi prefăcută. Mai sînt alte noutăți ?

— Da, în primul rînd, în legătură cu Van An-cen s-a dovedit că ați avut dreptate, domnule colonel. În data ce a auzit că Tugs se află la mine, a și pornit în goană după ea. Mai bine zis n-a prea alergat, fiindcă a venit tîrîndu-și cu chiu cu vai trupul vătămat, ca un vierme strivit.

Maiorul povesti amănunțit cum a decurs vizita lui Van An-cen, fără a uita să sublinieze că, după vizită, i-a condus pe Van An-cen și pe Tugs pînă acasă, pentru ca prima lor convorbire să aibă loc în fața microfonului.

— În afară de asta, ce mai ai de raportat ? întrebă nerăbdător Ken, cînd Ma își termină în sfîrșit povestirea.

— În al doilea rînd, am primit de la Cianciun o telegramă cifrată trimisă de generalul Ta. Iată textul.

— Ai uitat, domnule maior, că telegramele cifrate se raportează în primul rînd ? rosti Ken arătîndu-și nemulțumirea.

— Nu conține nimic urgent, obiectă Ma. Poftiți : *„Diferite locuri sosesc informații activitate agent comunist chinez Cijou stop Posibil aceste zvonuri lansate în scop dezinformare chiar de Cijou care credem acționează raionul Vaniemiao stop Intensificați operații teren prin urmărirea lui Van An-cen anturaj și legături.”*

— Într-adevăr, nu e nimic urgent, totuși mesajul pare curios, rosti Ken, restituindu-i telegrama după ce se uită peste ea. Zici că fata se află în momentul de față la locuința lui ? Hai să mergem să ascultăm ce și-or mai fi spunînd.

Scăpînd în cele din urmă de maior, fata și Van An-cen răsufară ușurați și intrară pe poarta sediului firmei. Încordarea din ultimele ceasuri, lupta interioară chinuitoare, datorită căreia izbutise să se stăpînească și să nu se repeadă asupra nemernicului cînd a încercat s-o ne-

cinstească pe Tugs, rolul de musafir pe care fusese nevoit să-l joace, iar pe deasupra obligația de a suporta laudele și trivialitățile lui Ma, toate acestea îl istoviseră peste poate pe Van An-cen. Observînd că se schimbase brusc la față, fata se apropie de el și îl sprijini de mijloc. Ținîndu-se de umărul ei, Van An-cen ajunse cu chiu, cu vai pînă acasă.

— Surioară, du-te te rog în dormitor și pregătește-mi patul, spuse aproape în șoaptă Van An-cen, după ce intrară în apartamentul pe care-l ocupa. Lipsit de vlagă, se așeză pe primul scaun care îi apăruse în cale.

— Îndată, frățioare, răspunse Tugs și dădu fuga în dormitor.

Cînd ridică așternutul, zări printre plăpumi o pensulă cu urme de vopsea proaspătă.

— Cum o fi ajuns aici? se întrebă fata nedumerită, apoi ieși repede din odaie și dădu fuga la Van An-cen.

— Ia uite ce-am găsit în patul dumitale, frățioare!

Luînd pensula, Van An-cen o examinează cu atenție. Vopseaua încă nu se uscaseră și era de aceeași culoare cu aceea care acoperea pereții. Înseamnă că cineva a refăcut, în lipsa lui, zugrăveala. Dar de ce?

— Unde ai găsit-o?

— Era ascunsă sub plapumă.

— Știi ce, surioară? Te-aș ruga să ieși puțin pe terasă. Uită-te pe fereastră și vezi dacă nu zărești pe cineva venind încoace. Dacă vine, vestește-mă. Ai înțelese?

Cu toate că abia se mai putea mișca, Van An-cen trecu în dormitor. Ajuns acolo, aruncă o privire pe pereți, dar nu observă nimic suspect. Descumpănit, examinează încă o dată pensula cu atenție.

Pe coada subțire de lemn se distingeau urme de vopsea cenușie, roz, albastră, verde și galbenă. Dar în vârful pensulei rămăsese, încă umedă, vopsea albastră, albastrul închis folosit la multe din desenele care ornau pereții. Pas cu pas și milimetru cu milimetru, fără să-și desprindă privirea de pe perete, Van An-cen examinează zugrăveala. I se părea că rătăcește prin stepa nemărginită, din care cu greu scapă cineva. De abia se ținea pe

picioare, dar își continuă cu perseverență cercetarea. Pierdu aproape două ore căutînd și tocmai cînd începuse a crede că strădania lui e zadarnică, descoperi pe perete, chiar în dreptul patului, un fluture cu antenele neterminate.

„De ce nu-s terminate antenele? Poate că așa fuseseră de la bun început, își spuse Van An-cen. Totuși, pentru a se asigura, își puse degetul pe tencuială și apăsă ușor. I se păru puțin umedă și moale. Pentru comparație, pipăi ceva mai încolo și se convinse că nu s-a înșelat. Trase atunci ușor de firul electric și descoperi tocmai lîngă fluturele neterminat un alt fir, care intra în perete. Locul racordului era foarte bine camuflat. Ghici imediat că în perete fusese instalat un microfon. Pentru mai multă siguranță, verifică și celelalte camere, dar nu mai descoperi nimic suspect.

Tugs nu mai știa ce să creadă. Trecuseră aproape două ceasuri și Van An-cen nu mai apărea. Gîndindu-se că poate i s-a făcut rău, îl strigă. Auzind chemarea ei, Van An-cen apărui. În cîteva cuvinte, îi spuse să nu fie îngrijorată și să continue să pîndească la fereastră.

„Caută ceva, își spuse fata. Să-i fi dispărut din lucruri în timpul lipsei?” Dar îndată se gîndi că trebuie să fie vorba de ceva mult mai important.

În cele din urmă, Van An-cen ieși din cameră și, punînd degetul pe buze, îi făcu semn să tacă și tot în tăcere îi întinse un bilet, în care scria: *„În dormitor, deasupra patului meu, cineva a instalat un microfon. Știi ce este un microfon?... (Cu un semn din cap, Tugs confirmă că știe.) Am controlat toate camerele, dar n-am găsit nimic suspect. Totuși, trebuie să fim prudenți. Nici un cuvînt de prisos. Nu putem vorbi liber decît în ascunzătoare.”*

Fata luă creionul și scrise :

„Ce-ar fi să tăiem legătura?”

„Nu se poate. Abia le-am trezi bănuielile. Mai bine să asculte. Numai să nu ne scape vreo vorbă pe care nu trebuie s-o audă”, răspunse tot în scris Van An-cen.

„Dar în ascunzătoare e totul în ordine?”

„Cred că da. Dacă ar fi descoperit-o, m-ar fi întrebat despre ea. Trebuie totuși să mai verific.”

„Așadar, vom fi siliți să nu mai vorbim de loc în cameră ?”

„Dimpotrivă. Tocmai noi trebuie să folosim microfonul împotriva lor !”

„Nu l-ai întâlnit cumva în închisoare pe Fu Cen ?”

„Ba da, l-am întâlnit. L-am văzut cu două zile în urmă. Se ține strașnic. De ce a fost arestat ?”

„A primit niște manifeste de la prietenul lui Se și le-a lipit pe străzi. În ziua aceea a reușit să lipească opt din zece. Două au rămas la el. Au fost găsite când l-au arestat.”

„Cine e Se, unde locuiește ?”

„Locuiește împreună cu maică-sa lângă ruinele cetății, la cărămidărie. E un băiat inteligent și curajos.”

„Unde lucrează ?”

„A lucrat la hotelul Tentailui, dar patronul nu-l putea suferi tocmai pentru că era curajos și drept, și l-a dat afară din serviciu. El te cunoaște. Zice că a făcut cunoștință cu dumneata când ai tras la hotel.”

Van An-cen își aduse aminte de tânărul slujbaș de la hotelul unde înnoptase. Îi atrăsese atenția fața deschisă, corpul athletic și îndemânarea tânărului.

Arătînd spre mîncarea de care Van An-cen abia se atinsese, fata îl sfredeli cu ochii, supărată.

„Ai mîncat ?”

„Nu mi-e foame. Poți lua mîncarea înapoi.

Tugs scrise în bilet :

„N-am să te las să mănînci mîncăruri preparate de alții. Nu putem fi siguri de nimic. Sînt în stare să-ți pună otravă în mîncare. Pînă nu-l eliberează pe tata, am să gătesc eu.”

„Îți mulțumesc, surioară. Ești foarte isteată. Când ai de-a face cu un dușman perfid și crud, trebuie să te aștepti la orice. Am să te ascult”, îi răspunse Van An-cen.

Apoi arse foile pe care își scriseseră și spuse :

— Surioară, deretică te rog un pic prin apartament. Eu am să mă culc, să mă odihnesc puțin.

Tugs începu să deretice prin casă. Van An-cen trecu în dormitor și se întinse cu desfătare în pat. Ar trebui, într-adevăr, să doarmă și să prindă puteri. După atîtea

nopti nedormite, credea că va fi de ajuns să se culce într-un pat adevărat pentru a adormi imediat. Acum însă, cu cît încerca mai mult să uite de toate, cu atît mintea lui lucra mai febril.

Treaba cu microfonul nu poate fi trecută prea ușor cu vederea. Înseamnă că japonezii au hotărît să forțeze lucrurile. Și n-au procedat rău. N-a lipsit mult ca să-l prindă și să-l ducă legat de zgardă. Dar, cum spune proverbul : în tot răul e și-un bine. De data asta, nenorocirea altora l-a ajutat pe el. Dacă Tugs ar fi fost acasă și ar fi venit la el imediat după întoarcerea lui, discuția dintre ei ar fi putut oferi dușmanului probe serioase. Noroc că nu s-a întîmplat așa. Și, iarăși, noroc că n-a intrat în dormitor și el, ci numai fata, pe care a trimis-o să-i aștearnă patul. Cîte asemenea întîmplări mărunte și neprevăzute pot veni în ajutorul cuiva, sau pot provoca cele mai mari nenorociri ! Iată încă o dovadă că trebuie să fie cît mai precauți și vigilenți ! Mai cu seamă acum. Nu i-a dat prin cap imediat că în absența lui puteau să instaleze un microfon în locuință, și rău a făcut ! Asta trebuie să-i servească drept lecție pentru viitor. În curînd va trebui să plece la Cianciun, unde va avea de pregătit operația principală. Va fi nevoie de o și mai mare prudență. Asta, însă, nu înseamnă că va trebui să acționeze fără curaj și hotărîre.

Dar de ce au rămas oare neterminate antenele fluturului ? Să fie numai o greșeală ? Greu de crezut. Ori să fie un semn pentru a putea găsi mai ușor locul unde se află microfonul ? Asta e și mai puțin probabil, deoarece cunosc foarte bine locul unde au zidit microfonul și nu le-ar folosi la nimic să lase o urmă care să trezească bănuiala dușmanului ? Și-apoi chiar dacă fluturile ar fi rămas neterminat din întîmplare, cum a ajuns pensula sub plapumă ? Nu, nu e vorba de simple întîmplări. Atît fluturile, cît și pensula nu sînt decît semne lăsate dinadins. De cine însă ? Probabil de zugravul pe care l-au silit să restaureze zugrăveala vătămată. Iar pentru asta l-au adus, desigur, pe bătrînul Sun Da-ghe, acela care i-a zugrăvit și prima oară locuința. După ce s-au folosit de el, probabil că l-au închis, sau chiar l-au ucis.

Poate că ar fi bine să completeze desenul chiar în noaptea asta. Totuși, mai bine să aștepte pînă mîine. Deocamdată să caute să afle ce s-a întîmplat cu Sun Da-ghe. Dacă a dispărut, nu mai încape nici o îndoială că el e cel care a lăsat semnele. Auzise nu o dată vorbindu-se foarte frumos despre trecutul zugravului. De altfel, era convins mai demult că e un aliat.

Dacă presupunerile lui se adevăresc, înseamnă că bătrînul Sun Da-ghe a rămas credincios pînă la capăt convingerilor sale. Așadar, dușmanul iar a dat greș. Desigur, are și dușmanul destui sprijinitori, dar el, Van An-cen, are mai mulți și nu oameni de teapa lui Țzo Li-tze. De pildă, cine o fi oare acel tînăr mongol modest, care l-a anunțat despre soarta lui Sun Șan-li și a lui Tugs ? Se pare că și el e un prieten...

Chinuit de aceste întrebări, Van An-cen uită pentru o vreme rănile care-i acopereau trupul. De la un timp, însă, începură din nou să-l doară parcă și mai tare. Totuși, biruit de oboseală, se cufundă în cele din urmă într-un somn adînc, dar agitat.

— Deocamdată nu-ți priește să mănînci mîncare prea grasă, așa că am gătit cu ulei. Nu e chiar atît de gustoasă...

— Nu face nimic, surioară. Nu sînt mofturos.

— Sînt foarte îngrijorată din pricina tatii. E atît de slab, încît nu știu dacă are să mai iasă viu din închisoare !

Colonelul Ken, care asculta la microfon, îi făcu semn cu ochiul maiorului : "acum are să înceapă o discuție interesantă. Maiorul zîmbi și el mulțumit și se aplecă iute spre aparat.

Tehnicianul care stătea lîngă ei se uita fără să clipească la banda aparatului de imprimat sunetele.

— N-ai de ce să-ți faci griji. De vreme ce nu-i vinovat cu nimic, îl vor cerceta și după aceea îi vor da drumul. Trebuie să înțelegi că protectorii noștri au dușmani și că autoritățile nu pot să lase nepedepsiți pe cei care vor să le aducă prejudicii și să provoace răzmeriță. Insti-

gatorii sînt întotdeauna și pretutindeni pedepsiți. Nu e, deci, de mirare dacă se nimerește uneori să fie cercetat și cîte un nevinovat. Cînd tai pădurea, sar așchii. Nici eu nu prea cred ca tatăl tău să fie amestecat în ceva. Sînt convinși că în curînd va fi iar acasă, viu și nevătămat.

— Oh, frățioare ! Dumneata ești un om tînăr, puternic și, totuși, uite cît ești de istovit. Ce are să se întîmple cu tăicuțul meu, bătrîn cum e ?

Colonelul îl împinse cu cotul pe maior. Se aplecară și mai atenți asupra aparatului.

— Nimeni n-are să chinuie un bătrîn. Pe mine, ce-i drept, m-au bătut, dar foarte puțin. A fost destul de greu și pentru mine, dar nu sînt supărat pe ei. Nu sînt vinovați dacă s-a găsit un calomniator, care să mă încondeieze pe nedrept. Se vede că așa mi-a fost scris.

— Așa e, frățioare. Nu degeaba se spune : „Calomnia este un omor fără vărsare de sînge, comis în plină zi”.

Ken îi făcu din nou semn maiorului și își trase scaunul și mai aproape.

Uitîndu-se pe furiș la colonel și la maior, tehnicianul își pironi din nou privirea asupra benzii.

— E un proverb adevărat. Dar n-ai ce-i face. Trăim vremuri grele. Fiecare vrea să trăiască mai bine și se găsesc oameni care încearcă să-și clădească fericirea pe nefericirea altuia. Calomniatorii sînt oameni periculoși. Dar și mai primejdioși decît ei sînt cei ce vor să provoace dezordini și să ia averea, drepturile și chiar viața altora. Țștia nu-s decît niște trîntori și haimanale ce nu vor să muncească și așteaptă să se înfrupte din bunurile agonisite de alții. Nu le convine că țara noastră e ajutată de puternica Japonie, care se îngrijește nu numai de înflorirea ei, dar și de înflorirea altor popoare ale Asiei.

— Totuși, nu pot înțelegem : cum se poate să te apuci, așa deodată, să calomniezi un om nevinovat ?

— Ești încă foarte tînără, surioară dragă, și nu cunoști oamenii. Există fel de fel de oameni. Unii sînt invidioși, lacomi sau chiar răi din naștere.

— Adevărat.

— Apoi, după câte știi, nu poți pune frîu gurii altuia. Principalul e ca tu însuși să fii cinstit și curat. Dacă ești așa, murdăria nu se poate lipi de tine. Iar acum, surioară, fii bună și încălzește-mi niște apă. Aș vrea să mă spăl.

— Îndată, frățioare, acuși, îți aduc apă caldă. Ne-am luat cu vorba și am uitat de toate.

Colonelul și maiorul se uitară unul la altul nedumeriți.

— Ce-i asta ? Să fi descoperit microfonul ? Ești sigur că totul e în ordine ? Întrebă Ken ridicîndu-se încruntat.

— Sînt absolut sigur că microfonul e ascuns perfect. Să mai ascultăm puțin, domnule colonel !

— Va să zică dumneata consideri că asta a fost o discuție sinceră ? Sau poate Van An-cen n-are încredere în Tugs ? Eu unul am totuși impresia că a aflat de microfon. Nu cumva o fi lăsat zugravul vreun semn ?

— Nu se poate, domnule colonel ! Am stat tot timpul cu ochii pe el.

— A te uita nu înseamnă a vedea.

— Dar am văzut, domnule colonel.

— Văzut ? Atunci, cum explici toate astea ?

Ma se ridică în fața șefului său.

— Nu mai pricep nimic... Ciudat ! bolborosi neputincios.

— Ciudat ? Dacă am lucra ceva mai bine, n-ar exista nimic ciudat. Van An-cen e și rămîne un om ce nu-mi inspiră încredere. Dacă îl lăsăm să ne scape, facem o greșeală de neiertat. Cheamă-l îndată pe Sun Șan-li și ia-i un interogatoriu. Dar așa cum trebuie ! E limpede ?

— Am înțeles, domnule colonel. Hodorogul ăsta are să spună tot.

— Fii însă atent și lucrează inteligent. De răspunsurile lui Sun Șan-li pot depinde multe. Trebuie invitați la interogatoriu și cîțiva „reporteri” de-ai noștri, care să fie folosiți cu pricepere.

— Ce facem cu Van An-cen ?

— Am să mă ocup personal de el și am să-l înconjur cu oameni de-ai mei. De acum încolo fiecare pas de-al lui va fi urmărit de mine. Ticălosul de Țzo Li-țze nu mai

poate fi folosit. Pare-se că Van An-cen l-a mirosit. Deocamdată trebuie trecut la alte treburi.

— Am înțeles, domnule colonel. Totul se va executa cum ați dispus dumneavoastră.

CAPITOLUL

IX

La Cianciun

— Ești din nou pe picioare, fiule ? Nu te-ai ridicat din pat prea devreme ? Întrebă îngrijorat Va, adresându-i-se lui Van An-cen.

— Nu. Mă simt foarte bine, răspunse tînărul asociat.

— Cred că te-ai sculat totuși prea devreme. Ar fi trebuit să mai stai la pat cîteva zile. Dacă nu ții să fii îngrijit de slujbașii firmei, vino la mine. Ai mei vor fi încîntați să te îngrijească. Știi doar cît ești de iubit în casa mea.

— Mulțumesc, patroane. Nu merită atîta deranj. Mă îngrijește Tugs.

— Tugs ? Nu-i rău. E adevărat că-i aproape un copil, dar se pare că e isteată și îndemînică. Deci, fie și Tugs, numai să-ți fie de folos.

— Nu m-am așteptat să fie atît de pricepută. Mă îngrijește cum nu se poate mai bine, ca pe un adevărat frate.

— Drăgălașă fată ! Sărăcuța de ea, probabil că e tare îngrijorată din pricina tatălui ei !...

— Nu mi s-a plîns în mod deosebit, dar cred că suferă foarte mult.

— Cred și eu ! Altfel nici nu se poate ! E doar tatăl ei ! Cînd te-ai întors, am vrut să-ți spun ce s-a întîmplat cu el, dar mi-a fost teamă că am să te indispun, așa că am tăcut.

— E adevărat că-i simt lipsa. În ultimul timp ne-am obișnuit unul cu celălalt, astfel încît fără să vreau simt că-mi lipsește. Cred, totuși, că nu e cazul să fim prea îngrijorați. E vorba, probabil, de un fleac.

— Și eu tot așa cred. Ce putea să facă bietul bătrîn ? În cel mai rău caz, nu poate fi vorba decît de o informație răuvoitoare.

— Tot ce se poate. Așa cum a fost și cu mine.

— Apropo, știi că Țzo Li-tze nu s-a mai ridicat din pat de cîteva zile ? Zice că se simte rău și nu se poate scula.

Van An-cen știa ce se petrece cu administratorul și faptul îl bucura ; se ivise o ocazie foarte potrivită pentru a se deplasa el însuși la Cianciun. Se prefăcu însă că află pentru prima oară de boala administratorului.

— Păcat de el. Dar ce are ?

— Nu se știe. Familia a vrut să cheme medicul, dar nu le-a dat voie. Zice că suferă de o boală cronică și de obicei crizele trec de la sine. Ce boală o mai fi, ca să refuze ajutorul medicului ?

— Țzo Li-tze s-a îmbolnăvit într-un moment nepotrivit. Boala lui îmi încurcă toate proiectele.

— Dar de ce ai nevoie de el ? Pentru afacerile firmei ? E ceva urgent ?

— Da. Aveam de gînd să-l trimit după mărfuri la Cianciun. Ne-au rămas foarte puține țesături de bumbac.

— În cazul ăsta trebuie să plece unul dintre noi. Dar cine ?

— Va trebui să așteptăm pînă se va înzdrăveni Țzo Li-tze.

— Mă rog, mă rog, numai că n-aș vrea să-l trimit pe el. Nu prea face treabă. Nu ajunge ca omul să fie plăcut în societate, mai trebuie să fie și dîrz în afaceri. Iar Țzo e prea moale. Nu sînt sigur că ar izbuti să trateze cu folos pentru firma noastră. Mai degrabă are să profite patronul firmei *Baoșan*. Afacerile încheiate de el nu ne-au adus decît pierderi. De ce crezi că ți-am încredințat ție, fiule, funcția de conducător al firmei ? N-am nici o poftă să-l trimit pe el la Cianciun. Administratorul nu-i destul de priceput.

— Nu știam asta. Personal, îl credeam un om cu multă experiență.

— E o eroare. A plecat o dată la Punliac cu un transport de mărfuri și l-a dat aproape în întregime pe datorie. Pentru încasare a trebuit să cheltuim o groază de

bari. Sau chestia cu Ganjurjav. Generalul datorează pînă azi firmei o sumă foarte importantă. E mai bine să pleci dumneata, bineînțeles cînd ai să te refaci.

— Nu mai putem aștepta. Dinspre partea mea, pot pleca chiar acum.

— De plecat vei pleca, dar mai trebuie să ne gîndim și la sănătatea ta.

— Mă simt excelent, așa că n-aveți de ce vă face griji în legătură cu sănătatea mea. Trebuie să aprovizionăm cît mai urgent firma cu mărfuri. Va trebui, însă, ca dumneavoastră să stați de vorbă cu căpitanul de poliție și să-mi procurați autorizația.

— Asta o aranjez eu. Cu căpitanul sînt prieten și are să ne ajute bucuros.

— Atunci vă rog să aveți dumneavoastră grijă de autorizație. Eu mă duc acasă să mă pregătesc de plecare.

— Așadar, te-ai hotărît totuși să pleci ? Vezi să nu te îmbolnăvești. Nu uita că ești departe de casă și nu te-ai întremat destul.

— Nu face nimic, lăsați, n-are importanță. Sînt dator să mă gîndesc la afacerile firmei, spuse Van An-cen luîndu-și rămas-bun.

„Mai rar un tînăr ca Van An-cen ! se gîndi Va după plecarea lui. Nu ca Țzo Li-țze. Asta-i cu tot sufletul preocupat de bunul mers al firmei. E bine să plece la Cian-ciun, să vadă locuri noi și să ia legătura cu oamenii de acolo. Sînt convinși că va ști să încheie o tranzacție avantajoasă. *Baoșan* e o firmă importantă și legăturile cu ea ne vor fi de mare folos.“

Fără să mai zăbovească, Va se hotărî să pornească imediat la căpitanul I pentru a-i cere autorizația.

★

— Surioară, toarnă-mi te rog niște ceai, mi-e tare sete, spuse Van An-cen intrînd în casă.

— N-ai cumva temperatură ? întrebă Tugs.

— Nu. E foarte cald afară și mi s-a făcut sete.

Tugs turnă ceaiul.

— Nu vrei să mănînci ceva ? întrebă ea.

— Nu, deocamdată nu vreau decît un ceai.

După ce bău o ceaşcă de ceai, Van An-cen scoase dintr-un sertar planul oraşului Cianciun şi se adînci în studierea lui, făcîndu-şi însemnări într-un carnet. Nu mai fusese niciodată la Cianciun, dar cercetînd amănunţit planul, ajunsese la convingerea că se va putea orienta cu uşurinţă prin oraş.

Locotenentul „A”, cu care trebuia să se întâlnească acolo, lucra la statul-major al armatei japoneze din Cianciun. Sub directa conducere a acestui stat-major se afla şi construirea marilor fortificaţii de la Hingan. „A” trebuia să-l ajute să procure planul fortificaţiilor. Concret, totul se cerea rezolvat la faţa locului, în funcţie de împrejurări. Trebuia de asemenea să-l găsească pe Țze pescarul şi să se lămurească ce e cu purtarea lui. Iar dacă a trădat, trebuie făcut inofensiv. Pe deasupra, trebuia să stabilească în acelaşi timp legături cu firma *Baoşan*, în realitate un important centru de informaţii al japonezilor.

Ascunzînd planul oraşului şi carnetul, Van An-cen i se adresă lui Tugs :

— Surioară, dă o fugă la biroul firmei şi cheamă-l pe unul dintre funcţionari.

După ce plecă fata, Van An-cen începu să examineze cataloagele mărfurilor chinezeşti şi japoneze cu care făceau comerţ firmele din Cianciun.

Intră un funcţionar tînăr, care părea a fi un adolescent.

— M-aţi chemat ? întrebă el, făcînd o plecăciune.

— Da, ia loc, te rog. Hai să alcătuim lista mărfurilor de care avem nevoie. Eu am să examinez cataloagele şi am să-ţi dictez. Te-aş ruga să notezi.

Nu apucaseră să termine treaba, cînd intră Va.

— Întocmiţi lista ? Uite şi eu m-am întors de la căpitanul I. Iată autorizaţia. Iar aici e o scrisoare. Căpitanul m-a rugat s-o dai fratelui său la Cianciun, spuse Va, înmînîndu-i lui Van An-cen autorizaţia şi plicul deschis ce conţinea scrisoarea.

— Admirabil. Înseamnă că ne-am asigurat de reuşită. Trebuie să fie scrisoarea de recomandatie pe care mi-a promis-o căpitanul. Fratele său e patronul şi directorul firmei *Baoşan*.

— Da, da. Așa este. Vorba zicalei : „O mîna spală pe alta”. Căpitanul I ne ajută pe noi, iar datoria noastră este să ne arătăm recunoscători față de el.

— Vreți să verificați lista ? întrebă Van An-cen.

— Nu e nevoie. Las totul la aprecierea ta, fiule. Mă duc acasă să-ți pregătesc o procură, îi răspunse patronul.

— Bine. Am să trec s-o iau cînd plec la gară. Atunci am să vă și arăt și comanda de mărfuri.

— Perfect. Între timp am să trimit un slujbaș să-ți cumpere bilet, rosti Va și ieși.

Van An-cen și funcționarul mai avură de lucru cîteva ceasuri cu întocmirea listei de mărfuri ce trebuiau procurate la Cianciun.

— În fine, am terminat, spuse mulțumit Van An-cen, ridicîndu-se de la masa de lucru. Poți să te întorci la birou.

— Vă doresc călătorie plăcută, domnule director, spuse funcționarul făcînd o plecăciune.

— Mulțumesc, fiule. Toate cele bune, răspunse Van An-cen.

După aceea îi dădu lui Tugs un bilet cu următorul conținut :

„Plec astăzi la Cianciun. Dacă în lipsa mea îl vor elibera pe tatăl tău, nu uita să-i spui de microfon. Mă întorc peste patru sau cinci zile. Păzește casa cu grijă. Dacă mi se întâmplă ceva, «A» are să comunice pe unda stabilită. Cunoști ora de recepție. Sper că totul are să meargă bine.”

„Îți doresc drum bun și să ne revedem cît mai curînd. Pînă vei sosi, poate că tata are să fie liber. Toate instrucțiunile dumitale le voi ține minte și am să mă străduiesc să le îndeplinesc întocmai”, scrise fata drept răspuns.

Cei doi citiră apoi scrisoarea deschisă a căpitanului I către fratele său :

— *„Dragă frate ! Sînt încredințat că spiritele străbunilor continuă să te aibă în paza lor, că afacerile merg bine și că ești fericit. Neînsemnatul dumitale frate, datorită concursului prinților harcini și horcini, trăiește și el bine.*

Bizuindu-mă pe amabilitatea dumitale, te rog să primești bine pe aducătorul acestei scrisori. Mi-e un bun

prieten. Dacă vrei să-mi comunici ceva, poți să-i predai lui scrisoarea."

"Iată o scrisoare foarte valoroasă, se gîndi Van An-cen. Cu ajutorul ei voi reuși să leg relații personale cu directorul principal al firmei *Baoșan*, care totodată e și unul dintre cei mai importanți agenți japonezi ai contra-spionajului, și asta va fi foarte util".

După ce își făcu valiza, Van An-cen își luă rămas-bun de la Tugs și se îndreptă către locuința lui Va pentru a lua procura.

— Ești gata, fiule? Uite și procura. Îți doresc drum bun, succes și să te întorci cît mai curînd. Cînd ajungi la Cianciun și cînd vei pleca de acolo, te rog să telegrafiez neapărat. Altfel iar o să fiu îngrijorat.

— Vă promit că am să telegrafiez. Vă rog să vă uitați peste listă.

— Ce să mă uit la ea! Du-te cu Dumnezeu. Să te întorci cu bine și succes în toate!

— Mă voi strădui cît voi putea, îl asigură Van An-cen, făcînd o plecăciune.

— Nene! Adu-mi și mie o jucărie frumoasă, îl rugă băiețelul de nouă ani al lui Va, care se afla și el în camera tatălui său.

— Dacă ai să fii cuminte, am să-ți aduc o mulțime de jucării!

— Ce bun ești, nene! exclamă băiatul și se lipi cu obrăjorul de pomeții lați ai lui Van An-cen, care se aplecase spre el.

Pe strada ce ducea spre gară treceau oameni grăbiți ducînd legături și geamantane. Pînă la plecarea trenului nu mai era mult și Van An-cen își grăbi pasul.

La intrarea în gară îl întîmpină un funcționar al firmei. Era chiar tînărul care se ocupa de încasarea debitorilor. Adusese biletul pentru Van An-cen. Luîndu-i valiza, îl conduse pînă la tren și îl instalează în vagon. Van An-cen îi mulțumi călduros și își luă rămas-bun de la el.

Locomotiva șuieră și trenul porni.

Tînărul petrecu lung cu privirea trenul care se depărta. Fără să vrea, se gîndi ce mare deosebire e între oameni. De pildă între Van An-cen și Tzo Li-tze. Își aminti de

clipa când îl cunoscuse pe Van An-cen. Noul director îl trimisese la generalul Ganjurjav. Îi vorbise aspru și rece, dar ochii, ochii lui Van An-cen trădau bunătatea.

— Am trimis, sub semnătura dumneavoastră, o telegramă cifrată generalului Ta. L-am anunțat de plecarea lui Van An-cen, raportă Ma, colonelului. De obicei nedespărțit de straiele mongole, de cuțit și de amnar, Ma era înveșmîntat de data asta în uniformă militară și stătea în poziție de drepti în fața colonelului.

— Să sperăm că generalul va avea mai mult noroc decît noi. De altfel, nu mă-ndoiesc de asta. Generalul Ta e foarte priceput și are la dispoziție ajutoare pe care se poate bizui. Spune-mi, însă, cum stăm cu trecerea oamenilor? E totul pregătit? întrebă Ken.

— Totul a fost pregătit, cu excepția buletinelor de identitate mongole. Ele vor fi gata către seară.

— Ai grijă să nu se întîrzie. În noaptea asta agenții noștri trebuie să treacă granița, spuse colonelul, aplecîndu-se peste harta uzată prinsă pe perete. Ce crezi, domnule maior, care dintre aceste două direcții trebuie aleasă? întrebă el, arătînd cu degetul scurt și strîmb, liniile albastre și groase trase dinspre dealul Handgaita spre râul Halhin-gol.

— Nu știu, rosti Ma ridicînd din umeri, și, amintindu-și de anul 1939, de luptele din regiunea râului Halhingol¹, la care luase și el parte și unde japonezii suferiseră o grea înfrîngere din partea trupelor Republicii Populare Mongole, oftă adînc.

¹ La 28 mai 1939, armatele imperialiste japoneze au încălcat teritoriul R. P. Mongole cu scopul de a cuceri tînăra republică și de a ocupa în continuare părți din teritoriul Uniunii Sovietice. Pe baza acordului sovieto-mongol din 12 martie 1936, Uniunea Sovietică a sărit în ajutorul R. P. Mongole. Trupele sovieto-mongole, dînd o lovitură nimicitoare agresorilor pe cursul râului Halhin-gol, i-au alungat pe japonezi de pe teritoriile R. P. Mongole (august 1939). La 16 septembrie, în urma altor înfrîngeri grele, Japonia s-a văzut silită să propună Uniunii Sovietice încheierea ostilităților.

— Ce tot oftezi ? îl întrebă ironic Ken, ducându-și mâinile la spate și umflându-și pieptul. Văd că nu-ți prea place cînd se pomenește de Halhin-gol. Hai, fii bărbat, maiorule ! Capul sus !

Rîsul ironic al colonelului, disprețul cu care îl privea superiorul, fură ca o lovitură de bici pentru maior. Îi păru rău de răspunsul dat și se grăbi să-și îndrepte greșeala :

— După părerea mea, domnule colonel, ambele direcții sînt bune.

— De bune sînt ele bune, dar trebuie ales drumul cel mai sigur pentru a-l putea înșela mai ușor pe inamic și pentru a ajunge cît mai repede la punctele unde i se va putea pipăi pulsul. Trimite agenții cu avionul la Apele Fierbinți și organizează trecerea lor peste rîul Numreg. Întocmește un plan amănunțit al operației și raportează-mi.

— Vă trimit un oaspete. Vă rog să-l primiți bine și să aveți personal grijă de el, spuse proprietarul și directorul principal al firmei *Baoșan*, domnul Ta, administratorului hotelului *Asia Răsăriteană* din Cianciun.

— Am să-l primesc cu plăcere, domnul meu. Vă rog să-mi spuneți cînd și de unde va sosi ? întrebă servil administratorul.

— Sosește azi de la Vaniemiao. Trebuie să aveți însă în vedere că nu e un peștișor dintre aceia pe care obișnuieți dumneavoastră să-i prindeți, ci e vorba de o adevărată balenă, spuse generalul rîzînd. E un comunist chinez de seamă, un ilegalist cu experiență.

— Îmi dați o însărcinare grea, domnule general. Dar am să încerc să mă descurc.

— Trebuie să vă descurcați. Cu orice preț. Omul acesta a sosit de curînd de la Pekin la Vaniemiao și a devenit asociatul și conducătorul firmei comerciale „Va”. Aveți sarcina să-l urmăriți cînd va ieși din hotel și să aflați cu cine se întîlnește și pe cine vizitează. Îndată ce va sosi, am să-l trimit la hotelul dumneavoastră cu un om care are să vă dea un bilet de la mine. Ați înțeles ?

— Am înțeles. Am să fac tot ce-mi va sta în putință.

— Vă rog să fiți, însă, foarte precaut. Rapoartele să mi le trimiteți prin vechiul nostru om de legătură. Primul raport îl am la orele două noaptea la locul stabilit. S-a înțeles ?

— Am înțeles, domnul meu. Totul are să fie făcut întocmai cum ați ordonat.

— Puteți pleca.

Administratorul se retrase după ce făcu o plecăciune adâncă.

Generalul Ta reciti telegrama cifrată primită de la colonelul Ken :

„Conducătorul firmei «Va», numitul Van An-cen, aflat sub observația noastră ca important conspirator în contra statului, a plecat la Cianciun aparent pentru a procura un transport de mărfuri de la firma dumneavoastră. Dosarul lui vi l-am comunicat mai de mult în mod amănunțit. Rugăm cercetați legăturile lui la Cianciun, iar informațiile culese să ni le comunicați nouă.”

— Un negustor chinez, sosit de la Vaniemiao, dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră, anunță un servitor.

— Un negustor din Vaniemiao ? Nu și-a spus numele ?

— Nu, și nici eu nu l-am întrebat.

— Bine ai făcut. Spune-i că deocamdată nu sînt în birou, dar că de îndată ce am să mă întorc, ai să mă înștiințezi de sosirea lui. Fii politicoș cu el. Mai întreabă-l o dată de unde a venit. Probabil că-i tocmai Van An-cen. Așadar, iată, domnule maior, s-a ivit prilejul pe care îl aștepti de atîta vreme de a te evidenția. Sper că îți amintești instrucțiunile mele referitoare la Van An-cen ? Să ți le mai reamintesc, totuși, încă o dată, fiindcă dacă este într-adevăr cel drept care este luat de către cei de la Vaniemiao, atunci trebuie să fim cu ochii în patru.

— Am să țin seama de toate acestea, domnule general. Puteți fi liniștit. După înfățișare, face o impresie plăcută. E prezentabil, se poartă cu demnitate și-i politicoș. Vorbește bine limba japoneză.

— M-da... — rosti îngîndurat generalul. Comuniștii sînt niște inamici puternici. Sînt viteji, devotați convinșilor lor, rezistenți, inventivi și abili. Tocmai din aceste pricini e greu să lupți cu ei. Trebuie, însă, să-i depășim

în toate privințele. Trebuie să reușim să le opunem principiile noastre, principiile moralei samurailor¹, spiritul nostru cu adevărat japonez și să terminăm cu comuniștii o dată pentru totdeauna. Du-te și fă cum ți-am spus.

Uitând că nu este în uniformă și că îi lipsesc cizmele, maiorul, deghizat în servitor, salută lipind călcâiele, apoi ieși.

„Oricât de puternic și de viclean ai fi, n-ai să scapi ușor din mâinile mele bătrîne, dar încă destul de puternice. Am să scot untul din tine, și-am să te trimit colonelului Ken ca să-ți facă o bucurie. Se vede că el nu-i destul de tare pentru tine”, rîse liniștit generalul Ta, după ce rămase singur.

Servitorul reveni în sala de așteptare și, făcînd o plecăciune adîncă, îi spuse vizitatorului :

— Pentru moment, directorul lipsește. Îndată ce va sosi, am să-l anunț de venirea dumneavoastră. Iertați-mă că vă întreb, dar de unde veniți ?

— Transmiteți-i, vă rog, că vin de la Vaniemiao. Trebuie să-i înmînez directorului o scrisoare de la fratele său, căpitanul I. Afară de asta, aș vrea să discut cu dînsul diverse chestiuni de afaceri.

— Așteptați, vă rog, aici. Mă mai duc o dată să văd, spuse și mai politicos servitorul.

„Probabil că e în birou. Dar de ce mă ține atît de mult în sala de așteptare ? Mai verifică ceva în ultima clipă ? Habar n-are că eu știu foarte bine ce instituție se ascunde sub firma *Baoșan*”, se gîndi Van An-cen.

Maiorul-servitor se afla din nou în fața generalului.

— Zice că vrea să vă înmîneze o scrisoare de la fratele dumneavoastră și să discute în chestiuni de afaceri.

— O scrisoare de la fratele meu ? Hm ! Prin urmare e Van An-cen. Agentul care l-a urmărit de la gară pînă la firmă mi-a raportat telefonic. Bine, am să-l primesc îndată. Așadar, maiorule, nu uita : va trebui să joci rolul servitorului său. Sarcina dumitale principală este de a nota exact ora plecării lui de la hotel și ora întoarcerii, de a-l observa în timpul șederii în camera hotelului și de a cer-

¹ Samurai — castă războinică japoneză.

ceta cu atenție, în absența lui, camera și lucrurile pe care și le-a adus. Ai înțeles ?

— Da.

— Poștește-l să intre.

— Îndată, spuse maiorul și se îndreptă grăbit spre ușă.

În pragul ușii, Van An-cen își scoase pantofii, iar după ce intră făcu o adâncă plecăciune spre gazdă.

— Vă salut ! Vă rog să mă scuzați că am îndrăznit să vă deranjez. Sînt conducătorul firmei „Va” din Vaniemiao. Permiteți-mi să vă predau o scrisoare de la fratele dumneavoastră, spuse el, predînd gazdei plicul cu scrisoarea căpitanului.

— Sînt foarte bucuros să vă cunosc. Dezbrăcați-vă și luați loc, spuse prietenos Ta, scoțînd din plic scrisoarea.

— Vă mulțumesc, rosti Van An-cen scoțîndu-și mantaua.

Servitorul îi luă imediat mantaua și pălăria și le puse într-un dulap care se afla într-o parte a camerei. În timp ce atîrna lucrurile oaspetelui în dulap, servitorul îl privea nedumerit. „Să fie oare chinez ? Prea vorbește bine limba japoneză.” Cum ușa dulapului era deschisă larg, printre alte haine Van An-cen zări o uniformă de culoare kaki, cu epoleți de aur și galoane roșii. Izbuti chiar să distingă gradele de general-locotenent. Informațiile lui se dovediră deci exacte : în fruntea firmei *Baoșan* se afla un general-locotenent. Servitorul, observînd că n-a deschis dulapul care trebuia, și temîndu-se că oaspetele ar putea vedea uniforma, trînti cu putere ușa și deschise imediat alt dulap, în care atîrnă îmbrăcămintea lui Van An-cen.

Ocupat cu citirea scrisorii, gazda nu observă greșeala servitorului.

„...te rog să primești bine pe aducătorul acestei scrisori. Mi-e bun prieten. Dacă vrei să-mi comunici ceva, poți să-i predai lui scrisoarea dumatăle.” Generalul își stăpîni cu greu furia care începea să clocotească în el împotriva fratelui său. „Ce dobitoc ! Cum poate fi atît de idiot ?! S-a împrietenit cu un escroc și e mulțumit ! Și trimite scrisoarea deschisă ! Dacă nu primea mesajul cifrat de la Ken, vita asta, care spune că e fratele lui, l-ar fi putut împinge să comită naiba știe ce greșală !”

Cu toate astea, generalul rămase în aparență foarte calm și amabil.

— Poți pleca, se adresează el servitorului. Mai târziu ai să-l conduci pe domnul Van An-cen la hotel. Vă rog, serviți-vă ! Nu doriți o țigară ? rosti apoi mios, împingînd în fața oaspetelui un vas frumos plin cu fructe și o cutie lăcuită, cu țigări.

— Mulțumesc. Cu fratele dumneavoastră, căpitanul I, sînt bun prieten. Probabil că v-a scris despre asta în scrisoare, spuse Van An-cen.

— Cum nu, cum nu ! Țin foarte mult la fratele meu și vă sînt recunoscător că ați binevoit să-mi aduceți vești de la el. Am sentimentul că ar fi venit chiar fratele meu. Prietenii lui sînt și prietenii mei, răspunse generalul zîmbind. Luînd apoi o carafă de cristal, care se afla întotdeauna pe masă, umplu două pahare și propuse lui Van An-cen să bea împreună în cinstea sosirii lui și a împrietenirii lor. După aceea începură să discute.

— Cînd apa lacului e liniștită, și rațele sînt liniștite, spune o zicală. Sînt încîntat că modesta noastră firmă se poate bizui pe o colaborare permanentă cu o firmă atît de înfloritoare ca a dumneavoastră, rosti zîbind Van An-cen.

— Ați rostit cuvinte înțelepte. Vreau să adaug, însă, că oamenii demni de stimă trebuie să se ajute cu mărînimie între ei și trebuie să fie uniți, cum sînt degetele într-un pumn, răspunse Ta rîzînd.

— Zgîrcitul n-are parte de prieteni, iar cine n-are prieteni, e sărac și singur. Cine știe să lege prietenii e bogat. Eu unul am mulți prieteni și pot spune că sînt recunoscător destinului meu, spuse Van An-cen și rîse și el.

— Cuvintele dumneavoastră sună ca maxima unui înțelept, numai că sînt puțin cam enigmatice. Iar tainețele acestei enigme sînt greu de descoperit.

— În fond, pentru asta există enigme, pentru a nu fi prea ușor dezlegate !

— Văd că sînteți un as în materie de discuții filozofice, așa că mă recunosc învins. Nădăjduiesc însă că mă voi putea număra și eu în curînd printre prietenii dumneavoastră.

— Ar fi o cinste deosebită pentru mine. „Cine știe să lege prietenii e bogat“, iată deviza mea ! răspunse râzînd Van An-cen.

— Frumoasă deviză și sînt gata să o adopt și eu. În orice caz, nădăjduiesc că vom fi prieteni buni. Iar acum, stimabile musafir, vă rog să-mi arătați lista de mărfuri de care aveți nevoie.

Van An-cen îi dădu lista și procura firmei, care îl împuternicea să încheie tranzacții comerciale.

— V-am fi foarte recunoscători dacă ați putea să ne livrați toate mărfurile cerute pe baza listei.

— Cred că vom satisface în întregime cererea dumneavoastră. Am să predau lista șefului secției de desfaceri și dumnealui se va înțelege cu dumneavoastră asupra amănuntelor.

— Cum vom face decontarea, domnule director ? Doriți să vărsăm întreaga sumă pe loc, în numerar, sau ne puteți acorda un credit ?

— O parte din mărfuri vi le vom livra pe credit. Dar am dori ca în viitorul apropiat să ne livrați și dumneavoastră ceva. În primul rînd materii prime și alimente. Șeful secției de achiziții vă va comunica ce anume ne face trebuință.

— Se înțelege că vă vom putea livra, deși nu știu dacă vă vor conveni termenele noastre. La întoarcerea mea la Vaniemiao am să le stabilesc și am să vi le comunic neîntîrziat.

— Aveți de gînd să plecați curînd ? Nu vreți să mai stați la noi, la Cianciun ?

— Mă așteaptă acasă treburi urgente. Va trebui să plec peste vreo cinci zile.

— Vă înțeleg, trăim vremuri de încordare.

— Într-adevăr, răspunse Van An-cen, schițînd un zîmbet ironic.

— Nădăjduiesc că nu e ultima dumneavoastră vizită la Cianciun. Ușile firmei noastre vor fi întotdeauna deschise pentru dumneavoastră, și începînd de astăzi sînteți pentru noi un oaspete dorit. Voi fi oricînd bucuros să vă primesc.

— Vă sînt foarte recunoscător, domnule director.

— Și-acum, să ne mai gândim și la dumneavoastră... Cred că e cazul să vă odihniți puțin, spuse Ta, apăsînd pe butonul soneriei. Mi se pare că ați venit aici direct de la gară...

— Da, m-am grăbit să vă găsesc.

— Vă voi da îndată un însoțitor. Vă va conduce la hotel și va rămîne pe lîngă dumneavoastră în tot timpul șederii dumneavoastră aici. Știți, sînt slabe speranțe să te poți bizui pe oamenii hotelului !

— Vai ! Nici n-am îndrăznit să sper o asemenea atenție din partea dumneavoastră, îi mulțumi Van An-cen. Nu știu, însă, dacă merită să vă faceți atîtea griji și să vă lipsiți de serviciile unuia dintre servitorii dumneavoastră ?

— Nici vorbă ! Firma noastră e în măsură să-și primească în mod onorabil clienții de seamă. În afară de asta, sînteți prietenul fratelui meu și, prin urmare, oaspetele meu personal.

Între timp intră servitorul pe care Van An-cen avușese prilejul să-l cunoască.

— Îl vei conduce pe domnul Van An-cen la hotelul *Asia Răsăriteană* și vei rămîne cu dînsul pentru a-l servi în tot timpul șederii sale la noi.

Servitorul-maior încremeni într-o plecăciune respectuoasă în fața oaspetelui.

Mic și îndesat, semănînd cu un buștean putred, bătrînul Ta se ridică de la masă și, amabil pînă la exagerare, își luă rămas bun de la Van An-cen. Între timp, zîmbind larg, încît i se vedea dantura de aur, îl sfredelea pe musafir cu privirea ochilor săi rotunzi și negri ca niște mărgele.

„Generalul e neobișnuit de amabil ! Îmi pune la dispoziție pînă și servitorul lui ! Și ce servitor ! Probabil că și ăsta are în dulap o uniformă de ofițer”, își spuse Van An-cen ieșind în urma maiorului travestit. De altfel, știa prea bine că sub straietele unor slugi, spălătorese sau tot felul de vînzători ambulanți, adesea se ascund agenți sau chiar generali japonezi. „Fără îndoială că Ma sau colonelul i-a rugat pe colegii săi să mă urmărească în timpul șederii la Cianciun. Lacheul ăsta mă va urmări pretutindeni ca o umbră. Și probabil că nu e singurul. Trebuie

să mă aștept ca generalul să-mi mai «atașeze» și alte su-flete vîndute, ce seamănă a oameni taman ca umbra cu omul viu. Numai că generalul — deși pare a fi extrem de abil în materie de spionaj — va afla tot atît cît au aflat Ken și slugoii lui. Va trebui să se mulțumească doar cu bănuielile lui, cețoase ca visul și lipsite de consistență ca umbra. În afară de bănuieli, generalul nu are nici o probă împotriva mea.”

CAPITOLUL

X

Răufăcătorul se pierde singur

— Dumneavoastră sînteți administratorul hotelului ?

— Da. Dar sînt ocupat. Adresați-vă funcționarului de serviciu. Vine îndată.

— Scuzați, am o scrisoare către dumneavoastră, insistă servitorul care îl însoțea pe Van An-cen, întinzînd un plic. O scrisoare din partea directorului firmei *Bao-san*, domnul Ta.

Auzind numele lui Ta, administratorul deveni deodată politicos și zîmbi arătîndu-și dinții mari și albi. Citi bile-tul. În timpul acesta, Van An-cen îl cerceta atent. Să fie oare numai o coincidență ? Numai o asemănare ? Sau o-mul ăsta e într-adevăr Țze ? Să aibă atîta noroc încît să-l găsească întîmplător pe pescar ? Van An-cen conti-nua să-l cerceteze pe administratorul cufundat în citirea scrisorii. Nu, nu putea fi o coincidență. Așa arăta și pes-carul în fotografia pe care o văzuse. Așa și-l închipuia și Van An-cen după descrierile care i se făcuseră. Înalt, cu umerii lați, cu fața arsă de soare, cu fruntea lată brăz-dată de o cută adîncă și cu un rînjēt care îi descoperea dinții albi și mari. Mai erau și semnalmente principale : nuanța roșcată a părului, o aluniță mare pe obrazul drept și o cicatrice albă semănînd cu un viermișor, pe tîmpla stîngă. Și duhnește și a băutură.

— Am înțeles, spuse administratorul, restituind scrisoarea. Aveți nevoie de o cameră ? Pentru o singură persoană ?

— Nu ! O cameră pentru două persoane. Rămîn și eu la hotel ca să-l servesc pe domnul, răspunse servitorul.

— Am înțeles. Ce etaj preferă domnul ? întrebă administratorul, examinînd oaspetele trimis de general.

„Are o ținută mîndră și o expresie hotărîtă. E un om tînăr, dar se vede că e sigur de el“, gîndi Țze și surîse din nou călătorului.

— Aș dori o cameră la parter, răspunse Van An-cen.

— Foarte bine. Trebuie să vină imediat omul de serviciu... Dar, ca să nu vă fac să așteptați, am să vă însoțesc chiar eu.

Îi conduse pe oaspeți pe un culoar îngust, mai întîi drept înainte, apoi coti spre stînga și deschise în sfîrșit ușa camerei cu numărul zece.

— Poftiți, iată camera dumneavoastră. Totul e pus la punct, spuse administratorul și ieși după ce făcu o plecăciune.

Servitorul așeză pe masă valiza lui Van An-cen și întrebă politicos :

— Ce porunciți să comand pentru cină și ce doriți să beți ?

— O să cinăm mai tîrziu, răspunse Van An-cen, așezîndu-se pe scaun și întinzîndu-i servitorului pălăria.

— Vorbiți foarte bine limba japoneză, observă servitorul, deschizînd dulapul.

— Un comerciant trebuie să cunoască limbile vorbite în locurile unde vrea să facă comerț. Eu unul călătoresc de aproape zece ani prin Manciuria și am apucat să mă descurc destul de bine cu japoneza.

— Probabil că nu veniți pentru prima oară la Cian-ciun.

— Ba da, pentru prima oară... A ! Era să uit ! Ai făcut o mare greșeală cînd ai deschis alt dulap decît cel care trebuia, spuse pe neașteptate Van An-cen și îl pironi cu privirea pe servitor.

Servitorul se zăpăci și roși.

— Nu înțeleg la ce vă referiți...

— La faptul că în biroul stăpînului dumitale, directorul firmei, ai deschis în fața unui om străin un dulap în care atîrna o uniformă de general. Trebuie oare să știe toată lumea că domnul Ta e general?

— Dar vă înșelați, domnul Ta nu e general. E uniforma fratelui său mai mic, cu care locuiește în aceeași casă.

— Fratele mai mic al stăpînului dumitale nu-i general, ci căpitan. Trăiește în orașul Vaniemiao și e prieten cu mine.

— Domnul I e frate cu stăpînul meu numai după mamă. Vorbeam de fratele lui bun.

— Ești sigur că are un asemenea frate? Mă îndoiesc. Nu știi cum se face că n-am auzit niciodată nimic despre el de la căpitanul I. În schimb, n-am nici o îndoială că ești foarte neglijent cu secretele ce ți se încredințează. Era vorba nu numai de secretul stăpînului dumitale, dar și de un secret de stat și dumneata ai atras asupra dumitale o mare primejdie dezvăluindu-l.

— Iertați-mă, domnule. Ce fel de secrete poate avea directorul unei firme comerciale? Încercă servitorul să zîmbească. Ce poate fi curios în faptul că în dulapul lui se află și lucrurile fratelui său?

— Iar vorbești despre un frate pe care l-ai inventat? Văd că ești un om viclean și nesincer. Nu întîmplător îți slujești stăpînul cu atîta indolență. Îmi pare rău că nu te-am demascât imediat, acolo, în biroul stăpînului dumitale, căruia trebuia să-i atrag atenția asupra acestei chestiuni. Dar mi-a fost pur și simplu milă de dumneata.

— Vă asigur, domnule, că îmi slujesc stăpînul cu devotament și că nu am nici o vină față de el. Prin urmare, nu vă sînt pe plac... Dacă-i așa... — se încurcă maiorul.

— Nu-mi ești pe plac? îl întrerupse Van An-cen. Mi-a fost milă de dumneata și m-am gîndit: omul are nevastă, copii, merită oare să-l nenorocesc? Iar dumneata îmi spui: „nu vă sînt pe plac“! De vreme ce nu vrei să recunoști și ții morțiș să minți mai departe, hai să mergem la stăpînul dumitale și o să ne lămurim îndată.

Van An-cen se ridică de pe scaun și făcu un pas către ușă.

Servitorul, palid de spaimă, îi tăie drumul și bolborosi :

— Vă rog, domnule ! Nu mă pîrîți ! N-am făcut nimic deosebit, dar stăpînul e un om foarte aspru și...

— Nimic deosebit ? De vreme ce nu vrei să-ți recunoști vina, înseamnă că ești capabil de orice. Pari să fii japonez, și cu toate acestea cine știe dacă nu ești un dușman al țării dumitale ! Sînt dator să mă duc și să-i spun totul stăpînului dumitale.

Și rostind acestea, Van An-cen făcu din nou un pas hotărît către ușă, dar servitorul căzu de data asta în genunchi în fața lui.

— Aveți milă de mine, domnule ! Sînt vinovat, am fost neglijent. Era uniforma stăpînului. Dumnealui e general, general în rezervă, dar nu vrea să se afle. Nu-i face plăcere să se afle că din general a ajuns comerciant.

— Văd că iar ai luat-o razna... Prin urmare e un secret personal al stăpînului ? Așadar, nu e atît de plăcut dacă află despre asta vreun străin ? Cînd am să am ocazia, am să-l întreb dacă e adevărat ce spui.

— Nu e chiar așa. E, într-adevăr, un secret.

— Ei poftim, acum se pare că ai devenit ceva mai sincer. Ridică-te ! Ce stai în fața mea în genunchi ? Doar nu sînt dumnezeu. Nu-ți vreau răul. Am vrut numai să înțelegi că ai săvîrșit o greșeală foarte gravă. Și eu sînt stăpînul unei firme importante și prieten cu fratele stăpînului dumitale. Față de mine, n-are de ce să se ferească prea mult. Dar puteai să faci aceeași greșeală față de un om cu totul străin, sau față de un dușman. Acum pricepi ce prejudiciu puteai să-i pricinuiеști stăpînului și nu numai lui ?

— Înțeleg. N-are să se mai repete niciodată. Vă sînt recunoscător pentru bunătatea ce mi-o arătați și mă voi strădui să vă răsplătesc la fel.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, dar secretele trebuie să știi să le păstrezi. Ai înțeles ?

— Am înțeles și vă mulțumesc pentru povață.

— Ajunge cu atîtea mulțumiri. Mai bine spune-mi cine ești ? Stăpînul tău e general, dar dumneata ce ești ?

— Eu ? Eu... sînt un servitor de rînd, răspunse încurcat maiorul.

— Atunci slujește-mă, dar slujește-mă cinstit ! Deocamdată am de scris o telegramă. Ai să te duci la poștă și ai s-o expediezi la Vaniemiao.

Van An-cen se așeză la masă și scrise repede pe o foaie de hîrtie : „*Am ajuns cu bine. Afacerile merg bine. Peste vreo două zile încărcăm marfa.*”

— Poftim și du-te la poștă, spuse apoi, dînd servitorului foaia.

„Administratorul hotelului și pescarul Țze sînt fără îndoială una și aceeași persoană. A trădat și-acum se află în slujba serviciului de spionaj japonez. Probabil că a fost însărcinat să mă urmărească. Spre norocul meu, habar n-are că-i cunosc trecutul. Va trebui să-l provoc cît mai neîntîrziat, ca să se dea de gol și să-mi pot verifica presupunerile. Dacă am să mă conving că el e pescarul Țze, am să mă străduiesc să-l fac inofensiv”, chibzuia Van An-cen.

Servitorul se întoarse curînd și, dîndu-i recipisa, îl informă că a expediat telegrama.

— Acum poți să mănînci. Eu mă duc să mă plimb puțin. Nu știu de ce, dar mă cam doare capul. Mă întorc peste o oră, sau o oră și jumătate, spuse Van An-cen și plecă.

Rămas singur, servitorul încuie ușa, răsuflă adînc și scoase repede din buzunar un carnetel în care își notă : „Plecat 20 și 50 min.”

Van An-cen își făcu drum pe una din arterele principale ale orașului. Pe reverul mantalei purta insigna de „Director-conducător al firmei comerciale Va”. Cîțiva trecători, comercianți de vază și noioni din localitate, văzîndu-l atît de prezentabil, bine îmbrăcat și cu ochelari mari, fumurii, îl salutară prietenos, ca pe o veche cunoștință. Strada era aglomerată. Van An-cen mergea încet, ca un om care vrea să se plimbe. Cerceta vitrinele magazinelor, se oprea pe la chioșcuri și tarabe, cumpără cîteva mărunișuri. Din cînd în cînd se uita pe furis în urma sa, dar nu izbuti să-și dea seama dacă e urmărit.

Hotărît să aştepte pînă se va face întuneric, cînd pe stradă vor fi mai puţini trecători, se îndreptă spre Mormîntul Mamei Virtuozose şi al Fiului Iubitor, care se afla în piaţa de unde pornea strada principală a Cianciunului.

În ciuda orei tîrzii, strada era plină de cerşetori. Chi-nezi în zdrenţe, japonezi în chimonouri ponosite, purtînd sandale scîlciate, cu talpă de lemn, se aruncau în genunchi în faţa trecătorilor, întinzînd mîini slabe, mur-dare şi pline de răni şi cerînd de pomană. Cînd vreun trecător le arunca o monedă măruntă, care cădea sunînd în farfuria de lemn sau pe trotuar, cerşetorii tresăreau ca la o împuşcătură, sau la o lovitură de bici. Din loc în loc, bieţii oameni zăceau pe caldarîm nemişcaţi, ca morţi, cu burţile supte de foame. Priveliştea îl făcu pe Van An-cen să se cutremure. Din timp în timp, pe mijlocul străzii tre-ceau rikşe. Nenorociţii ce alergau trăgînd cărucioarele în care se lăfăiau japonezi şi chinezi bine hrăniţi şi îm-brăcaţi, îşi întindeau gîturile slabe şi vînoase, desprinse ca nişte trunchiuri uscate din cămăşile learcă de su-doare. Cei din rikşe ţipau la ei şi îi împungeau în spinare cu bastoanele, îndemnîndu-i să alerge mai repede.

La Mormîntul Mamei şi al Fiului, deasupra căruia îşi întindea ramurile un ulm uriaş, se înălţa un monument construit dintr-o mulţime de pietre clădite în piramidă. Van An-cen se opri şi îngenunche. Legenda spune că aici era înmormîntată o mamă care muncise pînă la capătul puterilor şi murise de foame dîndu-şi ultima bucată de pîine fiului. Fiul — zice legenda — a plîns zile întregi şi a bătut mătănii la mormîntul mamei, n-a mai mîncat şi n-a băut, pînă a murit şi el şi a fost înmormîntat ală-turi de ea. Mormîntul simboliza dragostea plină de jertfe a mamei şi iubirea neţărmurită a fiului, fiind totodată o replică adusă lăcomiei şi violenţei ce conduceau lumea în care milioane de oameni sînt condamnaţi la mizerie şi la moarte timpurie.

Mormîntul devenise loc de pelerinaj pentru mii şi mii de oameni săraci care, blestemîndu-şi viaţa grea şi fără speranţe, veneau în faţa lui, se aruncau la pămînt, plîngeau şi se rugau. Chiar bogătaşii şi aristocraţii, cînd tre-ceau pe lîngă el, suspinau fătarnic, îşi împreunau mîinile şi implorau cerul să le dea viaţă lungă şi spor la cîştiguri.

Cu coada ochiului, cătau însă la bieții cerșetori, care își înălțau ruga către zei, cerînd dreptate și milă, implorîndu-i să facă o minune ce i-ar putea ajuta să se smulgă din ghearele mizeriei și nedreptății. Bineînțeles, însă, că nici piramida de pietre, ridicată în amintirea celor morți, nici ulmul singuratic cu crengile stufoase, pe care fluturau jertfele — petice de pînză pestrițe și baticuri albe — nu puteau săvîrși minuni. Rămîneau toate surde la rugăciunile pelerinilor, ca de altfel și zeii din ceruri...

Van An-cen rămase mult timp în genunchi. Gînduri cînd triste, cînd luminoase îi treceau prin minte. Vedea parcă a avea pe mama și pe fiul înmormîntați acolo cu ani în urmă. Semănau ca două picături de apă cu nenorociții întîlniți la tot pasul în orașul acesta, sau în alte orașe, sate și așezări de nomazi de pe teritoriile ocupate. În contrast, îi apăreau imaginile unei alte lumi, în care oamenii și-au găsit drumul spre fericire. Nu prin rugăciuni, ci prin luptă plină de abnegație și muncă dîrză ajunseseră pe drumul luminos.

Într-un tîrziu se ridică încet și porni fără grabă. Era aproape ora zece seară și se făcuse întuneric. Ajungînd la capătul străzii principale, se pomeni dintr-o dată la marginea orașului, pe malul rîului Itunhe. În jur nu mai ardea nici un felinar și beznă era de nepătruns.

Administratorul hotelului, care, ascunzîndu-se cu băgare de seamă, îl urmărise tot timpul, deveni neliniștit. Se temea ca urmăritul să nu dispară în beznă ! Trebuia să se țină mai aproape și în același timp să nu-și trădeze prezența. Acolo, în cîmp deschis, Van An-cen ar putea ușor să-l observe.

Ascunzîndu-se de Van An-cen, dar străduindu-se totuși să nu-l piardă din ochi, administratorul reflecta : multe a mai avut prilejul să vadă în viața lui, prin multe i-a fost dat să treacă și a făcut o mulțime de treburi. Dar, cum se spune, peștele caută apa cît mai adîncă, iar omul locul unde îi este mai bine. Pînă mai ieri avea o muncă, azi are alta, a slujit pe unii, acum slujește pe alții. Pe cine o fi slujind însă omul pe care-l urmărește ? Patria ? Patria e o poveste pentru proști. Pentru el, patria e acolo unde se plătește mai bine. Patria e bună cînd

Îți asigură un trai plăcut. Dar ce fel de viață poate fi când n-ai bani? În ultima vreme, multă lume a intrat în panică. Oamenii se întreabă cum se va termina războiul, cine va învinge? Lui puțin îi pasă! Dacă vor învinge japonezii, va continua să-i slujească, iar dacă vor fi învinși, p-aci ți-e drumul! Găsește el alți stăpîni. Omul, dacă-i deștept, slujește pe cei care-i plătesc mai mult.

Comerciantul ăsta din Vaniemiao trebuie să fie vreo pasăre rară, din moment ce însuși generalul se interesează de el. I l-au pus la dispoziție și pe maior și, pe deasupra, l-au solicitat și pe el, administratorul hotelului, să-l urmărească. De data asta l-a prins ca pe o vulpe în capcană, n-are pe unde scăpa de ochiul vîntătorului. Dar cine poate fi? Vreun comunist primejdios? Ce caută pe aici? Mult are să mai stea pe mal? De-ar începe o dată să facă ceva. „Îmi place cînd cel pe care îl urmărești începe să acționeze, fără să bage de seamă că e urmărit. Simți aceeași bucurie, ca în clipa în care s-a prins peștele în undiță, sau cînd ai dat pe gît un păhărel bun. Ah, e strașnic! zîmbi în întuneric iscoada. Generalul e mărinos, știe să răsplătească...”

Van An-cen se plimba liniștit pe malul rîului. Deodată se întoarse brusc și văzu la vreo șaizeci de metri în urma lui o siluetă care se profila pe cerul întunecat. Fără să mai stea pe gînduri, se îndreptă cu pași grăbiți spre necunoscut.

— A! Dumneavoastră sînteți, domnule Van An-cen? Ce faceți aici? întrebă administratorul hotelului, ca și cum ar fi fost foarte normal să se întâlnească amîndoi în locul acela.

— Am ieșit să mă plimb și m-am pomenit aici, la marginea orașului. Mă doare tare capul. Mă gîndeam chiar să-mi scufund capul în apa rîului, dar cred că e prea rece acum.

— Și eu am vrut să respir puțin aer proaspăt. Păcat că nu ne-am înțeles dinainte... Ne-am fi plimbat împreună.

— Da, ar fi fost foarte plăcut. Munca pe care-o faceți vă permite să dispuneți de timpul dumneavoastră?

— Da, n-am o treabă prea grea și-mi pot permite unele libertăți.

— N-ați fost cumva și pe la Vaniemiao ? Parcă v-am mai întâlnit undeva, rosti Van An-cen privindu-l insistent.

— Nu. N-am fost niciodată la Vaniemiao și sînt sigur că ne-am văzut pentru prima oară.

— Totuși, mi se pare că v-am mai văzut undeva, dar unde, nu știu. Cu puține eforturi, aș izbuti să-mi reamintesc. Hai să încercăm să ne reamintim împreună, spuse rîzînd Van An-cen.

— Sînt sigur că mă confundați cu cineva. Sînt însă mai mult decît măgulit că un oaspete atît de onorabil, ca asociatul firmei comerciale „Va” îmi acordă atîta atenție. Pentru mine, e o descoperire fericită, răspunse administratorul rîzînd.

„Mai degrabă tu ești o descoperire fericită pentru mine ! se gîndi Van An-cen, privindu-și cu atenție tovarășul de drum și convingîndu-se tot mai mult că nu poate fi decît Țze. Întrebarea e, care dintre noi doi va reuși să se folosească primul de descoperirea sa !”

Cu glas tare, însă, nu spuse decît :

— O descoperire fericită... dar numai dacă am să vă pot fi de folos cu ceva. Bineînțeles, îmi face multă plăcere să vă aud spunînd asta.

— Mă bucur că v-am cunoscut și sînt gata să vă stau la dispoziție, răspunse administratorul. Rămîneți mai mult timp la noi ?

— Nu, doar cîteva zile.

Însoțit de administrator, Van An-cen se întoarce la hotel.

— Domnule colonel, v-aș ruga să-mi relatați ce au raportat agenții noștri, i se adresă generalul Ta locțiitorului său, cu care stătea de vorbă într-un birou special, unde directorul firmei *Baoșan* se ocupa de obicei cu problemele de spionaj. Generalul ședea tolănit într-un fotoliu adînc și urmărea distrat dîra subțire de fum ce se ridica din țigară.

Colonelul, un japonez foarte distins și elegant, cu o mustață scurtă, puțin încărunțită și ochelari cu rame de aur, scoase o foaie de hîrtie dintr-o mapă și începu să citească :

— „În seara sosirii sale, comerciantul s-a dus la Mormîntul Mamei și Fiului, unde s-a rugat îndelung. Cînd s-a făcut întuneric, s-a dus pe malul râului Itunhe și s-a plimbat. S-a întors apoi acasă, împreună cu administratorul hotelului. Atît în drum spre mormînt, cît și în timp ce se plimba pe malul râului nu s-a oprit și n-a stat de vorbă cu nimeni.”

— Și ce comunică maiorul ?

Colonelul scoase o altă foaie și citi :

— „Van An-cen a ieșit din hotel la orele 20 și 50 minute și s-a întors la orele 23 și 05 minute.”

— E limpede. Ar fi interesant să știm ce l-a determinat să se plimbe pe malul râului ?

— Plimbarea mi se pare suspectă. Probabil că trebuia să se întâlnească pe mal cu cineva.

— Mda... Sau avea o întîlnire, sau a bănuit că e urmărit și a vrut să verifice. Afurisită vulpe !

— Administratorul e un copoi cu experiență, dar cine știe, poate că i-a scăpat totuși ceva, ținu să remarce colonelul.

— Tot ce se poate. N-o fi stat cineva lîngă Van An-cen cînd se ruga la mormînt ? L-ați întrebat despre asta pe administrator ?

— Nu, domnule general.

— Rău, foarte rău ! Întrebați-l neapărat. Dați-i ordin să-l urmărească pas cu pas. Afară de asta, mai puneți cîtiva agenți să-i urmărească pe comerciant și pe administrator. Să facă serviciu cu schimbul, zi și noapte. Înțeles ?

— Am înțeles, domnule general. Și mai e ceva. Personal, cred că n-ar strica să alegem pe una dintre cele mai frumoase fete de-ale noastre și s-o trimitem comerciantului la hotel, chipurile ca o zîină a nopții !

— Nu, colonele. Dacă omul e, într-adevăr, un ilegalist cu experiență, procedeul ar fi prea naiv. Va pricepe îndată de unde vine o asemenea „atenție” destinată plă-

cerilor sale. Principalul e să se repartizeze cît mai judicios agenții și să organizați totul cum se cuvine. Nu trebuie să ne scape nimic, absolut nimic. Nimeni să nu se afle însă în preajma lui. Să nu observe nimic, oricît de atent ar cerceta. Dacă n-a venit pentru a achiziționa mărfuri de la noi, mai devreme sau mai tîrziu va trebui să-și dea arama pe față. Ocupă-te, deci, domnule colonel, de agenți și lucrări cu ei în consecință.

— Am înțeles, domnule general.

— Încă ceva. Nu rețineți prea mult documentele lui Van An-cen. Expertiza trebuie făcută urgent. E bine să i le restituiți cît mai repede. Ce nevoie avem să-i stîrnim inutil bănuielele ? Raportează-mi în fiecare dimineață cum merge treaba.

— Totul se va executa conform ordinelor dumneavoastră, domnule general, rosti colonelul ridicîndu-se. Îmi permiteți să mă retrag ?

— Vă rog.

În ce privește stația de radio, Van An-cen era ferm convins că maiorul sau colonelul Ken nu aveau nici o bănuială. Dacă ar fi mirosit ceva, ar fi încercat s-o detecteze. După toate semnele, convorbirile lui cu „A”, pe lungimea de undă stabilită, nu fuseseră descoperite de nimeni. Prin urmare „A” va veni sigur la restaurantul hotelului. Zilele de întîlnire le stabiliseră de comun acord mai demult.

„Cum să scap, însă, pentru cîtva timp de ticălosul ăsta ?” se întreba Van An-cen, uitîndu-se la servitorul său.

— Ascultă — i se adresă maiorului — am să te rog să te duci pînă la sediul firmei. Ai să iei de acolo actele necesare, cu care te duci la gară să întocmești toate formele pentru încărcarea mărfurilor. Poimîine se transportă. Cunoști situația din ceea ce ți-am mai explicat înainte. Ești lămurit ?

— Da, stăpîne.

— Bine. Atunci du-te degrabă.

După plecarea maiorului-servitor, Van An-cen se apropie de fereastră. Nu peste mult, îl văzu pe agent ieșind din hotel și pornind în direcția firmei. Mai zăbovi cîtva timp, apoi coborî în sala restaurantului, unde se instală la o masă din fundul sălii, într-un colț retras, și își comandă liniștit prînzul.

Puțin timp după aceea apărură „A”. Van An-cen, care ședea cu fața spre ușă, îl zări imediat. Locotenentul străbătu încet sala, pîrînd că își caută un loc. Nu erau prea multe persoane în restaurant, dar la fiecare masă ședea măcar cîte un om. „A” se apropie de Van An-cen și îl întrebă politicos :

— Îmi permiteți să mă așez la masa dumneavoastră ?

— Poftiți, vă rog, îi răspunse Van An-cen.

— Locotenent... („A” își rosti numele).

— Van An-cen, administratorul și conducătorul firmei comerciale „Va” din Vaniemiao.

— Îmi pare bine de cunoștință. Ce mai e nou pe la dumneavoastră, la Vaniemiao ?

O veche prietenie îi lega pe cei doi bărbați, patrioți înflăcărați ce luptaseră cu fermitate și abnegație împotriva dușmanului comun. Li se părea că de la ultima lor întîlnire trecuse o veșnicie și erau amîndoi foarte emoționați. Cu toate acestea, păstrau în aparență un calm desăvîrșit și continuau să discute liniștit, ca niște oameni care s-au întîlnit întîmplător la masă într-un restaurant.

— Ce noutăți interesante v-aș putea spune, cînd locuiți într-un oraș mare ca Cianciun ? răspunse Van An-cen și întrebă în șoaptă : Cum o duci, scumpe prietene ? E totul în ordine ?

— Probabil știi că hotelul e o filială a serviciului japonez de spionaj și că toți funcționarii sînt agenții generalului Ta, îl informă tot în șoaptă „A”.

— Știu. De altfel, directorul firmei vrea să mă atragă într-o cursă.

— Fiecare pas pe care îl faci e urmărit. Administratorul e un om primejdios. Înainte locuia la Apele Fierbinți.

— Așa ! Aseară m-a urmărit pînă la malul rîului. Prin urmare e un fost om de-al nostru, așa cum am bănuțit.

— Ah, nemernicul ! exclamă locotenentul. Zărindu-l, însă, pe chelnerul care se apropia, continuă degajat o conversație banală : Cum e recolta la Vaniemiao ?

— Anul ăsta e excepțională. Se va recolta aproape de două ori mai mult grâu decît anul trecut.

Chelnerul așază pe masă farfuriile cu mîncarea comandată de Van An-cen și se adresează noului client.

— Ce doriți să serviți ?

— Zeamă de pește, tocană și compot.

— Vă servesc îndată, spuse chelnerul și se îndepărtă.

— Administratorul hotelului e omul japonezilor, șopti „A”. Poate fi periculos.

— Trebuie să-l facem inofensiv. Prin urmare, lucrezi la secția de informații a japonezilor ? Cum merge treaba în noul post ?

— Servitorul tău e colaboratorul biroului nostru secret. Mă aflu în relații bune cu el. Mi-a vorbit despre tine. Te consideră un agent important al partidului comunist chinez.

— Am bănuț și eu. Înainte de a pleca de la Vaniemiao am vrut să mai iau legătura cu tine, dar cum am primit comunicarea ta că japonezii au descoperit o stație americană la Cianciun, am renunțat.

— Să vezi ce tărăboi a fost aici ! Șefii tunau și fulgerau. Unii dintre ei au fost frecați ca hoții de cai pentru că au descoperit-o atît de tîrziu. În ultima vreme serviciul de contrainformații și-a intensificat activitatea. Va trebui să luăm contact mai rar.

— Ce facem cu administratorul ? spuse Van An-cen, chibzuind cu glas tare.

— Trebuie astfel ticluită treaba, încît să-l alunge chiar ei.

— A, da... Era să uit. Servitorul pe care mi l-au pus la dispoziție a făcut o gafă chiar din prima zi. Eram în birou la Ta, cînd a deschis din greșeală un dulap în care am zărit uniforma generalului. L-am speriat că am să-l spun superiorului, și ticălosul m-a implorat să nu-l denunț.

— Asta poate să ne fie de folos.

— Dacă veți avea prilejul să treceți prin orașelul nostru, Vaniemiao — rosti pe neașteptate Van An-cen,

schimbînd brusc subiectul — vă rog să treceți și pe la noi, pe la modesta noastră firmă. Vă vom primi cu plăcere...

— Mulțumesc pentru invitație. Cînd voi avea prilejul să vizitez orașul, am să mă opresc cu plăcere la dumneavoastră, răspunse „A” zăbindu-l și el pe chelnerul care se apropia.

— Prînzul dumneavoastră e gata, domnule locotenent, anunță chelnerul și așeză pe masă farfuriile cu mîncare.

— Sînt flămînd ca un lup, așa că am să dau totul gata într-o clipită, glumi „A” aplecîndu-se deasupra farfuriiei.

— Vă doresc poftă bună, zîmbi chelnerul și, strîngînd farfuriile goale din fața lui Van An-cen, se îndepărtă.

— Așadar servitorul meu e coleg cu tine la secția de informații ?

— S-ar putea spune că e chiar șef. E maior.

— Oho ! Și în ce relații sînteți ?

— Nu lucrăm demult împreună, dar mi se pare că se poartă bine cu mine. La rîndul meu, îl plătesc cu aceeași monedă, zîmbi „A”. Îi cam plac banii, e laș și în trecut a avut oarecari neplăceri în slujbă.

— Familie are ?

— Sînt numai doi, el și nevastă-sa. Copii n-are. Nevastă-sa e o femeie frumoasă și cochetă. Ai să rîzi, dar administratorul hotelului se bucură de atenția ei. Sînt informat că, în absența soțului, doamna îl primește pe administrator la ea acasă.

— Uite ce te rog să faci. Străduiește-te să-i strecuri maiorului o scrisoare anonimă, cam cu următorul cuprins : „Am aflat că în lipsa dumneavoastră, casa vă este vizitată de administratorul hotelului *Asia Răsăriteană*, care întîrzie foarte mult acolo. Vine foarte des, mai cu seamă în ultima vreme. Întrucît vă doresc binele, am hotărît să vă previn de primejdia care amenință onoarea dumneavoastră.” Scrisoarea trebuie să ajungă la el chiar azi, către orele opt seara.

— Bine, am să aranjez, răspunse „A”. Și-acum, problema numărul unu. Inginerul-șef al construcției fortificațiilor de la Hingan e chemat pentru douăzeci iulie la Cianciun. Va avea la el planurile.

— Cînd au de gînd să termine construcția ?

— La începutul lui septembrie.

— Comunică-mi prin radio cînd, la ce oră și în ce vagon va pleca înapoi. Va trebui să-l dăm jos din tren și să-l depozedăm de servieta cu planurile. Dragă prietene, multe vor depinde de felul cum vei reuși să îndeplinești această sarcină. Nu e numai rugămintea mea, ci și a milioaneilor de oameni pentru a căror viață pașnică și fericită luptăm, spuse Van An-cen ridicîndu-se de la masă.

— Mă voi strădui să fac totul cum trebuie. Ți-am adus fotografiile inginerului și maiorului, servitorul tău.

— Tocmai aveam de gînd să te rog să mi le procuri. Văd că te-ai gîndit singur să le aduci.

Se ridică și locotenentul pentru a-și lua rămas bun de la vecinul de masă.

— Sînt fericit de cunoștință, domnule Van An-cen. Vă mulțumesc pentru compania dumneavoastră plăcută.

Cînd își strînseseră mîinile, „A” îi strecură pe neobservate pachetul cu fotografiile, pe care-l ținuse strîns în palmă.

— Rămîneți cu bine. Nădăjduiesc că data viitoare ne vom întîlni într-o atmosferă mai liniștită și mai fericită, spuse Van An-cen și se îndreptă cu pași mărunți spre ieșire.

După ce se prezentă la sediul firmei, unde fusese trimis de Van An-cen, maiorul trecu pe la generalul Ta, pentru a primi instrucțiuni. Generalul îi aduse la cunoștință ce măsuri s-au luat pentru intensificarea urmăririi lui Van An-cen. „Negustorul” era strîns într-un cerc nevăzut, dar eficace. Hotelul fusese înconjurat cu agenți secreți.

În timp ce se întorcea la hotel, maiorul se gîndea cam ce posibilități îi mai rămîneau lui. Dorea foarte mult să le-o ia înaintea celorlalți și să-l demaște singur pe Van An-cen. Dar cîtă îndrăzneală din partea „negustorului” ! Ce repede îl luase în chestiunea cu uniforma generalului ! E adevărat că întîmplarea era destul de neplăcută. Numai de nu l-ar pîrî generalului ! Se cunoaște cît colo că e un om curajos și hotărît. Naiba să mai știe ! Desigur că ge-

neralul n-are să-l spînzure pentru o asemenea greșeală, cu atît mai mult cu cît a născocit o explicație destul de veridică... Dar poate să-și compromită foarte serios cariera. Nu cumva ar fi mai bine să nu se amestece în toată treaba asta ? În fond, se ocupă ei singuri de Van An-cen.

— Am îndeplinit tot ce mi-ați cerut, domnule, rosti maiorul-servitor intrînd în cameră și dîndu-i stăpînului procura și frahtul pentru expedierea mărfii.

— Mulțumesc, răspunse Van An-cen și puse hîrțile în valiză.

— N-ați luat încă masa, stăpîne ?

— Ba da. Nu te-am mai așteptat și am luat masa singur.

Cineva bătu tocmai atunci la ușă.

— Intră, strigă Van An-cen.

În prag apăru un comisionar chinez.

— Dumneavoastră sînteți directorul firmei „Va” din Vaniemiao ? întrebă comisionarul făcînd o plecăciune.

— Da.

— Am fost rugat să predau o scrisoare servitorului dumneavoastră. Se poate ?

— Poftim.

Comisionarul înmîină servitorului scrisoarea și ieși făcînd o nouă plecăciune.

Servitorul deschise îndată plicul și începu să citească. Deodată se încruntă, începu să-și muște buzele și, moto-tolind nervos scrisoarea, o puse în buzunar. Apoi se așeză pe canapeaua din împletitură de bambus și, aruncîndu-și privirile pe fereastră, căzu pe gînduri. Ce putea fi asta ? O calomnie din partea vreunui dușman, sau pur și simplu era adevărat ? Maiorul cunoștea firea ușuratică și senzuală a soției sale și știa că îi place să cocheteze cu bărbații. Să ajungă însă atît de departe ? Și cu cine ? Să se încurce cu acel cîine fățarnic, care duhnește veșnic a rachiou ? E drept că-i un bărbat voinic și arătos... „Ah, nemernicul ! Ticălosul ! Nu degeaba mi-a fost totdeauna nesuferită mutra lui obraznică ! își spuse maiorul, clo-cotind de furie. Se vede că i s-a urît cu viața ! Am să-i ajut eu sufletului său mîrșav să se desprindă de trupul spurcat !”

Văzînd cum s-a schimbat la față servitorul, Van An-cen îl întrebă :

— Ce te-ai întunecat așa ? Ți s-a întîmplat ceva ?

— Nu, fleacuri ! Mi-a trimis nevastă-mea un bilet, ca să mă anunțe că s-a întîmplat o mică neplăcere la noi acasă.

— Ești căsătorit de mult ? Ai și copii ?

— Sînt căsătorit de cinci ani, dar n-am copii, răspunse iritat maiorul și blestemîndu-l din adîncul sufletului pe pisălogul care îi puneia tocmai acum asemenea întrebări și față de care trebuia să joace rolul umilitor de slugă supusă.

— Cîți ani ai ?

— Douăzeci și nouă.

— Ah, dar dumneata ești foarte tînăr ! Înseamnă că sînt cu șase ani mai vîrstnic decît dumneata.

— Prin urmare și dumneavoastră sînteți tînăr !

— Da, desigur, nu sînt bătrîn. Dar ia spune-mi, ce neplăcere ți s-a întîmplat ? Poate că te pot ajuta cu ceva ?

— Nu, mulțumesc, răspunse maiorul, ascunzîndu-și privirile. E o chestiune pe care trebuie s-o rezolv singur.

— Îmi pare foarte rău că nu-ți pot fi de folos. Spune-mi sincer, poate ești amărît pentru chestia cu greșeala pe care ai făcut-o ?

— Nu, domnule, nu-mi fac griji pentru asta. Mi-ați făgăduit că nu mă veți reclama și vă socotesc un om de onoare.

„Se vede că norocul mi-a întors spatele, își spunea maiorul, încercînd să se liniștească. Am impresia că am nimerit în colții unui tigru care abia așteaptă să mă înghită ! Mai lipsea întîmplarea asta dezgustătoare cu nevastă-mea. Ce să fac, ce să fac oare ?”

— Părinții dumitale trăiesc ? îi întrerupse gîndurile Van An-cen.

— Tata trăiește. E în Japonia. Mama a murit.

— Îmi pare rău ! Înseamnă că ești un fel de orfan. Dar ia spune-mi, omul ăsta ți-e rudă ? îl luă prin sur-

prindere Van An-cen, apropiindu-se de el și arătându-i fotografia unui bărbat în uniformă de maior.

Servitorul se sperie. Avea senzația că s-a rupt ceva în el. Se uita năucit când la fotografie, când la Van An-cen, își mișca buzele palide și nu era în stare să răspundă.

„Să mă arunc asupra lui și să-l gîtui“, îi trecu deodată prin minte maiorului. Dar statura impozantă a lui Van An-cen, care era cu aproape două capete mai înalt decît el, îl sili să renunțe repede la această idee.

— N-nu... nu-l cunosc...

— Văd că vă place să glumiți, domnule maior ! Cum, nu vă recunoașteți ? spuse rîzînd Van An-cen. Sau încercați să mă păcăliți, ca și în chestiunea cu uniforma generalului ? Spuneți-mi adevărul, ori...

— Bine, am să vă spun adevărul. E o fotografie veche de a mea. Am fost ofițer, dar m-au scos din armată din motive de boală și, neavînd mijloace, sau relații mai serioase, am fost nevoit să accept această situație jalnică la firma pe care o cunoașteți.

— Bine, asta la firmă ! Dar la biroul secret al secției de informații aveți o muncă destul de convenabilă, nu-i așa ?

— Nu înțeleg despre ce vorbiți.

— Nu înțelegeți ? Atunci am să vă explic îndată. Vă cunosc întreaga activitate și toată comportarea dumneavoastră. Îmi este foarte ușor să vă denunț și anume în așa fel, încît veți fi imediat dat afară din slujbă. S-ar putea chiar să fiți dat în judecată, sau pur și simplu „lichidat“. Iar toate astea sînt, după cîte știu eu, rezultatul neglijenței, pălăvrăgelii și lașității dumneavoastră. Eu sînt un comerciant pașnic. Nu mă ocup de politică, dar am și eu mîndria și demnitatea mea. Pur și simplu mă indignează că sînt hăituit ca o fiară. Ce v-am făcut ? Ce vină am ? Ce naiba stați tot timpul pe capul meu ? Ce vreți de la mine ?

Sub privirea amenințătoare a lui Van An-cen, maiorul sări fără să vrea de pe canapea și, pălînd și mai tare, spuse :

— E... e o neînțelegere. Eu, personal, n-am nici o vină.

— Uite ce e, domnule maior ! Sînt un om hotărît și nu mă plec în fața nimănui cînd e vorba să-mi apăr

bunul meu renume. Alegeți : ori ne explicăm pînă la capăt, ori, jur în fața zeilor, o să vă luați rămas bun de la cariera dumneavoastră și poate chiar de la libertate.

— Bine, dar dumneavoastră trebuie să înțelegeți, domnule Van An-cen, că eu nu dispun de mine. Sînt un simplu executant al dispozițiilor altora.

— Ascultați, domnule maior, vă repet încă o dată. N-am nimic comun cu nici un fel de politică. Sînt un om de afaceri, dar știu să-mi apăr situația. Am prieteni și protectori care nu sînt mai puțin influenți decît generalul dumneavoastră. Personal, nu vă doresc răul și vă propun să ne înțelegem cu binele. În acest caz, nu numai că nu veți avea de suportat nici o neplăcere, dar veți putea chiar conta pe sprijinul meu. Nu vă uitați că sînt un simplu comerciant provincial. Sînt totuși un om cu stare și am relații serioase. Gîndiți-vă la ce v-am spus și hotărîți-vă.

Maiorul simțea cum i se strînge lațul în jurul gâtului. Omul ăsta nu glumește. Îl are la mînă și îl ține strîns. Cine o fi oare ? Cum a putut afla că servitorul lui e în realitate maior, colaborator al secției de informații ? Și să obțină chiar o fotografie ! Judecînd după aluzii, rezultă că omul îi cunoaște și trecutul, un trecut nu chiar nepătat. Cum să scape de el ? Să se ducă și să povestească totul generalului ? Nu, ar însemna să se termine rău. Generalul i-a mai trecut cu vederea pînă acum de mai multe ori greșelile. O dată cu mita aceea buclucașă, apoi cînd a fost descoperit că e laș... Ultima oară, însă, i-a spus pe față că pe vremea lui, în asemenea cazuri, ofițerii își făceau harakiri¹. Ce-ar fi ?... Nu ! E încă tînăr și încă nu e totul pierdut. În fond, nu trăiește de două ori. Trebuie să încerce să se înțeleagă cu omul ăsta ciudat. Să fie oare un comunist primejdios ? Deocamdată e numai o presupunere. Trebuie să vadă ce vrea de la el.

— Bine, domnule Van An-cen, sînt de acord să mă explic cu dumneavoastră. Ce doriți să știți ?

— Să știu ? Știu atît cît îmi trebuie să știu. După cum vedeți, pînă și despre trecutul dumneavoastră știu mai mult decît credeți... Mai mult chiar decît șefii dumnea-

¹ Sinucidere prin spîntecarea abdomenului.

voastră. Doresc să încetați o dată cu urmărirea mea. E o treabă absolut lipsită de rost. Iar pentru asta vreau ca cel puțin dumneavoastră să vă angajați că nu-mi faceți neplăceri.

— Vă promit.

— Nu ! Promisiunea nu-mi este de ajuns. Stați jos și scrieți.

Maiorul ezită.

— Stați jos și scrieți, domnule maior ! repetă cu glas amenințator Van An-cen.

Supunându-se în fața dîrzeniei lui Van An-cen și pierzînd orice urmă de bărbăție, maiorul se așază la masă și se uită întrebător la Van An-cen.

— Scrieți : Ca urmare a greșelii pe care am făcut-o, am dezvăluit față de persoane străine faptul că firma *Baoșan* e în realitate unul din centrele de spionaj ale Marelui Stat-Major și că șeful acestui centru este generalul-locotenent Ta, pseudo-director al firmei.

Maiorul se uită de cîteva ori pe furiș la Van An-cen. Apoi oftă și continuă să scrie.

— Mai departe : Eu însumi sînt un colaborator al secției de informații și am primit însărcinarea să-l urmăresc pe directorul-conducător al firmei comerciale „Va” din Vaniemiao, domnul Van An-cen.

— Ați scris ?

— Da.

— Citiți cu glas tare.

Cu vocea voalată de emoție, maiorul citi ceea ce scrisese.

— Foarte bine. Acum semnați și treceți sub semnătură numărul buletinului dumneavoastră de identitate. Sper că aveți buletinul la dumneavoastră ?

Maiorul se ridică de pe scaun și începu să se scotocească prin buzunare. O clipă, se gîndi să se repeadă la ușă și să fugă. Dar privirea lui Van An-cen îl țintui locului. Maiorului i se tăiară picioarele și se prăbuși pe scaun.

— N-am la mine buletinul. L-am lăsat acasă.

— Aveți de gînd să continuați a glumi cu mine ? Ei bine, vă previn că n-am poftă de glume, domnule maior !

Vă atrag atenția pentru ultima oară : vă jucați cu focul ! Semnați !

Maiorul semnă în tăcere.

— Scoateți buletinul și menționați numărul sub semnătură !

Scoțînd din buzunar buletinul, maiorul se execută docil.

După ce confruntă numărul și semnătura de pe foaia de hîrtie cu cele din buletin, Van An-cen împături cu grijă declarația.

— Și acum, domnule maior — rosti el — să stăm de vorbă prietenește. Dacă îmi promiteți să nu-mi mai faceți tot felul de ticăloșii, n-am să folosesc niciodată declarația aflată în posesia mea. Repet, sînt un om pașnic și nu doresc să mă cert cu dumneavoastră. Nu mi-ar folosi la nimic.

Scoase portîgaretul, îi oferî maiorului o țigară și își aprinse și el una.

— Dacă intenționați însă — continuă — să vă atingeți vreodată de mine, atunci păziți-vă ! Nădărduiesc că n-o să aveți niciodată motiv s-o faceți. Dar, spuneți-mi, vă rog, de ce sînt bănuît de șefii dumneavoastră ?

Degetele maiorului începură să tremure și țigara îi căzu din mînă. Se aplecă, o ridică și se uită cu un surîs jalnic la Van An-cen.

N-avea încotro. Declarația scrisă se afla în buzunarul lui Van An-cen, prin urmare era legat de acest om printr-un lanț pe care îi va fi greu să-l rupă. Încălcarea datoriei ? Trădarea celorlalți ? A generalului ? Fie ce-o fi ! La urma urmelor, lăsînd la o parte greșeala cu dulapul — pe care n-a făcut-o intenționat — pînă acum n-a divulgat nici un secret important. În ceea ce privește faptul că firma servește numai de paravan serviciului de informații, Van An-cen știa dinainte, așa cum știu și mulți alții. În plus, n-a povestit nimic despre vreun coleg de-al lui, și chiar dacă ar... Cîți dintre ei nu sînt gata oricînd să-l distrugă pe el ?! Altfel, sînt de treabă, chiar și bătrînul general. Este adevărat că Ta nu s-a purtat rău cu el, dar nu o dată l-a luat în batjocură. În realitate, hodorogul e un escroc de prima mînă, care se îngrijește în primul rînd să-și umple buzunarele. Chiar dacă are să-i spună lui Van An-cen de ce e bănuît, ce importanță

poate avea ? Tot nu-i poți prinde pe toți comuniștii, nici pe cei chinezi, nici pe japonezi.

— Nu vrei să vorbești ? îi întrerupse gândurile Van An-cen.

Maiorul tresări.

— Ba da. Pot să vă spun... Sînteți... sînteți bănuît că ați fi agentul comuniștilor din Pekin.

— Ia te uită ! Cine-o mai fi și deșteptul care a scornit o poveste atît de stupidă ? exclamă Van An-cen izbucnind în rîs. Vă asigur că sînt comunist așa cum sînteți dumneavoastră preot catolic. Ce calomnie idioată !

Maiorului i se ridică o piatră de pe inimă. Nu se putea să nu-l creadă pe Van An-cen, un om atît de calm, în stare să rîdă cu atîta poftă.

— Aș fi bucuros să fie așa, răspunse maiorul.

— În privința asta, puteți fi liniștit. Iar acum spuneți-mi sincer ce v-a mîhnit atît de mult cînd ați citit scrisoarea primită adineauri ? Vă declar cu toată sinceritatea că aș dori să vă ajut.

Amărăciunea și furia stîrnite de scrisoarea care-i vestea infidelitatea soției și de care uitase în fața celor ce au urmat răbufniră din nou și mai puternic în sufletul maiorului.

I se așează un nod în gît și era gata să izbucnească în plîns. Simțea nevoia să povestească totul cuiva ! „Trebuie ! Poate că așa îmi mai ușurez sufletul“, se gîndi maiorul.

— Bine, am să vă povestesc... A dat pacostea peste mine ! E o chestiune personală, intimă, dar... fie, am să vă povestesc ! Am aflat despre nevastă-mea că mă înșală.

— Și sînteți convins că e adevărat ? Nu cumva e numai o născocire a unui răuvoitor ?

— Mă tem că e adevărat. Din păcate, am avut nefericirea să mă căsătoresc cu o femeie ușuratică, nedemnă.

— Trebuie totuși să verificați. Poate că nu e vinovată. În asemenea chestiuni, inițiativa vine întotdeauna de la bărbat. Bănuți pe cineva ?

— Da. Și am să vă spun pe cine : administratorul hotelului acesta. Țineți minte ? Omul care v-a primit.

Maiorul se hotărîse să povestească totul, fără să ascundă nimic, sperînd că va găsi în Van An-cen un aliat.

— Da, îmi amintesc. Să fie posibil așa ceva? Cum a îndrăznit să se atingă de onoarea unui ofițer japonez? Nu pot pricepe. De altfel, să fiu sincer, nici mie nu mi-a plăcut omul ăsta. Mi s-a întîmplat ceva, în legătură cu el, destul de curios. În seara sosirii mele m-am dus să mă plimb — vă amintiți că v-am și spus atunci că mă doare capul. Cînd am ajuns pe malul Itunhei, am dat acolo de el. Am avut impresia că m-a urmărit. Atunci habar n-aveam că sînt bănuît și am fost foarte mirat. M-am întrebat ce sens are să urmărești, așa din senin, un comerciant cinstit, care ajută, de altfel, de ajuns pe „protecătorii” japonezi și pe prietenii Manciuriei. Îmi spuneam însă că probabil m-am înșelat. Dar la întoarcere — fiindcă trebuie să știți că ne-am întors împreună — m-a lăsat să înțeleg că într-adevăr mă urmărise.

— Cum? Și-a dezvăluit calitatea și, peste toate, s-a mai întors și cu dumneavoastră la hotel?

— Da. Pe drum am discutat foarte liniștit.

— Ce ticălos! În raport, a trecut toate acestea sub tăcere! Îi scăpă, fără să vrea, maiorului.

— De ce vă mirați? Și dumneavoastră îl considerați un ticălos. De mirare este numai faptul că Japonia, marea noastră aliată și protectoare, pe care dumneavoastră o reprezentați, angajează în serviciul ei asemenea lichele. Ce folos poate avea de pe urma lor? Asemenea oameni nu pot decît să dăuneze cauzei.

„Trebuie înlăturat. Ce creatură josnică! Trebuie lichidat! se gîndi maiorul. S-ar putea ca tot ticălosul să mă fi turnat! Din nenorocire, știe destule despre mine, cîinele! Cum a putut nevastă-mea să...”

— Am să-l distrug! Îl omor! izbucni furios maiorul.

Van An-cen simți că maiorul nu rostise o simplă amenințare. E drept că japonezul era un om cu un caracter slab și lipsit de curaj, dar la disperare tocmai oamenii șovăielnici și lași sînt mai primejdioși. Cine știe, s-ar putea ca într-adevăr să-l trimită pe trădător pe lumea cealaltă. Poate să-l îmbete pînă nu mai știe ce-i cu el și să pună pe cineva, sau să-l ducă chiar el

pe Țze pînă la rîu și să-l arunce în apă. La drept vorbind, ce merita un trădător al cauzei sfinte, al luptei pentru promovarea intereselor oamenilor muncii, pentru independența națională a patriei sale, vîndut acelor care au dezlănțuit războiul de cotropire și au dus la pieire sute de mii de oameni pe front și în spatele frontului ? Un asemenea om merită moartea. „Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea“, spune o zicală populară, iar pescarul se dovedise a fi unul dintre cei mai nemernici trădători. Probabil că încă nu se află decît în anticamera serviciului de spionaj japonez. S-ar putea să nu fi povestit japonezilor tot ce știa și aștepta ocazia să vîndă cît mai scump informațiile pe care le putea da. Și abia va aduce prejudicii și mai mari cauzei, pe lîngă faptul că va pune în pericol viața unor luptători buni și de nădejde. Totuși, nu există un alt mijloc de a-l face inofensiv ?

— V-aș da un sfat ! spuse Van An-cen. Acum sînteți prea tulburat. Nu trebuie să acționați în pripă. În primul rînd, nu sînteți încă sigur că soția dumneavoastră vă înșală.

— Mă voi convinge chiar în noaptea asta, dacă îmi permiteți să plec. Știu ce am de făcut.

— Bine. Să presupunem că veți avea o confirmare neîndoielnică. Dar, mă întreb, merită oare să vă murdăriți mîinile cu mizerabilul ăsta ? Nu s-ar găsi vreun alt mijloc de a scăpa de el ? Povestiți-i generalului ce ați aflat despre el și desigur că generalul îl va înlătura.

— Nu, generalul îl apreciază foarte mult. Trebuie să-l înlătur eu însumi. Dacă aș avea bani, aș găsi eu un mijloc foarte sigur. L-aș expedia peste șapte mări și țări și nu s-ar mai întoarce niciodată de acolo.

— V-am mai spus că sînt gata să vă ajut, domnule maior. Am bani și puteți conta pe mine.

— Vă mulțumesc, domnule Van An-cen ! Văd că sînteți într-adevăr un om de onoare, un adevărat bărbat. N-am să uit niciodată ajutorul dumneavoastră. Acum, vă rog să-mi permiteți să plec pînă mîine dimineață. Știu cum se poate ieși din hotel fără să fiu observat. Vă rog, însă, ca în lipsa mea să nu permiteți nimănui să

intre în cameră. Faceți în așa fel încît să nu știe nimeni că nu sînt aici. În noaptea asta am să verific totul, iar soarta ticălosului va fi pecetluită.

— Raportează-mi amănunțit, domnule colonel. Mă interesează fiecare amănunt, rosti generalul Ta adresîndu-se locuitorului său.

— Cadavrul a zăcut multă vreme în apă. Din pricina asta, la autopsie nu s-a putut constata decît foarte greu cauza... Nu există, însă, nici o îndoială asupra identității. De asta...

— Cînd s-a petrecut faptul ? îl întrerupse nerăbdător generalul.

— Probabil alaltăieri, după ora nouă seara.

— Se știe unde se afla Van An-cen la ora aceea ?

— Verificînd, am constatat că în seara respectivă n-a ieșit din hotel. Au fost la el în vizită cîțiva comercianți din localitate și a chefuit cu ei, la el în cameră, pînă în zori.

— Cine sînt comercianții ?

— I-am verificat pe toți în modul cel mai minuțios. Niciunul nu justifică vreo bănuială.

— Reiese că administratorul hotelului a fost lovit în pîntec de copita diavolului ? izbucni generalul, foarte iritat. Și unde se afla în timpul acela onorabilul nostru maior ?

— Colaboratorii noștri de la hotel afirmă că Van An-cen și maiorul n-au părăsit hotelul nici în cursul zilei, nici în timpul nopții. Am interogat personal toate slugile și depozitiile lor coincid.

— Reiese, deci, colonele, că ne-am pierdut timpul de pomană cu acest Van An-cen ? Din ziua sosirii lui, urmărirea n-a dat nici un rezultat. În afară de faptul că e un comerciant din Vaniemiao, nu știm nimic ! Să ne fi înșelat în privința lui ? Văd că nici Ken n-a izbutit să afle deocamdată nimic.

— N-ar fi exclus să ne fi înșelat. Sau poate că ne aflăm în fața unui comunist excepțional de experimentat și de iscusit.

— M-da ! Sau... Dar cu „sau“, domnule colonel, nu putem face nimic ! Nu există nici o probă împotriva lui. Înseamnă că... dar aici generalul se opri, nemaştiind ce să spună. Când intenţionează să se întoarcă la Vaniemiao ?

— Chiar azi.

— Trimiteţi sub semnătura mea o telegramă cifrată colonelului Ken. Comunicaţi-i totul în amănunţime. Dispuneţi să ne raporteze regulat, o dată pe săptămână, tot ce va mai afla în legătură cu Van An-cen. Comunicaţi-i de asemenea că, potrivit datelor noastre, Cijou, agentul din Pekin al Partidului Comunist Chinez, activează la Cianciun şi s-ar părea că locuieşte undeva în preajma Oraşului Alb. Nu-i exclus, totuşi, să fie o informaţie greşită. În orice caz, continuaţi să-l ţineţi sub observaţie pe Van An-cen.

CAPITOLUL

XI

În stepă

În cabinetul redactorului-şef al ziarului *Steagul Albăstru* avea loc o consfătuire a „reporterilor” şi „correspondenţilor” ziarului. Adresându-se colaboratorilor săi, colonelul Ken şpuse :

— Nu trebuie să uitaţi nici o clipă importanţa misiunii ce vi s-a încredinţat. Serviciul de informaţii e cea mai ascuţită armă a statului în lupta împotriva elementelor subversive. El reprezintă ochii şi urechile armatei. Dacă munca e condusă cu pricepere, cu ajutorul serviciului de informaţii se pot cunoaşte din timp orice secrete şi orice planuri ale duşmanilor dinăuntru sau dinafară, se pune capăt activităţii lor şi li se pot da lovituri mortale. Nouă ni s-a încredinţat asigurarea securităţii pe vastul teritoriu al Provinciei Unite Sinan. De aici trebuie să desfăşurăm o activitate de spionaj şi de subminare împotriva ţării vecine. Principalul cap de pod al organizaţiei noastre de informaţii împotriva inamicului dinafară e regiunea de graniţă dintre culmea Handgait şi râul Halhin-gol. Până

acum am făcut față îndatoririlor noastre în mod satisfăcător. Dar în ultima vreme situația s-a complicat. Avem greutăți serioase pe fronturi. Pretutindeni acționează partizanii și agenții inamicului. Comuniștii devin tot mai îndrăzneți. Țara și împăratul ne cer, în aceste condiții, eforturi deosebite. Trebuie să terminăm cu metodele superficiale, cu încetineala și șovăiala. Trebuie să lovim dușmanul cu precizie și să-l nimicim fără cruțare. Trebuie să intensificăm activitatea subversivă împotriva țării vecine. A venit timpul să răzbunăm înfrîngerile de la Hasan și Halhin-gol...

În timp ce vorbea, Ken se plimba nervos prin fața celor adunați, îndreptîndu-și din cînd în cînd ochelarii și agitîndu-și brațele scurte.

Ușa se deschise și intră agentul de la biroul cifrului. Îi înmîină lui Ken o telegramă.

— Ce naiba o mai fi și asta ? exclamă Ken, întinzînd telegrama maiorului Ma. Poftim, citește și dumneata.

— Ce-i asta ? A fost ucis agentul care îl urmărea pe Van An-cen, dar participarea acestuia la crimă n-a fost dovedită. Informații amănunțite vor fi trimise printr-un curier special... Prin urmare nici ei n-au reușit ! rosti cu glas tare maiorul.

— Situația e serioasă. Ce zici că scrie în legătură cu livrările de mărfuri pe credit ? întrebă colonelul luînd telegrama de la maior pentru a o mai citi o dată.

Auzind această convorbire, colaboratorii se priviră mirați între ei. Colonelul oftă și rămase cu privirea pironită în tavan. După un timp se adresă din nou auditoriului :

— Ați auzit ? Am mai suferit un eșec. După cum vedeți, nu ne este permis să pierdem nici o clipă. Trebuie să acționăm. Trebuie să ne încordăm toate puterile. Una din sarcinile cele mai importante este să-l găsim și să-l demascăm pe agentul comuniștilor chinezi care a venit aici de la Pekin. Trebuie să acționăm cît mai repede. Cît o să ne mai pierdem vremea cu chestiunea asta ? exclamă răspicat Ken. Acela dintre dumneavoastră care va fi în stare să descopere o pistă sigură va fi răsplătit. Iar cel ce va manifesta indolență sau atitudine de gură-cască, va fi pedepsit ca un dușman, ca un trădător ! strigă Ken

cu voce ascuțită. Ați înțeles ? Apoi, liniștindu-se puțin, rosti : — Il rog pe maiorul Ma să rămână aici... Ceilalți pot pleca.

Cu aceasta, consfătuirea luă sfârșit.

— Uite, maiorule, roadele grabei noastre prostești. N-ar fi trebuit să-l arestăm fără probe suficiente, spuse Ken după ce rămase singur cu locțiitorul său. Acum își bate joc de noi. Ne-am descoperit față de el cărțile, iar el ne dă cu tifla. Singura noastră speranță rămîne microfonul. Lui Sun Șan-li i-ați dat drumul ?

— Încă nu.

— Ce mai amînați ? Dă-i drumul cît mai repede acasă. Poate se dă de gol la microfon.

— Am înțeles. Ce să fac cu Țzo Li-țze ?

— Ți-am mai spus. Lasă-l în pace. Dă-i o altă însărcinare și consideră chestiunea încheiată. Trimite-i chiar azi generalului Ta o telegramă cifrată, comunicîndu-i în amănunțime măsurile luate de noi pentru continuarea supravegherii lui Van An-cen.

— Bine. Mai aveți să-mi dați vreo însărcinare ?

— Mai stai încă un pic. Am să-l trag puțin de limbă pe Fu Cen. Chiar acum. Sînt hotărît să-i smulg mărturisirea, sau să-l trimit să-și regăsească strămoșii, spuse colonelul, apoi telefonă comandantului închisorii și-i dădu ordin să i-l trimită imediat pe arestat.

— Ce vită încăpățînată e și băiețandru' ăsta ! interveni Ma. Toți cei de felul lui trebuie măcelăriți. Deocamdată, însă, ar trebui să-l strîngem bine în chingi, domnule colonel.

— Strîns în chingi ? De ce nu încerci dumneata ? Cu cît strîngi chingile mai tare, cu atît lovește mai rău cu copita. Stîrpirile dracului !

Fu introdus Fu Cen. Tînărul avea fața umflată și plină de vînatăi. Strîngînd puternic din dinți, abia reușea să se țină pe picioare. Colonelul își turnă un pahar de vin și îl bău dintr-o înghițitură.

— Ei, secătură ! Ai de gînd să vorbești, sau te încăpățînezi să taci ?

— Am spus tot ce aveam de spus.

— Îți dau ultima șansă de a mărturisi. Ori spui adevărul, ori, chiar azi, ai să amuțești pentru totdeauna.

— N-am ce spune, nu știu nimic.

— Nu știi ? Cum arată comunistul care a sosit de la Pekin ?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Nu l-ai văzut ? Înseamnă că ai luat de la el manifestele cu ochii închiși ? Sau ești orb ?

— Nu, nu sînt orb.

Stăpînindu-și pofta de a se năpusti cu pumnii asupra tînarului, colonelul mai dădu pe gît un pahar cu vin.

— Ascultă, băiete ! Ți-aș putea fi tată. Îți dau un sfat bun. Mărturisește. Numește-l pe comunistul de la Pekin, spune de la cine ai primit manifestele și nu numai că n-o să te pedepsim, dar te vom și răsplăti cu dărnicie. Și ai să trăiești fără griji. Merită oare să-ți dai viața pentru alții ? Omul trăiește doar o singură dată.

— Și moare tot numai o dată !

— Pui de cătea ! strigă colonelul și, repezindu-se la Fu Cen, îl lovi cu sete în obraz. Fu Cen abia se mai putea ține pe scaun. Începură să-i tremure buzele, parcă i-ar fi venit să plîngă, și pe neașteptate îl scuipă pe colonel drept în obraz. Ken se dădu înapoi ca opărit, apoi, luînd de pe masă paharul subțire de sticlă, îl zvîrli ca un apucat spre Fu Cen. Paharul îl lovi pe tînar în frunte, se sparse, iar pe obrazul lui Fu Cen începu să curgă o șuviță subțire de sînge.

— Luați-l de aici ! E condamnat la moarte ! strigă Ken agenților. Duceți-l la spînzurătoare și dați diavolului sufletul lui spurcat !

Doi agenți voinici îl înșfăcăară pe Fu Cen și îl scoaseră din biroul colonelului, înghiontindu-l cu pumnii în spinare.

— Ai văzut ? i se adresă Ken maiorului, care urmărise toată scena cu satisfacție.

— E inutil să ne mai pierdem timpul cu dobitocul ăsta. Trebuie să sfîrșim o dată cu el, răspunse Ma.

— Ai dreptate. Dă ordin comandantului închisorii să-l scoată mîine la orele douăzeci și două în stepă și să-l împruște. Și să-ți raporteze imediat cum a decurs execuția.

„Ce-o fi avînd surioara ? De ce o fi atît de palidă ? Se vede că s-a întîmplat ceva”, îşi spuse Van An-cen uitîndu-se la Tugs, care tocmai intrase. Fata îi făcu semn să coboare în ascunzătoare, unde, izbucnind în plîns şi ţinîndu-se strîns de umărul lui, îi spuse cu voce stinsă :

— Se pregătesc să-l execute.

— Pe cine ? Pe tata ? întrebă speriat Van An-cen.

— Nu, pe prietenul meu. Lui tata i-au dat drumul. Tocmai alergam la dumneata să-ţi împărtăşesc cît mai grabnic această bucurie, cînd pe drum m-am întîlnit cu tînărul acela coreean, cu temnicerul. El mi-a spus că mîine seară la ora zece vor să-l ducă pe Fu Cen în stepă şi să-l împuşte.

— Nu plînge, surioară. Fii tare ! Noroc că l-au eliberat pe tata. Desigur că pe Fu Cen îl ameninţă o mare primejdie. Dar găsim noi o soluţie. Trebuie să încercăm să-l smulgem din mîinile călăilor. Fii curajoasă !

— N-are nici douăzeci şi cinci de ani. Din copilărie, n-a cunoscut decît nevoile şi amărăciunea. E un băiat de nădejde. Mi-a spus întotdeauna că n-are să-şi cruţe viaţa în lupta pentru eliberarea poporului său. Şi acum... acum are să moară ! rosti Tugs plîngînd în hohote.

— Linişteşte-te, surioară. Nu e timpul să plîngi. Trebuie să trecem la fapte. Ți-a mai spus şi altceva tînărul coreean de care-mi vorbeai ?

— Da, mi-a mai spus. „Cel care doreşte să-l salveze pe Fu Cen să se bizuie pe mine”, aşa mi-a spus. Şi mi-a mai spus că are un prieten care-l poate ajuta la nevoie.

— Tînărul coreean ne-a mai venit o dată în ajutor. E un om de nădejde şi putem avea încredere în el. O să-l salvăm pe Fu Cen, hotărî Van An-cen.

Tugs încetă să mai plîngă şi faţa i se lumină.

— Nu cumva ai să te duci şi dumneata cu ei ? Atunci merg şi eu.

— Nu, ai să rămîi aici. Cine-o fi prietenul de care vorbea temnicerul ? Să fie Se ?

— Da. El e. Nu l-ai uitat ?

— Pe prieteni nu-i poţi uita niciodată. Cu flăcăii ăştia sînt sigur că Fu Cen va fi salvat.

— Şi dacă reuşiţi să-l salvaţi, unde o să-l ascundeţi ?

— Săpăm un bordei sub coliba lui Se.

- Când o să mai aveți timp să faceți asta ?
- Reușim noi. Am să-l trimit la Se pe funcționarul care se ocupă cu încasarea debitelor. Mi-e prieten.
- Minunat !
- Măine, cum s-o crăpa de ziuă, caută să te întâlnești cu tovarășii și spune-le ca la șapte seara să mă aștepte la Porțile de Răsărit. Acolo ne vom înțelege cu privire la tot ce avem de făcut. Du-te mai întâi la Se și spune-i că vom săpa sub coliba lui un bordei. Dimineța va veni la el funcționarul de la firmă. Așteaptă-l acolo și prezintă-l lui Se. Fii tot timpul prudentă, așa cum te-am învățat.
- Nu-ți face griji. Am să fac totul cum trebuie.
- Și-acum pleacă. E timpul să te duci acasă. Trebuie să te îngrijești de tata. Cum o duce cu sănătatea ?
- Nu prea bine. Are tot trupul acoperit de răni și vânătași. Mi-a spus că deocamdată nu e bine să vii pe la noi. Speră să se îndrepte curînd și să se apuce de treabă. Te roagă să ții legătura prin mine.
- Bineînțeles, deocamdată nu e bine să ne vedem. Ai avut grijă să-l anunți despre microfon ?
- Da.
- Ce ți-a povestit despre el ?
- La fiecare interogatoriu îl schingiuiam și-l întrebam dacă nu ești Cijou, agentul partidului comunist, sosit de la Pekin. Tata a ținut-o mereu cu : „Nu știi”.
- E un prieten în adevăratul înțeles al cuvîntului. Un fiu credincios al poporului său, care în focul luptei dîrze pentru libertate și independență și-a format un caracter admirabil : stăruitor, devotat și viteaz... Când l-au pus în libertate ?
- A venit acasă la șapte dimineța. Tocmai mă întorsesem de la dumneata și mă apucasem să deretic prin bordei. I-am spălat rănilor, i-am schimbat rufe, i-am pregătit prînzul. Am vrut să dau fuga imediat la dumneata, dar m-a sfătuit să aștept pînă seara.
- Bine-a făcut ! Dacă te vedea cineva că vii imediat, era destul de rău. Dușmanul nu e orb și nu are cîtuși de puțin intenția să ne lase în pace. Acum, mai mult ca oricînd, trebuie să fim foarte prevăzători.

— Ah ! De altfel tata mereu îmi spune : „Sfătuiește-te în toate cu fratele tău. E un dascăl cum nu se poate mai potrivit pentru tine”. Am învățat multe de la dumneata și am să-ți fiu recunoscătoare toată viața.

— În primul rînd, trebuie să înveți de la popor. Masele luptătoare sînt dascălul nostru, al tuturor.

— Înțeleg. Iar înțelepciunea, curajul și voința celor care luptă — cum spui dumneata — și au rădăcinile în popor. Asta înseamnă că, învățînd de la dumneata, învăț de la popor.

— Bine, draga mea. Dar acum du-te cît mai repede acasă. Transmite-i tatii să se îngrijească și să se îndrepte cît mai curînd.

— Mulțumesc. Am să trec mai tîrziu pe la dumneata, să-ți pregătesc cina. Ne-am înțeles — nu ? — că nu vei pune în gură nici o îmbucătură pregătită de mîini străine.

Cu mîinile legate la spate, Fu Cen abia își tîra picioarele. În spatele lui mergea un polițist, ținînd pușca în cumpănire. Baioneta era fixată la armă. În stînga lui Fu Cen, un sergent-major de poliție pășea cu lopata pe umăr. La șold purta o sabie curbă, într-o teacă de oțel care se bălăbănea la fiecare pas. Trăgea dintr-o țigară lipită de colțul gurii.

— Pe o noapte atît de senină ar fi plăcut să călărești prin stepă, observă polițistul.

— N-ar fi rău. Dar poate că ar fi mai plăcut să te plimbi prin Tokio, la braț cu vreo coreeancă frumușică, răspunse sergentul. Pe drum, polițiștii își omorau timpul povestindu-și anecdote fără perdea și amintirile despre aventurile lor galante.

Pe cerul înstelat strălucea luna. Spicele aurii de grîu se legănau alene în adierea nopții. Era una din acele nopți minunate, cu lună plină, cînd liniștea trezește în om o bucurie inexplicabilă, dar și o melancolie adîncă. Pentru Fu Cen, însă, căruia îi rămăsese de trăit poate numai cîteva clipe, totul părea învăluit într-o negură cenușie, de nepătruns. Prin minte i se perindau imagini din viața lui atît de scurtă. Singurătatea de care avusese

parte încă de copil, foamea, lipsurile, bătaile și batjocura, iată ce-i oferiseră anii copilăriei. Nici un dram de fericire, nici o zi luminoasă ! Voise să învețe, dar, pentru el, porțile școlii erau închise. Voise să muncească, dar nu găsisese decît arareori de lucru. Și, cu toate acestea, ar fi vrut să trăiască. Atîta timp cît trăiești, mai ai o speranță, iar el spera cu atît mai mult, cu cît lupta pentru îndeplinirea viselor lui și ale poporului său oropsit. Iată, însă, că de data asta mergea pe ultimul lui drum, drumul către moarte, pe care o simțea atît de aproape. Pentru ultima oară pașii lui stîrneau colbul gălbui al pămîntului, pentru ultima oară vîntul cald din stepă îi mîngîia fața. Moartea însă nu-l înspăimînta. O înfrunta mîndru, cu fruntea sus. Dușmanii nu izbutiseră să-l îngenunche. Le dovedise că e un adevărat luptător, un fiu al stepelor libere. Prietenii îi vor răzbuna moartea. Știa asta și nu se îndoia de ei !

Fu Cen iuți pașii. Inspira adînc, pînă în străfundurile pieptului, adierea vîntului care îi bătea în față și privea stăruitor în zare.

Tugs... O iubea, deși niciodată nu-i mărturisise dragostea lui. Ce mult ar fi dorit s-o poată numi o dată soția lui ! Dar uite că visul nu se putea realiza. Țara geme sub jugul străinilor și pretutindeni în jur e atîta amărăciune și suferință ! Timpuri grele, cînd trebuie în primul rînd să te gîndești la luptă... Nădărduse că va veni vremea, că va sosi în cele din urmă ziua fericită cînd îi va putea spune totul.

„Păcat, totuși, că nu i-am mărturisit, se gîndea cu amărăciune Fu Cen. O fi știind că am iubit-o ?”

— Stai ! strigă pe neașteptate sergentul și, după ce controlează dacă mîinile celui escortat sînt bine legate, strigă din nou : În ordine ! Dă-i drumu !

Porniră din nou la drum prin stepă.

Van An-cen, Se și tînărul coreean așteptau ghemuiți într-o surpătură.

— Vin, șopti coreeanul.

— Văd, zise Van An-cen.

— Are numai doi însoțitori, rosti Se. Cred că o să-i doborîm repede.

În apropierea surprăturii drumul se ramifica.

— Pe unde o vor lua ? întrebă Van An-cen în șoaptă.

— Or să treacă pe aici, răspunse tînărul coreean, arătînd drumul ce se zărea la vreo zece metri de surprătură.

— Atunci ar fi bine să ne ascundem lîngă podeșul de colo, șopti Van An-cen și se tîrî în direcția indicată, ascunzîndu-se în iarba înaltă. Ceilalți îl urmară. Trebuie acționat iute, dar prudent. Nu începeți înainte de semnalul meu. Cînd vă fac semn, loviți ca trăsnetul ! adăugă Van An-cen.

— Am înțeles, răspunseră tovarășii lui.

— Dă-mi niște tutun, că pe-al meu l-am terminat, rosti sergentul.

— Din păcate, domnule sergent, eu n-am nevoie nici de tutun, nici de fete, răspunse glumind polițistul.

— Că nu fumezi, te cred, dar că nu iubești... Sau poate că ești... — rîse de el sergentul.

— Nu ! Totu-i în ordine. Numai că mi-e frică de fete. Să nu mă prindă vreuna în laț. N-aș schimba burlăcia pe nimic în lume ! exclamă polițistul și rîseră din nou cu gurile pînă la urechi.

— Acum e momentul ! Eu mă ocup de lungan, iar voi doi îl luați în primire pe celălalt. Atacăm toți odată, îi lămuri în șoaptă Van An-cen.

— După mine ! se auzi brusc comanda și cei trei prieteni se năpustiră fulgerător asupra polițiștilor.

Cu o lovitură de cuțit, Van An-cen îl doborî pe sergent. Cînd termină cu el, Se și coreeanul îi și dezlegau mîinile lui Fu Cen, iar cel de-al doilea însoțitor zăcea la pămînt. Van An-cen se apropie de Fu-cen și-l îmbrățișă.

— Ei hai, fii mai vesel ! Ai să trăiești și-o sută de ani !

— Ai mîinile libere. O poți îmbrățișa, în sfîrșit, pe Tugs a ta. Vezi că fata te așteaptă cu nerăbdare, adăugă vesel coreeanul și rîseră apoi cu toții. Fu Cen rîse și el.

— Băieți ! interveni Van An-cen. Hai să terminăm cît mai repede cu îngroparea ăstora.

— Unde ? întrebă coreeanul.
— Cum unde ? În groapa pregătită pentru Fu Cen.
— Avem și lopată, rîse coreeanul, ridicînd lopata care căzuse lîngă sergent.

— Iar asta o punem în mormînt, ca să aibă cu ce fi spînzurați pe lumea cealaltă, spuse Fu Cen, arătînd frînghia cu care fusese legat.

Peste cîteva minute cadavrele erau acoperite cu pămînt jilav. Un nou mormînt în stepă...

„Ce mult seamănă cu fratele meu mai mare, mai ales cînd rîde. Am observat pentru prima oară în ziua de întîi mai, pe strada Hingan, cînd mă ducea escorta la închisoare, iar a doua oară chiar la închisoare, cînd am fost bătut în fața lui cu vergelele. Nu știu de ce, dar azi mi se pare că seamănă și mai mult cu fratele meu...” se gîndi Fu Cen cercetînd fața lui Van An-cen.

— E timpul să plecăm, prieteni. Haideți ! îi chemă Van An-cen.

Pentru a li se pierde urma, trecură prin vadul rîului Guilur și se îndreptară apoi spre gropile părăsite, unde se fabricau pe vremuri cărămizi.

CAPITOLUL

XII

O veste de la Cianciun

Tugs era îngrijorată. Ședea cufundată în gînduri și trăgea cu urechea la fiecare zgomot. Uneori, avea senzația că recunoaște pasul apăsător al lui Van An-cen și îl vede intrînd vesel, bucuros să-i aducă vestea că izbutise să-l salveze pe Fu Cen. Dar îndată parcă îl vedea pe Fu Cen, stînd mîndru și cu fruntea sus, pe marginea gropii ce se căsca undeva în stepa învăluită de întuneric. Vîntul îi flutura șuvițele de păr și parcă îl auzea strigînd: „Moarte Japoniei imperialiste ! Trăiască Partidul Comunist din China !” Îl vedea parcă a avea pe polițist cum

încarcă arma și-l ochește pe Fu Cen în piept. Nu, nu se poate, n-o să-l ucidă ! Uite pe prietenii lui, în frunte cu Van An-cen, cum se năpustesc asupra polițiștilor și îi împing în groapă ! Și fetei i se păru că aude cum cad trupurile lor în fundul gropii...

O ciocănitură o readuse la realitate... Ascultă cîteva secunde cu încordare și se convinse că nu visa. Cineva bătea, într-adevăr, la ușă.

În pragul ușii apăru Van An-cen. Intră cu pași repezi și coborî îndată în ascunzătoare. Fata îl urmă ca o umbră. Jos, se opri în fața lui Van An-cen, cu ochii larg deschiși, fără a cuteza să-l întrebe ce s-a întîmplat.

— L-am salvat. Trăiește și e liber.

— Ah, frățioare, bunul meu frate ! Cît îți sînt de recunoscătoare ! Nu-ți dai seama ce gînduri m-au chinuit în orele acestea ! Nu știi cît m-am frămîntat ! Și pentru el, și pentru dumneata, pentru toți... — bîguia Tugs printre lacrimi, dar cu un zîmbet fericit pe buze. Luă repede mîna lui Van An-cen și își lipi obrazul de palma lui.

— Prietenii tăi s-au dovedit a fi niște băieți strașnici. Adevărați șoimi ! Cu oameni ca ei, nu te poți pierde. Încă puțin, încă puțin și flăcării ăștia îi vor băga în groapă pe toți asupritorii poporului. Să vezi ce ascunzătoare a săpat Se sub coliba lui ! Un adevărat palat pentru Fu Cen al tău, rosti Van An-cen zîmbind.

— Cum se simte ? E sănătos ? A ajuns în ascunzătoare ?

— Se simte destul de bine și e sănătos. E un băiat voinic. Acum stă în ascunzătoare și se odihnește. După ce se va odihni, se va apuca iar de treabă. Se apropie vremea cînd va putea să se răfuiască în lege cu călăii săi ! Iar acum, surioară, la treabă !

Scoțînd stația de radio-emisie, care era ascunsă și camuflată cu grijă în ascunzătoare, Van An-cen începu să emită apelul pe lungimea de undă convenită : „Sînt noutatea... Sînt noutatea... Mă auziți ?”

— Notează, îi porunci fetei cînd auzi că i se răspunde:

— ...„Comis-voiajorul pleacă la treizeci iulie în primul vagon. La orele douăzeci și două va ajunge la voi. Va mai fi cineva cu el. Dosarul în cauza pescarului a fost clasat. Vă doresc succes. La revedere.”

— Ai notat tot ?

— Da.

Citind mesajul primit, Van An-cen se încruntă și o cută adîncă îi brăzdă fruntea.

— Se apropie clipa în care va trebui să îndeplinim o sarcină foarte grea și legată de multe primejdii. Ești gata să ne ajuți ?

— N-am uitat porunca mamei de a ne răfui cu călăii ei. Nici eu nu concep viața fără libertate. Nu accept o asemenea viață. De aceea sînt pregătită pentru orice, chiar și pentru moarte.

Van An-cen se uită cu mîndrie la eleva și ajutoarea sa. Ce fiice minunate a format poporul muncitor al Chinei ! Ele sînt pe măsura fiilor săi ! Poporul care a zămislit părinți ca bătrînul Sun Șan-li, fiice și fii ca Tugs și Fu Cen, va fi în stare să învingă orice dușman.

— Acum e timpul, dragă surioară, să te odihnești. Vezi să dormi bine, fiindcă mîine vei avea de îndeplinit o misiune grea.

— Și dumneata trebuie să te odihnești ! Lucrezi zile întregi la firmă, și-apoi... azi ai avut o zi deosebit de grea.

— Cînd muncești pentru un țel atît de mare, nu simți oboseala. Găsești în tine mereu forțe noi, voința se călește și ajungi să poți face față oricărei greutăți, să suporti orice lipsuri. Dacă vrei să dobîndești ceva, trebuie să muncești cu îndîrjire. Totuși, surioară, e timpul să te culci. Muncești destul de mult și ești încă fragedă, o copilă, încheie zîmbind Van An-cen.

Se duse apoi din nou la aparatul de radio, alese o nouă undă și începu să transmită : „Sînt noutatea... Sînt noutatea... Mă auziți ?... În noaptea spre întîii august, la locul convenit și la ora stabilită, voi veni pe jos... Voi veni pe jos... Pregătiți doi cai. M-ați înțeles ? Am încheiat.”

Terminînd transmisiunea, Van An-cen se uită la ceas.

— Ascultă, surioară, nu ți-au mai rămas de dormit decît două ore. Fuga în pat !

Tugs urcă repede din ascunzătoare. Curînd după aceea trecu și Van An-cen în dormitorul său. Dar nu putu adormi. Se gîndea ce trebuie să facă a doua zi și somnul

nu se lipea de el. Operația de mîine constituie ultima etapă a activității lui aici... Va trebui să obțină de la poliție o autorizație de călătorie la Tunliao, pentru unele afaceri ale firmei. În locul său, îl va trimite pe Fu Cen însoțit de tînărul prieten de la firmă. Vor merge pînă la gara Goghensume, iar de acolo se vor întoarce. El se va sui în tren la Apele Fierbinți și în drum va pune în sfîrșit stăpînire pe planul fortificațiilor de la Hingan. Va trebui s-o ia și pe fată. Împreună cu fata și cu Se treaba va merge strună. Rămase toată noaptea culcat, fără să poată închide ochii. Avu destul timp să se gîndească pînă în cele mai mici amănunte cum se va desfășura acțiunea din ziua următoare.

Tugs intră în ascunzătoare. În semiîntuneric, distinse cu greu silueta unui om care dormea într-un colț. Se apropie pe nesimțite de el, îngenunche la căpătîiul lui, și cu ochii încetoșați de lacrimi îi privi fața chinuită. Fu Cen dormea adînc. Ferindu-se să-l trezească, fata îi mîngîie încet mîna, gîndindu-se la viața lor lipsită de bucurii și la fericirea care poate le va surîde o dată.

Erau prieteni din copilărie și se iubeau de mult, dar n-au îndrăznit încă să-și mărturisească dragostea. Ieri au fost foarte aproape de o despărțire definitivă. Dacă prietenii nu izbuteau să-l salveze pe Fu Cen, tînărul n-ar fi aflat niciodată cît de mult și cu cîtă abnegație îl iubește ea.

— Iubitul meu ! șopti Tugs luînd mîna lui Fu Cen și strîngîndu-i-o la piept.

În acest timp, Fu Cen visa că înoată într-un rîu, tăind cu brațele valurile reci, cînd deodată mîna lui atinse ceva cald și nespus de delicat. Atingerea îi umplu trupul de o necuprinsă fericire. Un zîmbet fericit luminează fața celui care dormea.

În clipa aceea intră o femeie scundă și slăbuță, mama lui Se. Zărind-o pe Tugs, care stătea în genunchi la căpătîiul lui Fu Cen, bătrîna tresări și se opri. Fără să vrea, fata își aminti de Togos, buna ei mamă, moartă în îm-

prejurări atît de groaznice. Ochii i se umplură de lacrimi.

Fu Cen se agită în somn și gemu. Îl dureau pesemne rănile. Tugs îl strigă încet :

— Fu Cen. Trezește-te. Uite, sînt lîngă tine.

Tînarul tresări și deschise încet ochii. Se uită mai întîi la flacăra micii lumînări și apoi, zărind-o deodată pe Tugs, se ridică brusc. Ochii îi străluciră de bucurie, iar fața i se îmbujoră. Vru să spună ceva, dar nu izbuti.

— Cum te simți ? Nu trebuie să te scoli ?

— Ba da. Am dormit toată noaptea fără întrerupere. Ce bine că ai venit !

Zărind-o pe mama lui Se, care stătea deoparte, fata o chemă mai aproape :

— Vino încoace, mătușico. Te rog, stai jos.

Bătrînica se apropie și-i întinse lui Fu Cen farfuria cu supă pe care o adusese. Tugs luă farfuria din mîinile ei și o ținu în timp ce Fu Cen mîncă.

— Și eu ți-am adus ceva, spuse fata scoțînd dintr-o legăturică niște dulciuri și cîteva fructe. Astea ți le-au trimis Van An-cen și tata.

— Mulțumesc, rosti Fu Cen și zîmbi tulburat. L-au eliberat pe tata ?

— Da, e acasă. Dar se simte încă foarte slăbit. Îl veghează Se.

— Bietul bătrîn, suspină mama lui Se. Mă duc îndată la voi. Am să rămîn în locul fiului meu. Tu, fată dragă, mai rămîi aici. Ce om minunat e Van An-cen ! Pare a fi bogat, dar are grijă de săraci și îi ajută pe oamenii simpli.

— Da, e un om foarte bun, întări Tugs. Printre bogați nu întîlnești oameni ca el !

Fu Cen se uită la ea și zîmbi.

— De bogăție n-am nevoie, dar altfel aș vrea să se-măn cu el și să ajut poporul așa cum îl ajută el. Și pe mine tot el m-a salvat. Am să mă străduiesc să-i dovedesc recunoștința.

— Dragii mei, eu mă duc, rosti mama lui Se ridicîndu-se. Voi, copii, mai stați aici de vorbă. Sus am pregătit ceai fierbinte. Să ai grijă, Tugs, să-i dai să bea.

Cînd rămaseră singuri, Fu Cen spuse cu glasul sugrumat de emoție :

— Tugs ! De mult am vrut să-ți spun, dar nu mă puteam hotărî... În timp ce mă duceau la execuție, m-am gîndit mult la tine... După ce am fost salvat, prietenul meu, coreeanul, mi-a spus că mă aștepți cu nerăbdare. E adevărat ?

— Da, iubitul meu, răspunse Tugs privindu-l drept în ochi. Cît am fost despărțită de tine am înțeles că fiecare om are în piept o singură inimă, dar cînd iubește, bate și pentru altul.

— Cînd două inimi bat împreună și două vieți se contopesc, nu te mai înspăimîntă nici o nenorocire, continuă Fu Cen luînd în palmele sale mari mîna delicată a lui Tugs.

Îmbujorată la față, Tugs își retrase încet mîna și, străduindu-se să-și biruie tulburarea, căută să abată discuția :

— De ce nu iei cîteva bomboane ?

Fu Cen luă din legăturică o bomboană, o puse în gură și spuse rîzînd :

— N-am mîncat niciodată ceva mai dulce. Tot ce primești din mîna prietenilor pare mai gustos.

Deodată începură să-l doară rănile și se simți foarte obosit. Fu silit să se lase încet pe pernă.

— Ești încă foarte slăbit, spuse fata. Trebuie să te odihnești. Dormi. Eu am să stau lîngă tine.

Tînărul închise ochii, îi întinse mîna lui Tugs și, simțind căldura palmelor ei moi, rosti aproape în șoaptă :

— Iubito. Mi-ai salvat viața și-mi dăruiești dragostea. Ce s-ar putea face mai mult pentru un om ?

— Crezi că eu mai puteam trăi dacă te-ar fi omorît călăii ?

— De-am ajunge cît mai curînd la sfîrșitul chinurilor noastre, să putem începe o viață nouă ! Ce fericiți ar putea fi oamenii ! Ce plină de bucurii și de lumină ar fi dragostea lor !

— Dormi, dragule. Nu te mai gîndi la nimic, spuse Tugs, mîngîindu-i delicat mîna.

Lui Fu Cen i se închideau ochii de somn. Fața lui trăda o expresie de nespusă mulțumire. Începu să respire lini-

știt și în curînd adormi. Tugs rămase lîngă patul lui. Îi privea buzele frumos arcuite, ce tresăreau din cînd în cînd. Își aminti de întîmplările din ziua precedentă și, pentru o clipă, inima i se strînse de tristețe și neliniște. Uitîndu-se însă la iubitul ei, care se afla lîngă ea, se liniști din nou. Timpul trecea și i se făcu somn. Noaptea trecută dormise numai două ore. Capul îi căzu pe pernă, alături de capul lui Fu Cen și adormi și ea.

Cînd, într-un tîrziu, Se se întoarse acasă, îi văzu, la lumina slabă a lumînării, pe cei doi tineri. Dormeau liniștiți, unul lîngă altul.

„Bunii mei prieteni ! Își spuse el. V-ați cîștigat dreptul la dragoste și fericire.”

— Vă rog să mă scuzați, domnule Va, că v-am deranjat. Am însă a vă face o rugăminte personală. E vorba de fratele meu mai tînăr... Locuiește la Tunliao. E cam bolnav și aș dori să-l aduc aici, la mine. Căpitanul I mi-a comunicat că Domnul Van An-cen, directorul firmei dumneavoastră, tocmai are de gînd să plece la Tunliao. Folosindu-mă de amicitia noastră, îndrăznesc a vă ruga să-l însărcinați pe domnul Van An-cen ca, la întoarcere, să-l însoțească pe fratele meu, dacă bineînțeles domnul Van An-cen n-are să aibă nimic împotrivă, rosti colonelul Ken, care ședea pe canapea, în biroul său, alături de Va.

— Vai de mine, domnule colonel ! Sînt sigur că domnul Van An-cen va fi bucuros să vă facă un serviciu, cu atît mai mult cu cît e vorba de a ajuta un om bolnav, răspunse Va.

— Nu-i chiar atît de bolnav. Nădăjduiesc că pe drum nu va fi o povară prea mare pentru domnul Van An-cen. Unui bolnav îi este totuși greu să călătorească singur. Cîte nu se pot întîmpla pe drum...

— Desigur, consimți Va.

— Prin urmare pot spera că veți sta de vorbă cu domnul Van An-cen ?

— Puteți considera că am și vorbit cu dînsul și că se declară de acord, spuse rîzînd Va.

— Vă sînt foarte recunoscător, îl asigură Ken zîmbind dulceag. Scrisoarea pentru fratele meu și banii pentru biletul lui vi le voi trimite chiar azi.

— Ah, să nu faci una ca asta, domnule colonel ! Între noi n-au ce căuta socotelile bănești. Nu vreau să aud nimic. Fratele dumneavoastră se poate considera tot drumul oaspetele nostru. Iar de la oaspeți nu se obișnuiește să se ia bani, răspunse Va cu un zîmbet servil.

— Ei, dacă-i așa... rosti Ken ridicînd din umeri, în timp ce își lua rămas bun de la Va, pe care îl conduse pînă la ușă.

Toate încercările de a afla cine-i, în fond, Van An-cen nu dăduseră pînă acum nici un rezultat, iar situația devenea tot mai alarmantă. Colonelul Ken se hotărîse deci ca măcar să paralizeze eventuala lui activitate dușmănoasă și să delege de astă dată, pe lîngă Van An-cen, pe un om de-al lui, care să-l supravegheze în tot cursul călătoriei la Tunliao. Pînă acolo trebuia să-l însoțească în ascuns unul dintre „corespondenții” redacției. Dar în cazul cînd Van An-cen ar scăpa de sub supravegherea omului său, Ken voia să-i dea la înapoiere un tovarăș de drum, care să se afle tot timpul lîngă el. Dorind să-i împărtășească și maiorului ceea ce reușise să pună la cale, Ken se îndreptă către biroul locțiitorului său. Tocmai întinsese mîna spre clanță, cînd ușa se deschise brusc și în prag apără maiorul.

— Ce sări pe ușă ca o fiară din cușcă ? Puteai să mă lovești în frunte ! se răsti la el colonelul.

— Scuzați, domnule colonel, dar eram foarte grăbit... — răspunse Ma, fîstîcindu-se, și se dădu înapoi.

— Cifrează și expediază-i locotenent-colonelului din Tunliao următoarea telegramă : „Pleacă spre dumneavoastră Van An-cen, directorul firmei comerciale «Va». Găsiți un om de nădejde și instalați-l în locuința noastră pe care o cunoașteți. Van An-cen se va prezenta la el cu o scrisoare, luîndu-l drept fratele meu bolnav, pe care trebuie să-l însoțească la întoarcere pînă la Vaniemiao. Omul dumneavoastră va avea sarcina să supravegheze pe Van An-cen la înapoiere. Organizați de asemenea ur-

mărirea pe tot timpul șederii lui în orașul dumneavoastră."

— O întocmesc îndată. Trimit imediat telegrama. Trebuie însă mai întâi să vă raportează despre o întâmplare de necrezut.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi repede!

— Adineauri am primit de la comandantul închisorii un raport foarte neplăcut. S-a întâmplat ceva neprevăzut. Vreau să spun...

— Ce te bâlbâie în halul ăsta? Vorbește lămurit: ce s-a întâmplat?

— Noaptea trecută, polițiștii noștri care trebuiau să-l împuște pe Fu Cen au fost uciși.

— Extraordinar! Faptul e dovedit?

— Da. Când s-a constatat că polițiștii care au plecat în șepă cu Fu Cen nu s-au mai întors, comandantul închisorii a plecat imediat la locul unde trebuia să aibă loc execuția și a dat ordin să se desfacă mormîntul. În locul cadavrului lui Fu Cen au fost găsiți îngropați cei doi polițiști uciși.

— Prin urmare Fu Cen trăiește?

— Se presupune că da.

— Ați folosit un câine polițist pentru urmărire?

— Da. Câinele a ajuns pînă la malul râului Guilur și acolo s-a oprit.

— De necrezut! exclamă colonelul, încruntîndu-se. Își îndreaptă apoi ochelarii și după un timp de gîndire continuă: „Trebuie să se organizeze neîntîrziat percheziții în tot orașul, stradă cu stradă. Să fie puse patrule pe străzi. Să fie scoși din birouri toți corespondenții noștri și să se ducă să scormonească în toate colțurile orașului. Trimite repede telegrama asta și ocupă-te imediat de ceea ce ți-am spus. Pune în picioare întregul nostru birou. Căutați fugarul și complicii lui. Ai înțeles?

— Da, domnule colonel.

— Încă ceva. Pune-l sub cea mai strictă supraveghere pe bucătarul Sun Șan-li. Raportează-mi îndată ce afli vreo noutate, încheie Ken, întorcîndu-i spatele și ieșind din birou cu pași grăbiți.

Servieta neagră

— „Dacă trăiești, ajungi să bei din cupa de aur”, spune o vorbă din popor. Uite că și noi ne-am întâlnit din nou, vii și nevătămați. Dușmanul și-a aruncat plasa ca să ne prindă, dar s-a dovedit că plasa avea ochiurile prea mari, spuse rîzînd bătrînul Sun Șan-li. Vine în curînd vremea cînd se va încurca el însuși în plasa lui.

Bătrînul îl mai îmbrățișă și-l mai sărută o dată pe Van An-cen. Tugs urmărea zîbind și cu inima plină de bucurie fericita revedere dintre tatăl ei și „fiul său, trimis de dumnezeu”, cum îi zicea bătrînul lui Van An-cen.

— M-am interesat zilnic de sănătatea dumitale, prin Tugs. De abia așteptam să te văd, dar, din păcate, nu era prudent să ne întîlnim. A sosit clipa hotărîtoare pentru îndeplinirea sarcinii noastre principale și am multe de discutat cu dumneata.

Deși se aflau în ascunzătoare, pentru mai multă siguranță vorbeau în șoaptă. După cîtva timp, bătrînul Sun Șan-li se ridică și îi îmbrățișă cu oarecare solemnitate pe Van An-cen și pe Tugs, spunîndu-le :

— Vă mulțumesc, copiii mei, și vă urez să aveți noroc.

— Rămîi cu bine, tată. Trebuie să plec. Nu-ți face griji din pricina mea. Păzește-te cît mai bine, rosti tata îmbrățișîndu-l pe tatăl ei, apoi ieși în grabă din ascunzătoare.

— Ți-a povestit Tugs despre Țzo Li-țze ?

— Da, știu tot. Omul ăsta e un lup, dar unul superior și fără colți. Totuși, trebuie să ne ferim de el ca de un șarpe veninos. Văd că nu mai îndrăznește să se apropie de mine.

— Și-acum, tăicuță, să ne luăm rămas bun. Fii prudent. Și nu fi îngrijorat în privința lui Tugs. E o fată minunată.

Sun Șan-li și Van An-cen se îmbrățișară îndelung. Revenit în cameră, Van An-cen își făcu valiza.

— Sînt gata, domnule director, spuse întrînd tînărul funcționar care se ocupa de încasarea debitelor.

— Bine. Ia, te rog, valiza mea.

Plecară împreună la gară, dar acolo se despărțiră. Funcționarul se duse să-l întîlnească pe Fu Cen. Tînărul proaspăt eliberat era îmbrăcat în hainele lui Van An-cen și arăta atît de schimbat, încît cu greu ai fi putut recunoaște pe nefericitul escortat spre locul de execuție. Cu hainele de împrumut, putea fi ușor confundat cu Van An-cen și de altfel Van An-cen, văzîndu-l, își aminti fără să vrea de fratele lui mai mare. După ce se întîlniră, Fu Cen și tînărul funcționar săriră împreună în trenul care pleca spre Tunliao. Van An-cen așteptă trenul care venea de la Cianciun și mergea spre Apele Fierbinți. Cînd intră în gară, se urcă la întîmplare într-un vagon.

— Vrei să fii bună și să-mi arăți locul meu ? o rugă pe însoțitoarea vagonului.

După ce se uită la bilet, funcționara îl conduse pe Van An-cen la locul său. „De ce i s-o fi crispînd atît de ciudat obrazul ? Trebuie să fie beat sau bolnav“, se gîndi ea.

— Vă salut, spuse Van An-cen, adresîndu-se lui Se, pe care-l găsi instalat în compartiment, apoi se așeză lîngă el.

— Vă salut, îi răspunse celălalt, uitîndu-se nepăsător, ca la un străin, la cel care intrase. Între timp, se auzi semnalul de plecare. Locomotiva începu să pufăie și trenul ieși din gară.

Așezîndu-se mai comod, Van An-cen întrebă în șoaptă:

— În ce compartiment e Tugs ?

— În dreapta noastră. Mai e și o femeie în vîrstă.

— Ieși, te rog, pe culoar, dar stai cît mai aproape de ușa vagonului nostru și fii atent la semnele pe care ți le fac.

— Bine.

Pasagerii ieșeau din compartimentele lor, se plimbau pe culoarul îngust al vagonului, se opreau la ferestrele deschise. Se legau conversații și în vagon era mult zgomot. Ridicîndu-se, Van An-cen ieși din compartiment, făcu o plecăciune politicoasă unei chinezoaice vîrstnice, care ședea sub una din ferestrele culoarului, pe strapon-tină. Apoi se uită și el afară.

Examinînd călătorii care umpleau culoarul, fără mari eforturi îl identifică pe un general care purta ochelari fumurii. Stătea destul de aproape de el și ținea pe genunchi o servietă neagră. Cu cît se uita mai mult la el, cu atît era mai sigur că ofițerul nu e decît inginerul-șef al fortificațiilor de la Hingan. Semăna perfect cu fotografia pe care i-o dăduse locotenentul „A”.

Van An-cen se simțea tulburat. Avea acea senzație de bucurie deplină, dar și de anumită neliniște, ce te cuprinde cînd întîlnești o persoană de care erai despărțit de multă vreme și pe care te temi să n-o pierzi din nou. Prezența generalului îi producea o bucurie neînțeleasă. Cînd se gîndea cîte obstacole, cîte greutăți și lipsuri avusesese de înfruntat pentru a ajunge să se apropie de servieta neagră, îi venea pur și simplu să-l îmbrățișeze pe omul de lîngă el. De cîte ori nu și-a riscat viața, în speranța că va izbuti o dată să cunoască planurile, pe baza cărora să poată da indicații precise în vederea acțiunii hotărîtoare.

Pe neașteptate, generalul se ridică, avînd aerul că se trezește din somn, și începu să se plimbe pe culoar uitîndu-se atent la călători. Cîțiva, aflați mai aproape, observînd zîcnetele nervoase de pe obrazul lui Van An-cen, își făcură semne discrete. Un tînăr căpitan o zări pe Tugs. Văzînd că fata nu-i ocolește privirile, căpitanul se mută la fereastra ei și intră în vorbă. Curînd discutau foarte veseli împreună. Tugs rîdea și se uita șăgalnic la ofițer.

— Scuzați-mă că vă deranjez, dar vreau să vă întreb dacă nu jucați cumva mațzian¹? rosti un tînăr japonez, adresîndu-se lui Van An-cen.

— Îmi pare rău, dar nu joc. E un joc afurisit. Mațzianul, domnul meu, mi-a mîncat toți banii. Pușinul ce mi-a mai rămas mi l-au înghițit călătoriile pe care am fost silit să le fac, răspunse Van An-cen arătînd spre compartimentul său și izbucni într-un rîs zgomotos. Nu, domnul meu, nu joc cărți. Nu știu să joc cărți și nu mai vreau să joc. Dacă am avea șah, fie, aș juca bucuros cîteva partide.

¹ Joc de cărți.

În timp ce vorbea, Van An-cen își holbă ca un nebun ochii și începu să clipească des. Ofițerul — care se așezase pe locul chinezoaicei bătrîne ce se speriasse de înfățișarea vecinului său și plecase din compartiment — crezu și el că are de a face cu un nebun. „Poate că a înnebunit după ce și-a pierdut toți banii la joc. Cine dracu m-a pus să-i propun să jucăm împreună?” gîndi ofițerul și se retrase în grabă.

— A ! Șah aș fi dispus și eu să joc, se auzi deodată o voce groasă. Era generalul, care tocmai trecea pe acolo și auzise sfîrșitul discuției.

— Și eu aș face o partidă cu dumneavoastră, dar...

— Dar, din păcate, nu avem șah, îl întrerupse generalul și trecu mai departe. Uitîndu-se la Van An-cen, își spuse și el că omul suferă de o boală de nervi. „Cine știe, e în stare să provoace un scandal !” mai gîndi generalul și se retrase. La capătul vagonului, chiar lîngă ușă, Se stătea în picioare, prefăcîndu-se că se uită cu atenție pe fereastră. În realitate urmărea fiecare mișcare a lui Van An-cen.

— ...Nu, nu e nevoie ! spuse Tugs continuînd o discuție și rîzînd cu hohote.

Căpitanul era definitiv cucerit. O sorbea din ochi, îi urmărea filfîtul genelor, jocul ochilor, zîmbetul care îi dezvelea dinții albi, și se topea de plăcere. Cînd rîdea, pe obraji ei îmbujorați apăreau două gropițe fermecătoare, cum nu mai văzuse la nici o femeie. Ceea ce îl mira, însă, era faptul că o fată atît de frumoasă, cu o piele minunată și proaspătă, se fardează. „În fond, toate femeile frumoase sînt ușuratece”, se consolă căpitanul.

Observînd că adjutantul său dă tîrcoale unei fetișcane drăguțe, generalul se încruntă. Poate era invidios că nu mai poate el însuși să fie curtenitor cu o fată atît de nostimă, sau poate considera că nu se cuvine ca un ofițer să facă astfel de cunoștințe în tren... Trenul își încetini viteza și începu să urce panta către trecătoarea Delttei. Generalul se plictisi să tot umble de colo-colo și își reluă locul la fereastră.

— Ar trebui să mă culc, dar nu se lipește somnul de mine, rosti generalul adresîndu-se nu se știe cui și cu privirea pierdută în tavanul vagonului.

— Când nu te trage somnul, n-ai chef nici de culcare, interveni Van An-cen.

Prefăcându-se că nu aude remarca lui Van An-cen, generalul se adresează unui vecin :

— În tinerețe, somnul mi se părea mai important decât hrana. Acum însă dorm foarte puțin. Când mă culc, încep să mă doară coastele și parcă îmi înțepenește tot trupul.

— Nimic de mirare. Oamenii, cu cât îmbătrânesc, cu atât dorm mai puțin, interveni din nou Van An-cen, care între timp se ridicase și se plimba prin vagon.

Călătorii începură să-și reia locurile în compartimente.

— Poftiți la noi, îl invită Tugs pe căpitan, îndreptându-se spre compartimentul în care stătea împreună cu o femeie. Rostind invitația, îl privi ștrepărește cu ochii ei mari și negri. Căpitanul simți că ar fi în stare să facă orice pentru ea. De fapt, ar fi trebuit să ceară permisiunea generalului, dar se mulțumi să-l roage doar din priviri, iar cum superiorul nu-i făcu nici o obiecție, se duse după Tugs. Inginerul se uită surîzând ironic în urma adjutantului său și începu din nou să se plimbe prin vagon. Pe culoar nu mai rămaseră decât inginerul, Van An-cen și Se. Ultimul căscă, se întinse și ieși pe platformă. Van An-cen se uită la ceas. Constată că trecuse de primul punct stabilit pentru o eventuală debarcare a generalului. Luă deci hotărîrea să treacă la acțiune. Plimbându-se pe culoar, se apropie pe nesimțite de general. Acesta se aplecă, parcă voind să ridice ceva de pe jos. Se îndreptă însă imediat și, scoțînd batista din buzunar, își șterse sudoarea de pe frunte.

— Am să mă duc să iau masa în vagonul restaurant, spuse generalul îndreptându-se spre ușa de trecere dintre vagoane.

— Merg și eu, spuse Van An-cen ajungîndu-l din urmă pe general.

Cînd ajunseră pe platformă, Van An-cen se repezi vijelios asupra lui, pe la spate, și îi astupă gura cu mîna. Se, care se apropiase în același timp, îi vîrî un căluș în gură. Servieta și pistolul generalului ajunseră în posesia

lui Van An-cen. Se îl apucă pe general în brațe și deschizînd ușa vagonului, sări afară, pe povîrnișul terasamentului. În urma lui sări și Van An-cen.

Era ultima lună de vară, cu nopți răcoroase. În stepă sufla un vînt rece.

Oamenii care trebuiau să preia planul fortificațiilor de la Hingan așteptau de trei ceasuri și mai bine.

— Probabil a intervenit ceva neprevăzut, spuse unul dintre ei. Altfel, de ce să întîrzie atît de mult ?

— Poate s-au rătăcit pe întunericul ăsta.

— Exclus. Van An-cen îți știe aproape orice regiune din China după o simplă grămăjoară de pămînt. Locurile astea le cunoaște ca-n palmă.

— Ia priviți, ce se vede acolo, în depărtare ?

— Un om sau chiar doi.

— Așa e ! Să ne culcăm la pămînt și să așteptăm semnalul.

După cîteva minute se auzi în apropiere țipătul ascuțit al unei bufnițe. Cei trei recunoscuseră îndată semnalul lui Van An-cen și răspunseră la fel.

Cînd ajunseră unii lîngă alții, acești prieteni, care nu se văzuseră de mai bine de o jumătate de an, se îmbrățișară și se sărutară.

— Planul fortificațiilor de la Hingan e la noi, spuse Van An-cen, dînd tovarășilor servieta inginerului-șef.

— Strașnic ! izbucniră ceilalți doi care îl așteptaseră pe Van An-cen.

— Acum e timpul să plecați. Fiți, însă, prudenți pe drum, îi sfătui Van An-cen.

— Am înțeles, tovarășe căpitan ! răspunseră oamenii într-un glas.

— Tovarășe căpitan, v-am adus caii.

— Unde sînt ?

— Pasc nu departe de aici.

— Să mergem, hotărî Van An-cen și se îndreptară cu toții spre locul unde pășteau caii.

— Ne-am cam speriat cînd am văzut că nu mai veniți.

— N-am izbutit în nici un chip să ne apropiem în același timp amîndoi de el. Pînă la urmă am prins momentul și generalul s-a pomenit ca un copilaș în brațele voinicului ăstuia, spuse rîzînd Van An-cen, punînd mîna pe umerii largi ai lui Se. Tînărul nu pricepu o iotă, dar își închipui cam ce vorbeau și rîse și el.

— Uite caii dumneavoastră, spuseră tovarășii, aducînd caii pentru Van An-cen și Se.

— Drum bun !

— La revedere ! Pe curînd !

Van An-cen și Se porniră de-a lungul malului rîului Tura, care curgea la poalele munților Delttei, iar ceilalți doi tovarăși, ascunzînd legătura cu servieta, săriră pe cai și dispărură în întuneric.

Dinspre nord-vest sufla un vînt puternic, culcînd la pămînt iarba înaltă și deasă. Van An-cen și Se înaintau în tăcere, fiecare cu gîndurile lui. Se își rememora viața lipsită de bucurii pe care o dusesese din copilărie în lumea de asuprire și suferințe în care crescuse, în timp ce Van An-cen era cu gîndul la țara sa, Republica Populară Mongolă, care demult își găsise drumul spre fericire, o fericire, ce-i drept, mereu amenințată de agresorii japonezi. Sprijinindu-se însă pe ajutorul mării sale prietene, țara sa a putut să dea de fiecare dată o ripostă nimicitoare dușmanului. De data asta, Japonia militaristă va fi definitiv nimicită. Simți o mare bucurie la gîndul că și el își adusese modesta lui contribuție la victoria finală.

Van An-cen se uită la ceas și spuse înviorat :

— Trebuie să ajungem cît mai repede la Vaniemiao, să prindem trenul care vine dinspre Goghensume.

— Cînd sosește trenul ?

— La opt dimineața.

Struniți, caii porniră la trap pe drumul ce se pierdea serpuind în depărtare.

— Trebuie să mai lăsăm să se odihnească caii, spuse după un timp Van An-cen, oprindu-și calul și lăsînd liber căpăstrul.

— Unde urmează să coboare Tugs ? întrebă Se. Mă întreb cum s-o fi simțind căpitanul cu care cocheta ?

— Tugs va coborî în gara Tuvseghiinsume și se va întoarce cu trenul de dimineață. În orice caz, nu-l invidiez pe căpitan, spuse Van An-cen izbucnind în râs.

— Îmi închipui ce nenorocit trebuie să fie gîndindu-se la ce-l așteaptă. Va ști, pe viitor, că nu-i bine să te dai în vînt după fete.

Porniră din nou la drum, îndemnînd caii să meargă cît mai repede. Orizontul se aprinse. Spre dimineață vîntul se întee și deveni și mai pătrunzător. În sfîrșit, soarele polei în aur vîrfurile dealurilor, iar în depărtare începură să strălucească acoperișurile caselor cu coșuri înalte. Călăreții se apropiau de Vaniemiao. În curînd ajunseră în preajma cuptoarelor unde se ardeau cărămizi.

— Descălecăm aici, rosti Van An-cen și sări de pe cal.

— Ce facem cu caii ?

— Îi lăsăm liberi. Șeile, însă, ascunde-le în ascunzătoarea lui Fu Cen. Cîteva zile, să nu ieșiți nici în ruptul capului, spuse Van An-cen și porni spre Porțile de Apus ale orașului.

Acolo îl aștepta tînărul funcționar care îl însoțise pe Fu Cen la Tunliao.

— Cum a decurs călătoria ?

— Foarte bine.

— Unde e Fu Cen ?

— Adineauri am coborît împreună din tren. El a luat-o spre casă, pe malul rîului Guilur.

— Cum se simte ?

— Bine.

— Ai autorizația la tine ?

— Uite-o. Are pe ea viza postului de control din gara Goghensume. Astea sînt hainele pe care le-a purtat Fu Cen, răspunse tînărul funcționar, dîndu-i lui Van An-cen o legătură în care se aflau toate veșmintele de care vorbise.

Van An-cen se uită la autorizație, privi în jur și își schimbă în grabă hainele. După aceea, însoțit de tînărul funcționar care îl sprijinea de braț, intră în oraș și o luă spre casă pe strada Sinanțze. Cînd intră în curtea firmei, le ieși în cale Țzo Li-țze.

— Ce-ați pățit, onorabile patron ? întrebă el.

— M-am îmbolnăvit pe drum și din gara Goghen-sume a trebuit să mă întorc.

— Duceți-vă cât mai repede să vă culcați ! exclamă Țzo Li-tze luându-l de celălalt braț și petrecându-l împreună cu tînărul funcționar pînă la apartamentul său.

— Stimate Țzo Li-tze, spune-i, te rog, patronului că m-am întors.

— Îl anunț imediat, spuse Țzo Li-tze și se îndreptă cu pași grăbiți spre locuința lui Va.

Colonelul Ken juca cărți cu soția sa și sorbea tacticos dintr-un pahar cu vin.

— Văd că mai ai o carte ! Înseamnă că ai cîștigat, reflectă cu glas tare Ken.

— Te predai ? întrebă rîzînd soția.

— Se înțelege. Nu trebuie oare să cedezi întotdeauna soției, scumpa mea ? răspunse Ken.

În clipa aceea cineva bătu cu putere în ușă.

— Te pomenești că iar s-a întîmplat ceva ! Cine poate fi ? Întorcîndu-se spre ușă, Ken strigă : — Intră !

În prag apăru maiorul Ma.

— Am primit o telegramă-fulger, domnule colonel.

— Unde mi-e chipiul, întrebă nervos Ken. După ce își găsi chipiul, îl îndesă pe cap și ieși grăbit în urma maiorului.

— La ce se referă telegrama ?

— Inginerul-șef al fortificațiilor de la Hingan a fost ucis.

— Nenorocire ! exclamă colonelul și începu să fugă, dar deodată se opri și își duse mîna la inimă. Se tîrî după aceea cu greu pînă la redacția ziarului *Steagul Albastru*, unde, intrînd în biroul său, se lăsă greoi într-un fotoliu, continuînd să-și țină mîna pe inimă. După ce respiră adînc de cîteva ori, izbuti să îngame cu glas răgușit :

— Inima cedează. Da, cedează inima.

Așteptînd să audă ce va spune colonelul, maiorul se uita la el dezorientat, mușcîndu-și buzele groase, crăpate de vînt.

- Cine l-a ucis ?
- Deocamdată nu se știe.
- Păcat de el. Era un om extrem de capabil și a muncit mult la construirea fortificațiilor de la Hingan.
- Da, păcat de el, rosti oftînd Ma.
- Mi s-a comunicat că Van An-cen n-a ajuns pînă la Tunliao, fiindcă s-a îmbolnăvit și s-a întors acasă de la jumătatea drumului.
- Da, știu asta, răspunse maiorul.
- Ai verificat dacă e adevărat ?
- Nu, n-am apucat încă să verific, răspunse Ma și se ridică.
- Stai jos ! Stai jos ! Nu-mi place de loc călătoria lui Van An-cen. S-ar putea să fi răspîndit zvonul despre călătoria la Tunliao numai așa, de ochii lumii, și în realitate să fi luat trenul spre Apele Fierbinți. Ar însemna că generalul a fost ucis de el.
- Iertați-mă, domnule colonel, dar omul nostru ne-a raportat că l-a văzut luînd trenul. I-a pierdut urma pe parcurs.
- Despre acest „om” o să mai discutăm noi, fiindcă, după părerea mea, minte. Ori se teme de răspundere pentru neglijența lui, ori e un ticălos.
- Totuși, afirmă că Van An-cen a ajuns pînă la Goghensume. Afirmatia coincide cu versiunea lui Van An-cen.
- Toate astea nu înseamnă nimic. Văd, domnule, că și dumneata începi să cazi pradă zăpăcelii generale. Trebuie în primul rînd verificată autorizația primită de Van An-cen pentru plecarea lui la Tunliao. Dacă a plecat într-acolo, trebuie să aibă pe autorizație vizele posturilor de control de pe drum. Asta trebuie verificat imediat. De altfel, domnule maior, se pare că amîndoi am făcut o gravă greșeală. Încep să cred că Van An-cen nu e cîtuși de puțin un agent al Partidului Comunist Chinez și prin urmare nici acel vestit Cijou pe care-l căutăm. Am impresia că e pur și simplu un spion străin.
- Foarte posibil, își dădu cu părerea maiorul.
- Sînt încredințat că am mers tot timpul pe o pistă greșită. L-am cercetat în cu totul altă privință decît tre-

buia, și am căutat să-i descoperim legăturile pornind într-o direcție greșită. Am pierdut o jumătate de an degeaba, orbecăind dintr-o parte în alta ca niște pisoii orbi. Și în toate astea o mare vină o poartă nemernicul de Țzo Li-tze. Un om de nimic, care ne-a dus de nas cum a vrut. Sînt aproape sigur că Van An-cen știe de microfon și bănuiesc că dumneata, domnule maior, l-ai camuflat cu atîta iscusință, încît orice începător poate să-l descopere dintr-o privire. M-ai înțeles, maiorule ? îl întrebă malițios colonelul.

Maiorul Ma nu mai scoase un cuvînt ci își plecă în-tunecat capul.

CAPITOLUL

XIV

La 10 august

„Vă felicităm, tovarăși, pentru îndeplinirea întocmai și la timp a sarcinii și vă mulțumim, în numele scopului nostru măreț, pentru lupta plină de abnegație pe care o duceți, fără să vă cruțați viața...

...Astăzi eroica Armată Sovietică, armata eliberatoare, a început ofensiva în direcția Hingan. Armata populară de eliberare a Republicii Populare Mongole, participînd la războiul sfînt împotriva cotropitorilor japonezi care au asuprit China frățească și care pregătesc o agresiune împotriva patriei noastre, a deschis prima focul asupra inamicului...”

Primind comunicatul prin radio, Van An-cen îl descifra repede și i-l citi lui Tugs. Emoționată și bucuroasă, fata îl întrebă :

— Frate, spune-mi acum : cine ești dumneata ?

Oarecum stingherit de întrebare, Van An-cen făcu un gest vag cu mîna.

— Curînd ai să afli totul și ai să înțelegi. Oricine aș fi, sînt prietenul tău, prietenul tatălui tău și prietenul poporului tău. Lupt pentru același scop pentru care lup-

tați și voi : pentru libertatea și independența poporului, pentru fericirea lui, pentru pace pe pământ.

— Știu asta, frățioare, știu, răspunse fata, privindu-l cu ochii strălucind de bucurie.

— Haide, surioară, să adunăm toate hîrțile și să le dăm foc. Ascunzătoarea n-o s-o mai folosim. Toate cele necesare le vom păstra în apropierea cuptoarelor unde se ard cărămizile.

Van An-cen se apucă îndată să ardă hîrțile și scrisorile secrete. După ce le arse, acoperi cu grijă intrarea în ascunzătoare. Abia terminase, cînd Tugs, care stătea la fereastră să vadă ce se petrece afară, șopti speriată :

— Un polițist !

Van An-cen îi porunci să se ducă în bucătărie și să se ocupe de gătit, apoi, punîndu-și ochelarii, se instalează la masă, și așezîndu-și în față borderourile de plăți ale firmei, începu să calculeze la abac. Peste cîteva clipe, în pragul ușii apărură un locotenent de poliție, însoțit de un funcționar al firmei, tînărul care se ocupa de încasarea debitelor.

— Caut pe directorul firmei, domnul Van An-cen.

— Eu sînt, răspunse calm Van An-cen.

— Cîți oameni locuiesc cu dumneavoastră ?

— Stau singur.

— De ce miroase a ars ? întrebă locotenentul, trăgînd aer pe nas. Ați ars ceva ?

— Da, adineauri am ars niște registre de datorii și niște borderouri de plăți de care nu mai aveam nevoie. Probabil că de la asta miroase. Deschide, te rog, ușa, să aerisim puțin, spuse el, adresîndu-se tînărului funcționar.

— Prezentați-mi buletinul dumneavoastră, rosti aspru locotenentul.

— Poftiți, spuse Van An-cen, scoțînd din buletin un act și întinzînd locotenentului buletinul.

— Ce act e celălalt ?

— Autorizația de călătorie la Tunliao.

— Arătați-mi-o și pe aceea ! Ați fost la Tunliao ?

— Da, am plecat spre Tunliao, dar pe drum m-am îmbolnăvit și m-am întors acasă.

— Și de ce nu restituiți de atîta vreme autorizația ?

— A fost controlată de trei ori pînă acuma. M-am gîndit că s-ar putea să-mi mai trebuiască și am păstrat-o.

Locotenentul verifică meticulos buletinul și vizele de autorizație, apoi, restituind actele, rosti grav :

— Vă rog să depuneți chiar azi autorizația.

După verificarea actelor, trecu prin toate camerele, le examinează cu atenție și plecă.

„A spus ceva polițistul în legătură cu mirosul de hîrtii arse ?” întrebă Tugs printr-un bilețel.

„Da, a întrebat, dar l-am dus cu vorba, la fel ca în privința călătoriei de la Tunliao”, îi răspunse Van An-cen.

Tocmai atunci veni și Sun Șan-li. Închizînd ușa cu zăvorul, Van An-cen coborî din nou în ascunzătoare. Tatăl și fiica îl urmară.

— Taică, am primit o telegramă de felicitare, îi spuse Van An-cen și îi citi bătrînului textul comunicat prin radio.

— Am trăit pînă la șaptezeci de ani fără să cunosc ce înseamnă fericirea. Astăzi e prima zi fericită din viața mea. Se înfăptuiesc speranțele mele și năzuințele poporului meu. Acum cred că în curînd vor lua sfîrșit toate suferințele noastre și că în fața patriei mele se deschide un drum luminos.

— Da, taică, azi e o zi însemnată. Patria lui Lenin și-a trimis ostașii împotriva militaristilor japonezi. Ostașii roșii luptă pentru eliberarea popoarelor Chinei. Alungîndu-i pe japonezi, China independentă va putea începe o viață nouă. Ea va putea sădi floarea fericirii veșnice. Iar din fiecare boboc al acestei flori se vor deschide florile de mîine, una mai frumoasă decît cealaltă.

Bătrînul Sun Șan-li și Tugs îl ascultau cu emoție.

Colonelul răsfoia atent un caiet de însemnări, cuprinzînd toate întîmplările din ultimele luni : uciderea santinelei de la depozitul de arme, asasinarea polițiștilor din escorta lui Fu Cen, călătoria lui Van An-cen la Cianciun, dispariția planurilor fortificațiilor de la Hingan...

Închizînd zgomotos caietul, Ken se ridică nervos de la biroul său, și apropiindu-se de maiorul Ma, care ședea la fereastră, începu să urmărească ce se petrecea pe stradă. Amîndoi vedeau același lucru, dar gîndurile fiecăruia ră-tăceau pe alte meleaguri. „Rușii au trecut Hinganul și au ajuns la U-Ceagod. Azi-mîine se vor ridica și comuniștii chinezi de aici, din provincia Sinan, împotriva japonezilor. Numai o minune mai poate salva Japonia. Vom reuși oare să ne luăm tălpășița și să scăpăm vii de aici?” se întreba cu amărăciune Ken.

Mayorul Ma era stăpînit de alte gînduri. Ce prost a fost cînd a lăsat să-i scape frumoasa Tugs ! O asemenea fetiță n-are să mai întîlnească niciodată. Ce mers are ! Și ce zîmbet fermecător ! Iar cum maiorul mai apucase să fumeze și cîteva pipe cu opiu, Tugs îi apărea în fața ochilor ca în vis. Își lîngea buzele uscate și, de furie, strîngea pumnii.

Colonelul, care cunoștea slăbiciunea locuitorului său, se uită la fața sfrijită, galben-verzuie a opiomanului, și-și spuse pentru prima oară : „Ce mutră scîrboasă are maiorul.”

— La ce te gîndești, domnule maior ? îl întrebă pe Ma cu un surîs ironic.

— La ce altceva mă pot gîndi dacă nu la treburile noastre, la munca noastră, răspunse rînjind Ma, dezvelindu-și dinții galbeni și gingiile umflate.

— În orice caz, azi trebuie arestat Van An-cen și toate persoanele suspecte care au legături cu el. Pentru executarea operației formați grupe întărite.

— Am înțeles, răspunse maiorul și ieși alene din cabinet.

Apoi colonelul începu să se plimbe agitat prin cameră. Gînduri tot mai întunecate îi treceau prin minte.

— Îmi permiteți să intru, domnule colonel ? întrebă Țzo Li-țze vîrînd capul pe ușa întredeschisă.

— Intră. Ce e ? Iar ai mai scornit ceva ? exclamă Ken.

— Nu. Vă jur pe sufletul meu că am venit să vă spun adevărul adevărat. Van An-cen, Sun Șan-li, Tugs și un tînăr funcționar al firmei au dispărut. Au trecut opt ore de cînd nu se știe nimic despre ei. Pare curios că au dispărut cu toții în același timp, adăugă Țzo Li-țze.

— Nu prea te cred, Țzo Li-tze. Dar chiar dacă ar fi adevărat, n-or să ajungă departe. Îi vom prinde pe toți, răspunse Ken. Dar în chestiunea cea nouă, ai aflat ceva ?

— Nimic important, domnule colonel, fiindcă în ultima vreme e o harababură...

— Ce ? răcni Ken. Îți arăt eu ție harababură, pui de cătea ! și colonelul își smulse pistolul din toc, îndreptându-l spre agentul care încremenise de groază.

Țzo Li-tze se aruncă la pământ și, apucându-l pe colonel de genunchi, izbucni în plâns.

— Domnule colonel, dragă domnule colonel, ce aveți cu mine ?...

În clipa aceea năvăli ca un vifor în birou maiorul. Cu ochii holbați, înnebunit și gîfîind, izbuti să îndruge horcăit :

— Colonele, orașul e înconjurat de ruși !

— Repede, mașina ! Îi ordonă colonelul și întorcîndu-se din nou spre Țzo Li-tze, îi strigă :

— Ești un laș, un nemernic ! Un molîu nenorocit ! Te-ai tîrît destul pe burtă !

Apoi ochi și apăsă pe trăgaci.

CAPITOLUL

XV

Tuvșin și Tugs

Coloanele Armatei Sovietice treceau ca un iureș pe străzile orașului Vaniemiao. În aer fluturau steaguri roșii, încărcate de gloria luptelor revoluționare și a luptelor eroice duse împotriva dușmanilor primului stat socialist din lume.

Pentru prima oară după multe decenii, locuitorii din Vaniemiao își îndreptară spinările. Zbîrciturile fețelor se neteziră, ochii se luminară de bucurie.

În bordeiul bătrînului Sun Șan-li era zarvă și veselie, cum nu mai fusese decît în ziua cînd apăruse Van An-cen, după o absență de nouă ani. La masă ședeau Sun

Șan-li, Van An-cen și Tugs. Vorbeau cu glas tare, glu-meau și rîdeau. Își amintiră de drumul făcut la Apele Fierbinți, cînd Tugs izbutise în cîteva minute să-l vră-jească atît de tare pe căpitanul japonez, încît nenoro-citul uitase și de general și de servieta superiorului, de lîngă care avea ordin să nu se dezlipească. Discutară și despre Tugs și Fu Cen, care în curînd aveau să se căsă-torească. Își amintiră apoi de prieteni și rîseră cu poftă de fuga „bravului” colonel Ken, despre care auziseră că a pierit în timpul bombardamentului.

— Se vede că nu degeaba mă cheamă pe mine Tuvșin¹, iar pe surioara mea Tugs²! Lupta noastră tre-buie desăvîrșită prin pacea generală și prin instaurarea fericii pe pămînt, spuse Van An-cen.

Apoi bătrînul Sun Șan-li își depănă zîmbind aminti-rile :

— Nu e atît de mult de cînd în bordeiul ăsta mic și dărăpănat, ascunși de oameni, discutam în șoaptă cum am putea ajuta poporul să scape cît mai iute de asupri-torii japonezi. Și uite că am apucat ziua cînd japonezii au fugit mîncînd pămîntul. Poporul respiră liber și va putea să-și făurească o viață nouă. În lupta noastră, am fost ajutați de prietenii noștri, oamenii sovietici, și de mongolii liberi. Iar ajutorul prietenilor și credința în prietenie sînt forțe de neînvins. Tu, Van An-cen, ești mongol. Mama fiicei mele era horcină, iar eu sînt chi-nez. Prietenia ta cu mine și cu fiica mea a rezistat în fața multor încercări grele. A rezistat, pentru că prietenia asta nu e numai a noastră, ci și a popoarelor noastre.

Tugs aflate, în cele din urmă, totul despre Van An-cen.

— În sfîrșit, îți cunosc și numele adevărat, scumpul meu frate. N-am crezut că se potrivește atît de bine cu numele meu. Ar fi bine să apucăm vremurile cînd toți oamenii, chinezi, mongoli, japonezi și toți ceilalți vor deveni frați și surori. Atunci va răsări pe pămînt acea floare a fericii veșnice, despre care ai vorbit dumneata, Tuvșin, spuse Tugs, emoționată, găsindu-și cu greu cu-vintele... Vor veni oare curînd acele vremuri ?

¹, ² În limba mongolă, *tuvșin* înseamnă „pace”, iar *tugs*, „împli-nire”, „desăvîrșire”.

— Curînd, surioară, curînd, răspunse zîmbind Tuv-şin. Cînd poporul se ridică la luptă pentru eliberarea sa, învinge orice obstacole şi năruie fortăreţele cele mai puternice. Nădăjduiesc că voi veni la dumneavoastră în vizită, cînd în ţara dumneavoastră şi în întreaga lume va domni pacea.

— Cum ? Ne părăseşti ?

— Da, surioară, e timpul să plec. „Păsările vin şi pleacă, musafirii vin şi se întorc acasă”, spune o veche zicală. Am să mai vin pe la voi, dar în calitate de musafir, dragii mei prieteni ! Acum, însă, mă întorc acasă, în Mongolia mea scumpă.

Redactor responsabil : C. OLARIU
Tehnoredactor : A. IONESCU

Dat la cules 05.03.63. Bun de tipar 29.05.63. Apărut 1963. Tiraj 6140 ex. broșate. Hîrtie semivelină mată de 63 g/m². Format 540×840/16. Coli ed. 10,51. Colț tipar 12,5. A. nr. T. 712. C. Z. pentru bibliotecile mari 8 A. C. Z. pentru bibliotecile mici 8 A — 31 = R.

Întreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918”,
str. Grigore Alexandrescu nr. 93—95,
București — R.P.R., comanda nr. 504.

EDITURA PENTRU LITERATURA UNIVERSALA

Lei 5,50